

MASSACRE

AT VALVETTITURAI

INDIA'S MYSTERY

FORWARD....

Historical books reflect social and political implication of a period, and the emotions of the people - often the suffrage and horrifying memories of that era. They are often written mainly to fulfill one social duty: pass the stories to the next generation. Remembrance is not just a social etiquette, its a need for a thriving society, to rise, to mark the identity of the group of people, but more than that, to heal the wounds that squander the hearts of victims for decades, if not centuries.

Before I republish the book which I wrote in 1989, I questioned myself whether such republication is necessary. As much as I thought, I was convinced to do so due to the following reasons.

1. As I mentioned above, informing the next generation of the massacre is not only an important role of a journalist but the duty of a responsible citizen. As a considerable number of books were already written on the massacre on Tamils, this book is unique for the time it was written, the testimonies it bears, and of a different offender: not the Sri Lankan, but the Indian military in the village of Valvertithurai.
2. This book is not a fiction, but a collection of affidavits, evidence of the massacre occurred against the Tamils in August 1989, and that record should be shared among all Tamils for documentation.
3. I believe, a good book has the power to start up a conversation, and eventually root for a policymaking/policy change. As Tamils, we voice louder against the massacre and the ethnic cleansing in Sri Lanka and in doing so, I believe it is essential to start that conversation from the earliest, the 1990s and the fact that the Indian Army was a part of such massacre.
4. The fact that former Defense Minister of India recognized that massacre must be kept in record, as the book itself carries the forward written by George Fernandes. It is my hope that India will offer an apology for the brutal murders it conducted during its regime invasion in the Northern part of Sri Lanka one day, likewise in April 2019 Prime Minister of the United Kingdom, Teresa May offered to the Indians for British brutality during colonization.
5. In future, if any of a student would hope to research the massacre of Tamils in Sri Lanka, I understand that while there are plenty of secondary resources, there are not enough primary resources. In that case, I hope this book will partially fill that vacuum, as it provides affidavits of the massacre that occurred in 1989.

These were the reasons that pushed me to republish this book. I hope, this book will be a valuable part in the discussion of the Tamil genocide, and that's how we will be in solidarity in bringing up our stories to the next generation.

Valvai N Anantharaj
05.05.2019

MASSACRE AT VALVETTITURAI

INDIA'S MYSTERY

Published by

HIND MAZDOOR KISSAN PANCHAYAT

204, Rajaram Mohan Roy Road, Bombay 400 004

Introduction

When in early August, 1987, I had said that Mr. Rajiv Gandhi's military adventure in Sri Lanka would be India's Viet Nam, I had not anticipated that India's Viet Nam would also have its own My Lai. Of course, I was aware and I had also said repeatedly that soldiers everywhere alike, their training and the rigours of their life, not to speak of the brutalisation caused by war, making them behave in the most inhuman ways when under pressure. That is why when in the early days of India's military action in Sri Lanka, stories of rape and senseless killings by Indian soldiers came to be contradicted by the India government publicists I joined issue with everyone who came to accept that our soldiers were cast in the moulds of boy scouts who went around the fighting fields of Sri Lanka looking out for opportunities to do their day's good deeds, particularly for damsels in distress.

Now, in Velvettiturai, the Indian army has enacted its My Lai. London's *Daily Telegraph* commenting editorially on the barbarism exhibited by the Indian army in Velvettiturai says that, if anything "this massacre is worse than My Lai. Then American troops simply ran amok. In the Sri Lankan village, the Indians seem to have been more systematic; the victims being forced to lie down, and then shot in the back".

But that is not the only contrast. My Lai was brought to the notice of the world by American journalists. The fight against the American army's atrocities against civilians in My Lai was led by the American people, particularly the American press and the youth and students. Velvettiturai was uncovered by David Housego, the Delhi-based correspondent of London's *Financial Times* who visited the scene of the massacre 13 days after the black deed had been done on August 2. His report appeared in his paper on August 17, though London's *Telegraph* had carried on August 13 a story on the incident from its New Delhi correspondent, Jeremy Gavron, based on the information that was already circulating in India's capital. The Indian press – a minuscule section of it – caught up with it only on September 3, with a report by Rita Sebastian in the *Indian Express*.

In fact, there was a planned black out of the news of Velvettiturai by the Indian government, in which a large section of the Indian press was only too happy to collude. The armed forces are India's most sacred cow at the best of times, but when they indulge in atrocities, they are more so. Whoever discusses the rape and loot perpetrated by our men in uniform in the north eastern region of the country? How many in India have even heard about the shame of Oinam? My Lai was about massacre. Oinam is about the naked dance of a bunch of sadists and criminals in army uniforms.

My Lai and Viet Nam were condemned and ended when the pressure of the people prevailed over the advice of policy makers and generals.

I hope this little publication will help to make people the world over but particularly in India, aware of the truth of Velvettiturai. And if it results in stirring the conscience of the Indian people to make them ask for justice to the dead in Velvettiturai, its purpose will have been more than served.

George Fernandez

VALVETTITURAI CITIZEN'S COMMITTEE

21st August 1989.

L.L.Mehrotra Esqr;
High Commissioner for India,
Galle Face,
Colombo.

Your Excellency,

Massacre of Civilians at Valvettiturai by the
IPKF on 2nd, 3rd & 4th of August 1989.

We would like to thank you for the sympathy and objectivity you displayed when our members met your Excellency and the Hon. Mr. Ranjan Wijeratne, Minister of Foreign Affairs & Minister of State for Defence, in the presence of IPKF high officials on the 20th instant at Valvettiturai IPKF Camp and attempted to convey the nature of IPKF excesses that took place at Valvettiturai. We were rather hurt to see that no less a person than General Kalkat himself frustrating our efforts and dismissing what we said as mere hearsay.

2. It is not our intention to malign the IPKF but we feel that the atrocities committed by the IPKF against defenceless civilians in the magnitude that it had taken place at Valvettiturai must be brought to the notice of both the Sri Lankan and Indian Governments and appropriate action taken to prevent such excesses taking place in the future.
3. We must also state that the people of this area strongly resent the steps taken by the IPKF during the Hon. Minister's visit in preventing the affected people of this area from meeting the Hon. Minister.
4. We are enclosing herewith some particulars of the incidents that took place at Valvettiturai on the 2nd, 3rd and 4th of Aug '89. Kindly bring these to the notice of the Prime Minister of India and other Indian Leaders. The people here are very particular that the political leaders of India should be made aware of the things that their IPKF is doing here. We wish to recall at this juncture what we have been telling the Sri Lankan authorities at the time we were at the receiving end of the Sri Lankan Military excesses:

'These military excesses if they are condoned and allowed to continue unchecked, will one day eat into the vitals of the Sinhala Society'.

We are saddened to see that we have been proved agonisingly correct.

We hope and pray that such a thing will never be seen in India. This is one of the reasons we call for an immediate impartial inquiry into the incidents at Valvettiturai - 2nd to 4th August 1989.

Yours Faithfully,

N. Sumantharajah

C.C. The Hon. Mr. Ranjan Wijeratne,
Minister of Foreign Affairs and
Minister of State for Defence.

SECRETARY.

His Excellency R. Premadasa,
Presidential Secretariat,
Colombo - 1.

Your Excellency,

Massacre of Civilians at Valvettiturai
by the IPKF from 2nd to 4th August 1989.

Further to our letter dated 7th August '89, we are enclosing herewith particulars of the atrocities committed by the IPKF on the defenceless civilians at Valvettiturai from 2nd to 4th August 1989 as detailed in the annexed Schedules I to 7- 1B.

As requested in our earlier letter we would like to urge your excellency to kindly arrange to institute an immediate inquiry into the said incidents so that the incidents could be objectively ascertained and urgent action taken to prevent recurrence of such incidents and to rehabilitate the affected people.

Yours faithfully,
Secretary.

DESCRIPTION OF LOSSES SUFFERED.

Consequent to a gunfight between the LTTE and the IPKF near the market square at Valvettiturai on the 2nd of August 1989 at about 11-00 a.m. in which six Indian Soldiers were said to have been killed and eleven soldiers injured, the Indian Soldiers in their thousands cordoned off the Valvettiturai area and the operation was called off in the afternoon of 4th August 1989. The following are some of the losses suffered by the people of Valvettiturai.

1. DEATHS.

- 1.1. A total of 52 dead bodies were identified. The names and other particulars are given in Schedule 1.1A. Schedule 1.1B shows the location where the killings took place and the circumstances under which the people were killed.
- 1.2. A few bodies were burnt beyond recognition and could not be identified.
- 1.3. The IPKF initially said that they cremated six civilians who died in their custody and that some civilians may be with the IPKF who came from outside Vadamadachi. However on 18-8-89, they said that the number cremated by them was 11 of which only 5 persons had identity cards with them and that no civilians are being held in camps outside Vadamadachi.
- 1.4. Most of the bodies were in a highly decomposed stage when the curfew was lifted in the afternoon of 4th August '89. They had to be burnt in their respective locations - at the Junction, down lanes and in the compounds of houses.
- 1.5. Some of those who died may have died for lack of medical help which was denied to the people for the entire duration from 2nd to 4th August.
- 1.6. In one instance a mother had lost three children, one killed in Subramaniam's house and the other two are still missing. There are similar instances where many members of single families had been killed.

2. MISSING PERSONS

- 2.1. A total of 12 persons are still missing and most of them were said to have been seen in the custody of the IPKF. Since IPKF now says that they cremated 11 bodies it appears that 11 of the missing persons must have died in IPKF custody.

3. INJURED PERSONS

- 3.1. A large number of persons were injured as hundreds of men were tortured in numerous ways during the three days. Many of them were made to roll long distance on hot tarred roads and were severely beaten up. Some of those held captive and tortured, were subsequently fired upon killing some and injuring some others.
- 3.2. Out of the large number who were injured, Schedule 3.1A shows the particulars of only some of them who received hospitalised treatment. This include the Secretary of the Valvettiturai Citizens Committee who was badly beaten and was nearly strangled to death.
- 3.3. Many of the injured persons have fled from Valvettiturai along with thousands of others who have left this area and have not returned and their particulars could not be collected.

4. HOUSES BURNT

- 4.1. A total of 124 houses are were burnt down. Schedule 4.1.A gives the particulars of the houses burnt, datewise indicating the times of burning. In most of the houses expensive fittings, books, furniture and electrical equipments such as T.V. Deck, Radio, Cassette recorder etc have all been burnt to ashes.
- 4.3. A large number of eye witness allege that the houses were deliberately set ablaze by the IPKF soldiers.

5. SHOPS BURNT.

- 5.1. Schedule 5.1A shows the particulars of shops burnt by the IPKF. A total of 45 shops were burnt down. According to eyewitnesses these shops were deliberately fired upon with mortars and then set ablaze by the IPKF Soldiers. The extent of burning was so severe that over 80% of the shops in Valvettiturai were completely burnt. Under the prevailing conditions this has created severe shortage of essential food items.
- 5.2. In a few shops, the shop keepers were also killed and burnt inside the shops.

6. VEHICLES BURNT.

Over 50 vehicles were burnt by the IPKF Schedule 6.1A shows the particulars of the vehicles burnt.

7. FISHING BOATS AND NETS BURNT.

- 7.1. Schedule 7.1A and 7.1B shows the particulars of Boats and nets burnt. 176 nets and 12 boats are said to have been destroyed.
- 7.2. Barrels of fuel stock belonging to the fishermen were set ablaze and in some instances the burning fuel burnt down their houses.

PROPERTY LOOTED.

Numerous complaints have been received that the IPKF Soldiers who entered houses had removed valuables, such as, gold jewellery, wristlets, cash and other valuables.

COMPLAINTS OF MOLESTATION OF WOMEN.

Several complaints have been made about IPKF soldiers using force on women in the guise of searching them bodily. There are also complaints by some women that they had been raped by the IPKF soldiers.

SCHEDULE 1.1.B

Particulars of those killed, Location where killed and circumstances under which they were killed as per eye witnesses.

Location -1

Killing at the residence of Mr. Subramaniam, Retired Supdt; of Surveys: 2nd August 1989; About 2-30 p.m.

As the house was an upstairs one, situated about 400 meters away from the scene of fighting, a number of neighbours and relatives stayed at the house of Mr. Subramaniam seeking shelter from the bullets, shells and bombs that were exploding. Seeing the IPKF Soldiers approaching the house, some time after the fighting stopped, Mr. Subramaniam and a few others came from the inside of the house towards the main door with raised hand. Before they could even speak to the soldiers, the IPKF soldiers fired at them, killing five persons.

C. Thambidurai
65 yrs

T. Ravichandran
24.9.60 - 3.8.89

G. Gnana Kumar
6.6.68 - 21.8.89

V. Subramaniam
16.6.33 - 2.8.89

INDIA'S MARTYR AI
SHOT DEAD

MASSACRE AT VALVETTITURAI

Panic stricken inmates ran for cover. Soldiers entered the house and fired once again killing another four persons and injuring a number of others. Mrs. Subramaniam and her youngest son escaped unhurt by hiding inside a kitchen table. A few others also survived.

Particulars of those killed:-

1. Mr. V. Subramaniam - 50 yrs - Retired Supdt; of Surveys.
2. Miss. I. Umarani - 26 yrs.
3. Mr. A. Ellayaperumal - 70 yrs - Retired Post Employee.
4. Mrs. R. Pushparani - 45 yrs - Proprietress of Banana Shop.
5. Mast. R. Javanaraj - 11 yrs - Student.
6. Mast. A. Sunderaswaran - 11 yrs - Student.
7. Mr. S. Ganeshalingam - 35 yrs - Fisherman.
8. Miss. Ganeshalingam Sashi - 1 1/2 yrs old child.
9. Mrs. Amirtham Umadevi - 26 yrs.

All the bodies were cremated on 4-8-89 in an adjoining compound. (Survivors have furnished sworn affidavits of the incident).

LOCATION - 2

At the residence of late Mr. S. Sivaganeshan, Theeruvil Road, Valvettiturai: 2nd August 1989 at about 3-30 p.m.

As the IPKF was burning a number of houses at Sivapura Road, many residents of this road fled from the houses and were staying in the houses in Theeruvil Road, which is far away from the place where the fighting took place. At Mr. Sivaganeshan's house, a large number of women and children and a few males were staying.

The fighting stopped by about 12 noon. At about 3-30 p.m. the IPKF soldiers entered the house of Mr. Sivaganeshan and fired shots at the front section of the house. When the inmates rushed to the rear section of the house crying in fear, the IPKF soldiers entered the house from the entrance at the rear and separated the men from the women, left out 02 old men and took the balance 08 men who were there to a side near a garage cum shed. When the wives and relatives of these men went after them crying they were chased away. In full view of all the people there, the 08 men were made to sit under the garage cum cow shed near a boundary wall and fired at. Four of them fell dead and the other four are in hospital with serious injuries.

1. Arumugasamy Ramachandran - 41 yrs - Mason
2. Kathirgamathamby Sivanesarajah - 36 yrs - Labourer
3. Ponnambalam Rajithakumar - 25 yrs - Mechanic.
4. Nadarajah Raveendran - 32 yrs - Businessman.

All the bodies along with some other bodies were cremated on 4-8-89 in the nearby Theeruvil Paddy field.

Location - 3

At Mr. Mahendrarajah's residence close to Puttany Pillaiyar Temple : 2nd August 1989 at about 2-15 p.m.

The IPKF soldiers entered the house of Mr. Mahendrarajah and set fire to his Austin Cambridge Car No. 3 Sri 4498. Then they went inside the house and set fire to clothes and other house hold items. The inmates, five of them who were hiding in the kitchen, thinking that the soldiers might shoot them if they find them hiding, came out to speak to the soldiers who were standing in front of the kitchen. As soon as they came out, a soldier pulled Mr. Mahendrarajah by his hair and dragged him and others near the gate. At the gate one IPKF soldier shot Mr. K. Velumylyum and he fell down. When another soldier attempted to shoot Mr. Mahendrarajah, his wife and mother clung to him and were crying. One soldier shot the mother and she was injured seriously. Then he shot Mr. Mahendrarajah and he fell down. A number of shots were fired at Mr. Mahendrarajah even after he fell down. The soldiers then went away. Both Mr. Mahendrarajah and Velumylyum were found dead. Mrs. Mahendrarajah also received gun shot injuries.

Particulars of those killed :

1. Kandasamy Mahendrarajah - 49 yrs - Businessman
2. Kandasamy Velumylyum - 42 yrs - Labourer

The bodies of both, who were brothers were cremated in the house compound on 4.8.89.

Location - 4

At Mr. Sivalingam's residence near Murugian Temple.
2nd August 1989 at about 2.00 p.m.

The IPKF soldiers entered the house and started damaging all the articles in the house. The brother of Mr. Sivalingam, a retired Post Master Mr. Nadarajah, 62 yrs old and his family including his nephew Mr. V. Arulsothy, an employee of the Cement Corporation, who normally reside at Point Pedro were staying here temporarily as there had been trouble at Point Pedro. At the time the IPKF soldiers entered the house, Mr. Nadarajah and his nephew Mr. V. Arulsothy were the only two male members of the house. The soldiers shot both of them dead inspite of pleas, cries and appeals from the women in the house. Then the soldiers burnt the Motor Cycle, Motor Car and the house itself. Entire house hold items were burnt completely.

Particulars of those killed :

1. Mr. Rasamanickam Nadarajah - 62 yrs - Retired Post Master.
2. Mr. Vinayagamoorthy Arulsothy - 25 yrs - Employee of Cement Corporation.

Mr. Sivalingam who was at his shop at the time of the incident was taken captive by the IPKF soldiers and was released only on the 4th instant. After he returned home only, he came to know of the tragedy at home and the two bodies were burnt on the 4th evening at the nearby paddy field.

Location - 5

At Valvettiturai Junction, 2nd August 1989.

People in the market place and in the bazar took shelter in the buildings when the fighting broke out. Soon after the firing stopped, the IPKF soldiers collected all the people in various places around the junction. The people had seen the IPKF soldiers setting fire to the shops and houses. In one instance, a soldier walked past a group of about 25 people kept at the junction saying 'I shoot you'. After walking some forty and fifty yards, he turned around and fired at the people. All of them prostrated themselves on the road in which they were sitting. When the firing stopped two people were found dead and about eleven injured. Three others were also said to have been killed by the IPKF after dragging them from shops.

Particulars of those killed at Junction on 2nd August 1989

1. Mrs. K. Sivapackiyam - 40 yrs - Dhoby
2. Mr. R. Rajaratnam - 35 yrs - Businessman
3. Mr. K. Thangarajah - 60 yrs - Fisherman
4. Mr. B. Premraj - 22 yrs - Hiring car Driver

b) The IPKF soldiers were illtreating about 75 youths taken into custody by them by asking them to roll on the hot tarred road for long distances and beating them. When such a batch of people were being detained at the junction, some IPKF soldiers brought a batch of 06 youths beating them violently and the youths were crying loudly. All of a sudden a soldier opened fire on them killing five of them instantly. One youth who did not die cried out for help. A soldier is then said to have walked up to him and fired at him, killing him. Most of these youths were said to have been collected from a funeral house.

Particulars of those killed in this manner on 3rd August 1989 :

1. T. Ravichandran - 28 yrs - Businessman
2. R. Mylevaganam - 55 yrs - Retired Hospital Employee
3. S. Umasankar - 19 yrs - Labourer
4. T. Nagathas - 28 yrs - Electrician, Cement Corporation
5. S. Mahendhrathas - 16 yrs - Student at Chithambara College

Location : 6

Two youths were said to have been dragged out of a house at A. G. A's lane, which is about a kilometer from the junction, inspite of appeals by their parents on the 3rd August. Their bodies riddled with bullet marks and stab wounds found on the 4th evening. There are eyewitnesses who have seen the two boys being repeatedly stabbed with knives and then being shot and killed.

Particulars of the two youths are :

1. A. Swarnadas - 16 yrs - Student. Parameswara Vidyalayam, Vethilai
2. K. Selvananthavel - 19 yrs - student. Chithamabara College

Location : 7

On the 2nd August of afternoon, when IPKF soldiers from the Polikandy Camp were moving towards the Valvettiturai Junction, they are said to have shot and killed three males and two females.

Particulars of those killed are :

1. V. Muraleetharan - 20 yrs - Fisherman
2. S. Rameshkumar - 18 yrs - Fisherman
3. P. Rasenthiram - 23 yrs - Fisherman
4. S. Sebamony - 35 yrs - House Wife
5. P. V. Krishnawathani - 33 yrs - House Wife

Location : 8

Valvetty which is a mile from the scene of firing. On 2nd August Mrs. N. Nallamuthu - 70 yrs - was shot dead by the IPKF soldiers.

Other Locations

In almost every instance, the defenceless people killed have been dragged out by the IPKF and shot dead in gruesome manner. There are a number of eyewitnesses to these senseless killings.

Molesting by the I.P.K.F. on 2/3/4-8-89

Name and age	Address	Date & Time of Occurance
1. Sivasubramaniam Poonammah (60)	Pallakadu Uduppiddy	2.8.89 at 1.25 p.m.
2. Sri Ganeshanathan Arunthavam (47)	7th Mile Post Uduppiddy	2.8.89 at 1.45 p.m.
3. Vinayagamoorthy Inthirathevy (36)	Veerapathrar Kovilady	2.2.89 at 1.20 p.m.
4. Kumar Mahenthira Thevy (35)	Veerapathrar Kovilady	3.8.89 at 3.30 p.m.
5. Sinnarasah Nagammah (50)	Veerapathrar Kovilady	3.8.89 at 3.30 p.m.
Uduppiddy		
6. Sinniah Rasammah (52)	Veerapathrar Kovilady	3.8.89 at 3.20 p.m.
Uduppiddy		
7. Rasan Parwathy (39)	7th mile Post, Uduppiddy	3.8.89 at
8. Sinnavan Thevy (50)	Veerapathrar Kovilady,	3.8.89 at 3.30 p.m.
Uduppiddy		

INDIA'S MAMA

S H O T   D E A D

T. Sivakumar
6.10.72 - 2.8.89

N. Sivakumar
10.4.71 - 2.8.89

S. Mylvaganam
13.3.34 - 3.8.89

A. Umadevi
2.1.63 - 2.8.89

MASSACRE AT VALVETTITURAI

9. Thambirajah Ledchumpillai (47) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	3.8.89 at 11.00 p.m.
10. Velupillai Sakunathevy (39) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	3.8.89 at 4.00 p.m.
11. Asaithamby Saraswathy (45) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	4.8.89 at 4.00 p.m.
12. Sinniah Kuddipillai (50) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	4.8.89 at 4.00 p.m.
13. Velautham Thangaratnam (47) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	4.8.89 at 4.30 p.m.
14. Santhiran Poomany (53) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	4.8.89 at 4.10 p.m.
15. Sivasubramaniam Nirmala (27) Uduppidy	Veerapathrar Kovilady,	7.8.89 at 11.00 p.m.

N.B. Some young girls were also raped by I.P.K.F. But they dont want to reveal their identitv.

List of Shops, MPCCS., Cafes & Cinema Theatre Burnt by IPKF Soldiers at Valvettuturai from 2nd to 4th August '1989

1. Lingam Textiles - Jaffna Road.
2. Uma Electricals - Jaffna Road.
3. Thandaauthapany Stores - Jaffna Road.
4. N.A. Markandu Stores (Amutham) - Jaffna Road.
5. Thuraiirajah Cafe - Jaffna Road.
6. Tailoring Shop - Jaffna Road.
7. Nagesh Rotty Shop - Jaffna Road.
8. Arunkumar Stores - Jaffna Road.
9. Kalanithy Stores - Sadaaiandy Kovilady.
10. Thillaiambalam Stores - Junction.
11. Thiruchchitambalam Stores (Two Shops) - Junction.
12. Kesavan Stores - Junction.
13. Kalicholai Book Centre - Junction.
14. Kalaicholai Fancy Goods - Junction.
15. Thileepan Cool Bar - Junction.
16. Rajavel Textiles - Junction.
17. Navaratnam Coconut Shop - Junction.
18. Rajanayagam Saloon - Junction.
19. Aashariyar Stores - K.K.S. Road.
20. Marketing Department Shop - K.K.S. Road.
21. Dayana Mini Cinema - K.K.S. Road.
22. Mano Farm Products - K.K.S. Road.
23. Ramkumar Stores Products - K.K.S. Road.
24. People Shop - K.K.S. Road.
25. Nediyaakadu M.P.C.S. Branch No. 13 B - Nediyaakadu.
26. Kannan Video - Mathavady.
27. Pointpedro M.P.C.S. Branch No. 13 A - Mathavady.
28. Ravi Video Centre - Vembady.
29. Ravi Cycle Repair - East Road.
30. Lingam Medicals - Oorany.
31. Ranjana Theatre - Valvetty.
32. Inthiran Poultry Farm - Valvetty.
33. Valvai Manavar Kalagam - Sivapura Veethy.
34. Vikna Tution Centre - Kamaparmalai.
35. Arrack Tavern -Theniambai.
36. Petrol Shed - Sivapura Veethy.

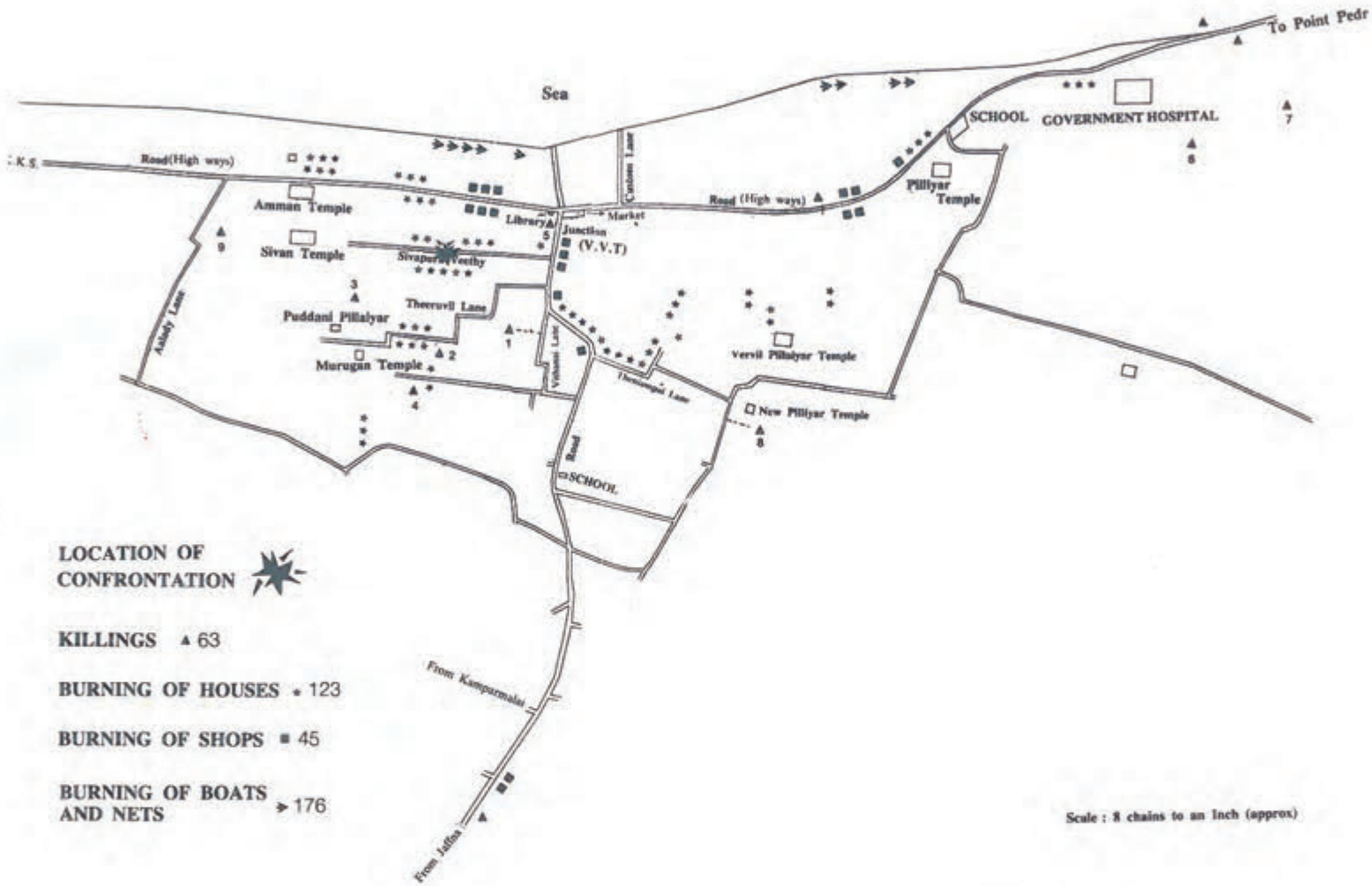
Vehicles Burnt by I.P.K.F. from 2nd to 4th August '1989 at Valvettiturai.

Schedule : 6, 1-A

Car No. 1 SRI 873	Van
Car No. 31 SRI 4504	Scooter No. 83 SRI 3096 (Vespa)
Car No. EN 2350	Honda C 90 No.
Car No. 38 SRI 4498	Van No. 60 SRI 315
Lorry No. 26 SRI 9392	Charly No. 96 SRI 7629

I.P.K.F. ATROCITIES AT VALVETTITURAI ON 2nd 3rd 4th AUGUST

VALVETTITURAI UC AREA (PART)

INDIA'S MALAI SHOOT DEAD

E. Rajaratnam
12.3.56 - 2.8.89

N. Nallamuthu
17.8.17 - 3.8.89

A. Markandan
11.10.60 - 2.8.89

K. Ganesalingam
25 yrs

Schedule 3.1-A

**List of Persons who Sustained Serious Injuries During
The IPKF Operation From 2nd to 4th August - 1989
At Valvettiturai**

1. Mr. Nadarajah Anantharaj, (41) Theniambai St., Valvettiturai.
2. Mrs. Valliammal Kanthasamy, (75) Theeruvil Lane, Valvettiturai.
3. Mrs. Mahenthirarajah Susilathevy, (32) Theeruvil Lane Valvettiturai
4. Mr. Eliyathamby Yogaguru, (32) Theeruvil Lane, Valvettiturai.
5. Mr. Samiappa Chandran, (19) Theeruvill Lane, Valvettiturai.
6. Mrs. Indrany Balakrushnan, (45) Theeruvill Lane, Valvettiturai.
7. Mast. S. Arunenthiran, (15) Theeruvill Lane, Valvettiturai.
8. Miss. Krishanthini Sivabalachandran, (4) Theeruvill Lane, Valvettiturai.
9. Mr. K. Karunanantharajah, (45) Advocate Lane, Valvettiturai.
10. Mrs. Srirathathevy Arumugasamy, (45) Vithanai Lane, Valvettiturai.
11. Mrs. Vannam Kumar, (30) Vithanai Lane, Valvettiturai.
12. Mr. Maniyam Balakrushnan, (26) Vithanai Lane, Valvettiturai.
13. Mr. Subramaniam Muthuvel, (26) Vithanai Lane, Valvettiturai.
14. Mast. Nandanasingamany Manimanoharan, (15 yrs) Vithanai Lane, Valvettiturai.
15. Miss. Indranythevy Nadarajah, (28 yrs), Vervil, Valvetty, Valvettiturai.
16. Mr. P. Inparajah, (44 yrs), Sembipadu, Valvetty, Valvettiturai.
17. Mr. K. Balakumaran, (48 yrs), Kuchcham Lane, Valvettiturai.
18. Mr. Aiyamuthu Shanmugarajah, (36 yrs), Nediyaikadu, Valvettiturai.
19. Mr. Vinayagasundaram Sivasundaram, (19 yrs), Junction Lane, Valvettiturai.
20. Mr. Kathirgamalingam Thiyagalingam, (31 yrs), Urany, Valvettiturai.
21. Mr. Sundralingam Kannan, (18 yrs), Sadayandy Kovilady, Valvettiturai.
22. Mr. Arudsothy Kuddypillai, (40 yrs), Valvettiturai.
23. Miss. Varaluxmy Theivasigamany, (18 yrs), Advocate Lane, Valvettiturai.
24. Mr. K. Rasenthiram, (25 yrs), Valvettiturai.
25. Mrs. Mangayarkarasi Thurairajah, (70 yrs), Valvettiturai.
26. Miss. Ratnathevy Rasanathan, (06 yrs), Valvettiturai.
27. Mrs. Vasanthathevy Rasanathan, (31 yrs), Valvettiturai.
28. Mrs. Manickaratnam Sithivinayagam, (70 yrs), Valvettiturai.
29. Mrs. Inthumathy Jeyakumar, (27 yrs), Valvetty, Valvettiturai.
30. Mrs. Gnanakalambikai Nagularajah, (35 yrs), Valvetty, Valvettiturai.
31. Mr. Rasu (Thurai), (32 yrs), Valvetty, Valvettiturai.
32. Mr. R. Ragu, (30 yrs), Valvetty, Valvettiturai.
33. Mr. Nadarajah Balakrushnan, (31 yrs), Nediyaikadu, Valvettiturai.
34. Mr. Manickam Kanagasabi, (35 yrs), Valvetty, Valvettiturai.

**Fishing Gear Burnt by IPKF from 2nd to 4th August 1989
(Fishing Boats, Fibre Glass Boats, Out Boat Motors)**

1. Mr. N. Tharmachandran, Kuchcham Lane.	18 Foot Trawler Vessel
2. Mr. S. Raveenthirarajah, Uthayasooriyan Veethy.	24 Foot Trawler Vessel
3. Mr. T. Thevasihamany, Meenadchi Amman Kovilady.	28 Foot Trawler Vessel
4. Mr. Thurai, Fish Market Lane.	28 Foot Trawler Vessel
5. Mr. T. Selvasivam,	18 Foot Fibre Glass Boat
6. Mr. Kathirgamalingam, Customs Road.	18 Foot Fibre Glass Boat
7. Mr. P. Sarvatham, Kondakkadai.	18 Foot Fibre Glass Boat
8. Mr. K. Illango, Customs Road.	24 Foot Fibre Glass Boat
9. Mr. Rajendram, Kunduvarkadu.	Out Boat Motor 40HP
10. Mr. Poomalai, Poochkutham.	Out Boat Motor 40HP
11. Mr. K. Illango, Customs Road.	Out Boat Motor 25HP
	Out Boat Motor 10HP
12. Mr. Tharmalingam, Uthayasooriyan Veethy.	Yanmar Boat Engine

Fishing Nets Burnt by IPKF Soldiers on 2/3/4-8-89

176 Fishing nets belonged to Tharmalingam,
N. Nadany, N. Tharamachandran, T. Nadasigamany
K. Rajaratnam, Sritharan Kuttythambi,
P. Saravathan, T.S. Selvasivam, P. Baleswaran
were burnt down by IPKF

PARTICULARS OF THOSE WHOSE HOUSES WERE BURNT AT VALVETTITURAI ON 2nd, 3rd, AND 4th AUGUST 1989.

Theniambai, Valvettiturai.

1. Mr. K. Rajanathas, Marine Engineer.
2. Mr. A. Gnanaanantharajah, Employed Abroad.
3. Mr. R. S. Thanabalasingam, Retired Valuation Inspector.
4. Mr. K. Santhirasisa, Driver.
5. Mrs. A. Sivajini, Housewife.
6. Mrs. R. Suseelawathy, Housewife.
7. Mrs. M.J. Navaratnam, Teacher.
8. Mr. N. Ramakrishnan, Retired Post Officer.
9. Mrs. Parameswary Thangavel, Cattle Breeding.
10. Mrs. S.P. Sivapathasundaram
11. Mr. K.E. Thirunavukkarasu, Retired Accountant & Former, President of Citizens Committee.
12. Mrs. S. Kalarany, Animal Husbandry.
13. Mr. V. Manikathiagarajah, Businessman.
14. Mr. M. Kareenthiran, Fisherman.
15. Mr. T. Nanthakumar, Businessman.
16. Mr. S. Rajalingam, Government Clerk.
17. Mr. P. Sellathuraisamy, Driver.

Theeruvil, Valvettiturai.

18. Mrs. V. Pushparanee, Animal Husbandry.
19. Mrs. V. Potkamalraanee, Housewife.
20. Mr. S. Arulanantham,
21. Mr. S. Balenthirathas, Fisherman.
22. Mrs. S. Seethangany, Labourer.
23. Mr. T. Sakthivel, Labourer.
24. Mrs. M. Suseelathevy, Housewife.
25. Mrs. V. Mahaledchumy, Housewife.
26. Mr. I. Mahalingam,
27. Mr. S. Sakthyavel, Teacher.
28. Mrs. S. Pathmawathy, Housewife.
29. Mr. S. Ramalingam, Mason.
30. Mrs. M. Indra, Housewife.
31. Mr. S. Velumyylum, Businessman.

Sivapura Veethy, Valvettiturai.

32. Mrs. S. Subathirathevy
33. Mr. K. Kengatharan, Co-operative Inspector.
34. Mrs. Y. Rajeswary, Housewife.
35. Mrs. A. Pathmalojini, Widow.
36. Mr. S. Rajenthiran, Tailor.
37. Mr. V. Senthiru, Businessman.
38. Mrs. M. Sothilingam, Housewife.
39. Mrs. R. Pathmawathy, Pensioner.
40. Mr. V. Ponnambalam, Draughtsman.
41. Mr. S. Tharmavarathan, Labourer.
42. Mr. K. Selvavinayagam, Principal, Chithambara College.
43. Mr. M. Muthulingam, seaman.
44. Mr. P. Sinnakili
45. Mrs. K. Santhathevy, Housewife.

46. Mr. K. Thangarajah
47. Mr. K. Arudchandrabose, Fisherman.
48. Mrs. R. Subathra, Fruit Seller.
49. Mrs. R. Pushparany, Housewife.
50. Mrs. B. Barathathevy, Housewife.
51. Mr. P. Mohanaguru, Fisherman.
52. Mrs. A. Mary Loganayaki
53. Mrs. A. Rajanayaki, Business.
54. Mr. V. Thanigasalam, Seaman.

Vithanai Lane, Valvettiturai.

55. Mr. A. Senthivel, Carpenter.
56. Mrs. Nadrajah Rajeswary, Housewife.
57. Mr. K. Balenthiran, Carpenter.
58. Mr. A. Ramakrishnan, Fisherman.
59. Mr. K.E. Arunasalenthiran, Government Pensioner.
60. Mr. Y. Ananthamyle, Businessman.
61. Mr. M. Thirunavukkarasu
62. Mr. T. Jeyagopal, Seaman.

Murugian Kovilady, Valvettiturai.

63. Mr. N. Seevaratnam, Bank Officer.
64. Mr. R. sivalingam, Tea Boutique Owner.
65. Mr. P. Easwaralingam, Fisherman.

K.K.S. Road, Valvettiturai.

66. Dr. K. Alaganandasundaram, Retired R.M.P.
67. Mr. K. Nadesan, Attorney-at-Law.
68. Mr. G. Vaithyalingam, Government Pensioner.
69. Mr. A. Balasingam, Government Pensioner.
70. Mrs. Yogambikai Vethanayagam, Housewife.
71. Mr. P. Kandasamy
72. Mrs. R. Thanganayaki, Housewife.
73. Mr. M. Kanthasamythurai
74. Mrs. Nadarajah Suseela, Housewife.

'Prema Vasam' Valvettiturai.

75. Mr. V. Murugupillai.

Uthayasooryan Beach Road, Valvettiturai.

76. Mr. S. Tharmalingam, Fisherman.
77. Mr. S. Sivanathan, Fisherman.
78. Mr. M. Ravichandrakumar, Fisherman.

Advocate Lane, Valvettiturai.

79. Mrs. V. Navarathnammah, Pensioner.
80. Mr. A. Thirunavukkarasu, Local Government Clerk.
81. Mrs. Muthukumar Rajledchumy, Pensioner.

Mathavady, Valvettiturai.

82. Mr. N. Nadanasigamany, Fisherman.
83. Mr. T. Ratnasabapathy, Driver.

Nediyakadu, Valvettiturai.

84. Mr. S. Thiruchitambalam
85. Mr. N. Premraj, Seaman.
86. Mrs. P. Janaki, Housewife.
87. R. Gnanasundaram, Carpenter.
88. Mr. K. Velautham
89. Mr. A. Mylevaganam
90. Mrs. A. Saroja, Saloon Owner.
91. K. Pushparajah, Owner Barber Saloon.
92. Mr. R. Ramanujam, Owner Barber Saloon.
93. Mr. T. Mahendran, Owner Barber Saloon.
94. Mr. T. Thuraiarajah, Owner Barber Saloon.
95. Mr. M. Luxmanaperumal, Businessman.
96. Mr. S. Sarvanabavanandavel

New Road, Valvettiturai.

97. Mrs. P. Puwaneswary, Housewife.
98. Mr. M. Vettivel, Fisherman.
99. Mr. P. Baleswaran, Fisherman.

Jaffna Road, Valvettiturai.

100. Mr. S. Joseph Sounthararajah, R.T.C.I.
101. Mr. V. Ganeshapackiam, Fisherman.

Kunduwarakadu.

102. Mrs. P. Mohana, Housewife.
103. Mr. R. Sivasothy
104. Mrs. S. Punithawathy, Housewife.
105. Mr. S. Selvamanickam, Asst. Post Master.
106. Mr. K. Thangathurai, Mason.
107. Mr. C. Chandralingam, Cultivation Officer.
108. Mr. K. Mahendrarajah, Labourer.
109. Mrs. S. Ariyaratnam, Housewife.

110. Mrs. Ulagarajah, Housewife.

111. Mr. K. Navaratnarajah, Businessman.
112. Mr. S. Yogasundaram
113. Mr. N. Kathirkamalingam, Businessman.
114. Mr. P. Subramaniam, Post Master.
115. Mrs. A. Parameswary, Pensioner.
116. Mr. V. Sabaratnam, Fisherman.
117. Mr. V. Telvasigamany.
118. Mrs. Mary Therasa, Housewife.
119. Mr. Saravanaperumal Senthil.
120. Mr. S. Nadarajah, Businessman.
121. Mrs. Baskaran Parimalathevy, Housewife.
122. Mr. K. Chandralingam, Businessman.
123. Mrs. Kunaseelan Rajasulosana, Housewife.

K. Sivabhagam
8.11.47 - 2.8.89

14.3.20 - 4.8.89

C. Sivalingam
10.9.36 - 2.8.89

11.9.11 - 2.8.89

S. Perinam
17.8.69 - 2.8.89

11.9.11 - 2.8.89

V. Krishnavadani
29.8.56 - 2.8.89

11.9.11 - 2.8.89

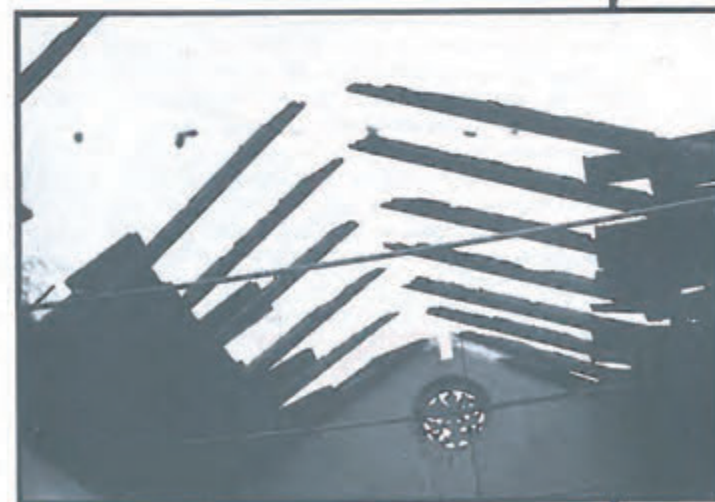
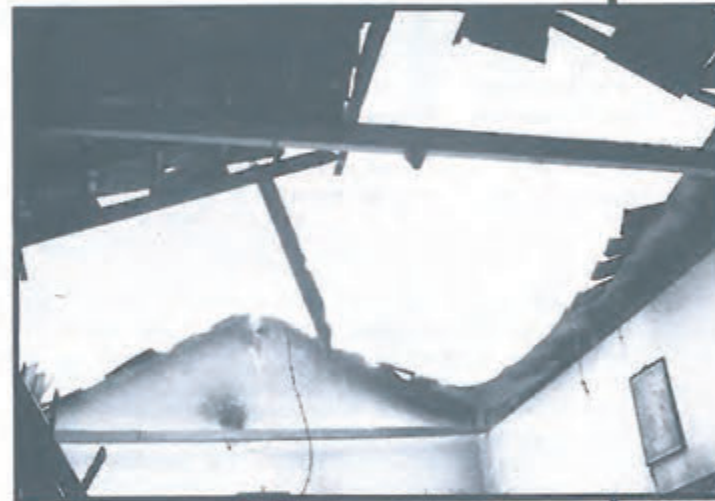
INDIA'S MAI
SHOT DEAD

MASSACRE AT VALVETTITURAI

List of Those Killed By The I.P.K.F. on 2nd, 3rd & 4th August, 1989

Name, Age and Address	Profession
1. Mr. V. Subramaniam, 60 years Vithanai Lane,	Retired Supdt. of Surveys
2. Mrs. Illayaperumal Umaranee, 29 yrs	Housewife
3. Mr. A. Illayaperumal, 70 years	Retired Port Employee
4. Mrs. R. Pushparani, 45 years, Sivapura Veethy	Proprietor of Banana Shop
5. Mast. R. Javanaraj, 11 years	Student
6. Mast. A. Sundereswaran, 11 years	Student
7. Mr. S. Ganeshalingam, 35 years	Fisherman
8. Miss. Ganeshalingam Sashi, 1 1/2 yrs.	Child
9. Mrs. Airthem Umadevi, 26 yrs	Housewife
10. Mr. A. Ramachandran, 41 yrs	Mason
11. Mr. K. Sivanesarajah, 36 yrs	Labourer
12. Mr. P. Ranjithamumar, 25 yrs	Mechanic
13. Mr. N. Raveenthiran, 32 yrs	Businessman
14. Mr. K. Mahenthirarajah, 49 yrs	Businessman
15. Mr. K. Velumyylum, 42 yrs	Labourer
16. Mr. R. Nadarajah, 62 yrs Refugee from	Retired Post Master
17. Mr. V. Arulsothy, 28 yrs Refugee from	Employee Cement Corpn. K.K.S.
18. Mrs. Kandasamy Sivapackiam, 45 yrs, Palavi	Dhoby
19. Mr. R. Rasaratnam, 34 yrs, Sivankovilandy,	Businessman
20. Mr. K. Thangarasa, 60 yrs, Palavi Colony;	Fisherman
21. Mr. B. Premraj, 22 yrs, Theeruvil Lane;	Driver
22. Mr. S. Umasankar, 19 yrs, Kadduvalavu Lane;	Labourer
23. Mr. T. Ravichandran, 28 yrs, Kadduvalavu Lane;	Businessman
24. Mr. S. Mylvaganam, 55 yrs, Oorany	Retired Hospital Employee
25. Mr. T. Nagadas, 28 yrs, Kadduvalavu Lane;	Electrician
26. Mr. B. Mahenthirarasa, 16 yrs, Vembady Lane;	Student
27. Mr. R. Navaratnam, 29 yrs, Oodakarai Lane;	Businessman
28. Mr. S. Thambithurai, 62 yrs, Sivaguru Vidyalaya,	Businessman
29. Mast. Nagalingam Piruntha, 14 yrs, Navalady	Student
30. Mr. Arulsothy Raveenthiran, 17 yrs	Fisherman
31. Mr. Arulpiragasam Swanathas, 18 yrs, A.G.A. Lane	Student
32. Mrs. Selvaratnam Sivamany, 35 yrs, Colony	Housewife
33. Mrs. P.V. Krishnavathana, 35 yrs, Udayamanal;	Housewife
34. Mr. K. Shanmugavadeivel, 36 yrs, Kadduvalavu Lane	Labourer
35. Mr. Kuddipavun, 30 yrs	Farmer
36. Mr. S. Amuthan Markandu,	
29 Yrs, Vithanai Lane;	Businessman
37. Mrs. Eswaramoorthy Rajaledchumy, 26 yrs	Housewife
38. Mast. Aathy Arunasalam paramsothy, 17 yrs	Student
39. Mrs. Nadarajah Nallamuthu, 70 yrs, Vevil Lane;	Housewife
40. Mr. P. Shamugalingam, 43 yrs	Fisherman
41. Mr. Kumaravel Selvanathavel, 19 yrs	Student
42. Mr. Pooniah Kalidas, 25 yrs	Blacksmith
43. Mr. N. Panugopal, 23 yrs	Blacksmith
44. Mr. Wijeratnam Muralaetharan, 20 yrs, Colony	Fisherman
45. Mr. Sothilingam Rameshkumar, 18 yrs	Fisherman
46. Mr. Ponnuthurai Rasenthiram, 23 yrs, Aathikovilady	Fisherman
47. Mr. Velumyylum Selvachandran, 26 yrs, Kotiyal	Fisherman
48. Mr. K. Rajasekaran, 20 yrs	Fisherman
49. Mr. S. Durairaja, 59 yrs	Businessman
50. Mr. Sakthivel, 23 yrs	Fisherman
51. Mr. T. Sivakumar, 19 yrs	Labourer
52. Mr. T. Jeyamohan, 16 yrs	Labourer
53. Mr. A. Parasar, 18 yrs	Student
54. Mr. T. Sambasivam, 18 yrs	Fisherman
55. Mr. S. Perinbam, 18 yrs,	Fisherman
56. Mr. C. Yogarajah, 18 yrs	Farmer
57. Mr. P. Sathiyarupan, 23 yrs	Constable
58. Mr. S. Sivalingam, 49 yrs	Labourer
59. Mr. N. Nagarajah,	Labourer
60. Mr. N. Sivakumar, 18 yrs	Labourer
61. Mr. A. Mathivanan, 17 yrs	Student
62. Mr. S. Balachandramoorthy, 31 yrs	Fisherman
63. unidentified	

I, NADARAJAH ANANTHARAJ - 41 years of age of Theniambai Street, Valvettiturai, Sri Lanka being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named and my National Identity Card Number is 482131662 V.
2. I am the principal of Sithivinayagar School, Point Pedro and the Secretary of the Citizen Committee, Valvettiturai.

On Wednesday the 2nd August 1989, at about 11.30 a.m. all of a sudden there were sounds of Rifle Shooting and Shelling. I, along with my wife and three children and some of my relatives who were at my house at that time locked the doors and waited inside. In a few minutes I saw thick clouds of smoke was coming from nearby houses and from the junction area which is a few yards from my house. We could hear sounds of people running along the road and by lanes, shouting in Hindi.

Apparently many houses and shops were on fire as the sky over the entire stretch of Valvettiturai was getting covered with thick smoke and noise of gunfire continued. As the sound of movement of vehicles of IPKF and men continued till about 4.30 p.m., none of us got out of the house. At about 5.00 p.m. I got out of my house and as I felt that my sister's house on the main road nearby would also have been burnt down, I went there. I saw her house burning. The household items such as furniture, books, T.V., Radio and linen were all burning. I tried to put out the fire by pouring water. Just then, an IPKF column was moving from Udupidy towards Valvettiturai Junction and one Soldier came towards me and assaulted me in my face and ordered me to walk towards the Junction. I saw Captain Parrick, an IPKF officer, who knows me well, coming along but he looked stern, pointed the gun at me and ordered me to keep walking. At the Junction I was asked to sit on the ground along with a number of others kept captive there. At the junction there were hundreds of IPKF soldiers. I saw there many cars smashed up. Most of the shops at the junction had been burnt down. I saw many dead bodies in front of the shops. Over 50 persons who were already detained there were ordered to walk towards Udupidy by Captain Parrick and I was also ordered to join them. When we reached the Udupidy IPKF Camp, I was not allowed to go and see the Commanding Officer of the camp, who knows me but I was also taken along with the others through the rear side of the camp, which is situated at the Udupidy Girls College.

All of us were made to sit on the ground under a tree and the captain went inside. Then Captain P.G.K.Menon came there and scolded every one in Tamil and hit some with his boots. Later two Sikh Soldiers started hitting every one with wooden rods and ordered all of us into a room. After all of us had entered the room, Capt. Menon came near me and said that after the January 19th incident (in which the IPKF Soldiers ran amock and assaulted mercilessly over 150 civilians, including women and children, who were hospitalised) we made a big fuss and "now you wait and see what we are going to do to Valvettiturai, the people of Valvettiturai and to you". He said that he has orders to kill a few prominent citizens of Valvettiturai. He then grabbed me by the back of neck and was pushing me into the room where others were earlier sent in. There I saw many of the people who came along with me, bleeding and crying. Four Sikh Soldiers then started beating me with heavy wooden rods and with their fists. One Soldier dashed my head against the wall. When I fell down, one Soldier pressed a wooden rod on my throat and was standing on the rod

AFFIDAVIT

pressing my throat and preventing my breathing. At that time I heard a voice shouting "Kill him, Kill him". I was almost loosing consciousness when I managed to push the rod on my throat away, toppling the person who was standing on it. I rolled over and I realised I was beaten on my back with wooden rods. They were beating me like beating a snake. Thereafter I lost consciousness. When I regained conscience I found in their Military Hospital. The next day at about 9.00 a.m. the Commanding Officer of Vadamarachi Brig. Shankar Prasad, the Deputy Commander Col. Auja and the Udupidy Commanding Officer Col. Sharma met me and expressed their apologies. I told them what they have done to me is a shameful thing and asked is it Mahatma Gandhi's India? The Brigadier told me that I had been ill-treated by mistake and went away. On Friday evening at about 5.00 p.m. Col. Sharma called me and apologised to me and released me along with 42 others who were apprehended on that day. In the meantime they got me to sign a document purportedly regarding the cremation of seven youths who were in their custody. When I requested Col. Sharma to release the balance forty or so persons being detained by them, he told me that they will be released the following day. I came home walking the 3 k.m. with great difficulty and got myself admitted to the hospital the following day, where I am presently being treated for my injuries.

N. Anantharaj

I, NAGALINGAM NADESAN, age 41 of Navaladdy, Udupidy, holding National Identity Card No. 482050450 V, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :

1. I am the affirmant above named.
2. On 3rd August 1989, I heard gun shots all sides of my house. Gradually the gunshots sound increased. In order to save our lives, my younger sister Bawabirinda, age 14, another sister, her husband, his children and I went to a relative, Mylan Sinnapillai's house. After reaching that house I observed some bullets going over the house. I saw about 5 or 6 IPKF Soldiers going forward and the Soldiers who came behind them shooting three times. Following the shooting, my sister Bawabirinda fell down, bleeding from her throat. When I raised her head, I saw her dead. As there was curfew in force that day, I went to the Udupidy IPKF Camp on the following day to get permission from them to attend to the funeral rites of my sister, as the cemetery is situated close to the camp. They refused permission. Finally I attended to the funeral rites held in my own compound.

N. Nadesan

I, MAHALEDCHUMY, age 30, widowed wife of the late Kandasamy Velummylum, housewife, of Puddany, Theeruvil Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.
2. On Wednesday, 2.8.89, I was at my brother-in-law Mahenthirarajah's house. Besides me, the others in the house were my b-i-l Mahenthirarajah,

INDIA'S MUMBAI SHOOT DEAD

S. Ramesh Kumar
24.7.70 - 2.8.89

P. Shanmugalingam
22.3.46 - 2.8.89

K. Mahendraraja
16.5.40 - 2.8.89

V. Muralidaran
21.11.79 - 2.8.89

MASSACRE AT VALVETTITURAI

my husband Velummylum, my mother-in-law and my b-i-l's wife. At about 2.15 p.m. six IPKF soldiers entered the compound. They first set fire to my b-i-l's car - Austin Cambridge - No. 3 Sri 4498. They, then entered the house and set fire to the clothes, cash, jewellery and stayed in the kitchen. The soldiers then came and stood in front of the kitchen. My b-i-l said that the soldiers may shoot all of us if we remain in the kitchen and told us to come out of the kitchen. No sooner we came out of the kitchen, one soldier pulled my b-i-l by his hair. He shouted that he is not a LTTE. The soldiers then brought all of us to the gate. One soldier shot my husband and he fell down. Another soldier attempted to shoot my b-i-l. Immediately my mother-in-law and his wife embraced him. One soldier pulled my m-i-l by her hair. Another soldier shot her and she removed her hold on my b-i-l. The same soldier shot my b-i-l a number of times. My b-i-l fell down. The soldiers then went away. After the soldiers went away I looked at my husband and my b-i-l. I found both of them dead. But, providentially, my m-i-l and my b-i-l's wife escaped with the injuries. On 4.8.89, with the help of the neighbours, we cremated the two dead bodies in the house compound.

சீ. அருந்திய சிவலிங்கம்

I, Mrs. ARUNTHATHY SIVALINGAM, age 49, of Murugaiyan Kovilady, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

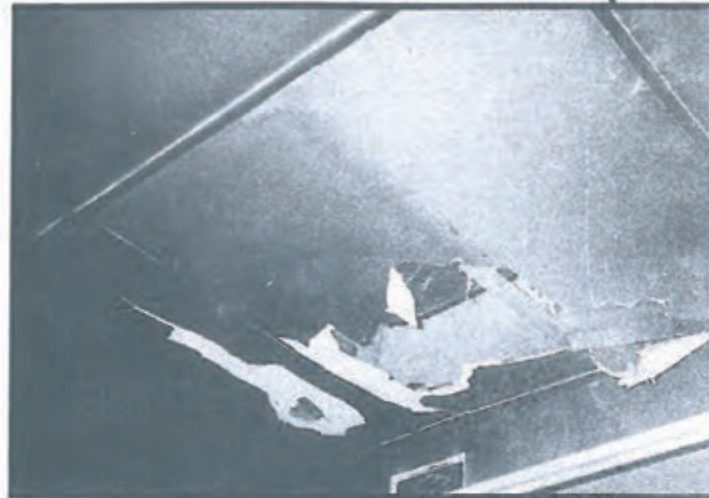
1. I am the affirmant above named.
2. I live in a house near Murugaiyan Kovil, Valvettiturai with my husband Rasmanickam Sivalingam and my children. This house has been given as dowry to my eldest daughter Mrs. Nalini Sivaratnam. We have two more houses opposite this house. On Wednesday, 26.7.89 my sister-in-law Mrs. Selvaratnam Sivanayagamoorthy and her two sons and my brother-in-law Nadarajah and his wife came to stay with us from Point Pedro fearing the IPKF operations there. On Wednesday, 2.8.89, my husband as usual went to the tea boutique which he runs at the junction in the morning. At about 11.20 a.m. I heard gun shots coming from the direction of the junction. I also heard the very loud noise produced by the firing of shells. This noise went on for about 25 minutes. Then there was silence. I had cooked our lunch and was waiting the arrival of my husband. At about 2.00 p.m. some IPKF soldiers rushed into my house and started damaging all the articles. At this time there were only 2 males in the house, my husband's brother Nadarajah, age 62, a retired Postmaster and my husband's nephew Arudsothy, an employee of the Kankesanturai Cement Factory. Both of them were shot dead by the soldiers despite our appeals to them that they were honourable citizens. We also showed their national identity cards. Then the soldiers burnt the motor-cycle which was in my house and the car which was in the opposite house. Then the soldiers burnt my house and belongings including my T.V., video deck and other expensive items. When we went near, the soldiers threatened to shoot all of us. So we went to my daughter's house opposite. The soldiers were staying at the temple premises till the evening of Friday, 4.8.89. After they left we went to my house, I saw the house had been completely burnt down. The estimated loss is about Rs. Six lakhs. After the curfew was lifted on Friday evening, we cremated the two dead bodies, which were in a highly decomposed state in a nearby compound. My husband, Sivalingam, who had been detained by the IPKF on 2.8.89 came home at about 8.00 p.m. on Friday after being released by the IPKF. Till he came home, he was not aware of the tragedy that occurred in my house.

சீ. அருந்திய சிவலிங்கம்

Mrs. VINAYAGAMOORTHY INTHIRATHEVY, age 36, housewife, of Veerapaththirar Kovilady, Uduppiddy, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :-

I am the affirmant above named.

My husband Vinayagamoorthy is employed in the Kondavil Depot of the

Northern Region Transport Board. As usual, he left for work on the morning of Wednesday, 2.8.89. At about 11.20 a.m. there was continuous gun firing from the direction of Valvettithurai which is about 1 1/2 miles away. Following this incident, a large number of IPKF soldiers were standing all along the Uduppiddy - Jaffna road. My children and I were staying inside my house. Then 4 IPKF soldiers came into the house and told that they wished to examine the house. I immediately tried to go out of the house. But one soldier held out his gun on the back of my body and ordered me to go into a room. My 8 year old son attempted to run away crying through fear. Another soldier got hold of him and made him sit in a corner. Two other Sikh soldiers pulled me into a room, undressed me and raped me one after the other. Another soldier held his hand on my mouth preventing me from shouting. When the raping was over and I was lying down slightly unconscious, one of the soldiers came near me and warned me not to let any one know about the incident, and that they will shoot every one of us and also burn the house. The soldiers then left the place. As a curfew had been imposed for two days, I could not go out. Then on 8.8.89, I went to the Government Hospital and took treatment.

சு. சிந்திரன்

SUNTHERAMOORTHY INTHIRANY age 33 years of Kadduvalavu, Valvettiturai, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :

That I am the affirmant above named.

On 3.8.89 at about 8.30 a.m. Indian Peace Keeping Force Personnel came in the direction of east to my house and arrested my cousin Sunderamoorthy Umasankar. When I cried and followed them the soldiers showed the rifle and chased me. He was taken and left along with others in a row. After that some more youngsters were brought and left to stand along with others and shot dead in our presence. I shouted at the top of my voice "Amma". Army personnel assaulted us and chased us from the area. The dead bodies were removed by the public, especially women. These bodies were cremated at the Oorany Hindu cemetery. The deceased is my eldest step son and he was looking after the family. His father was shot by the Sri Lankan Army in 1987.

சு. சிந்திரன்

SINNAPPILLAI alias Rajeswari, age 51, widowed wife of the late Vengadasalam, of Rajeswari Vasa, Viththanai Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :

I am the affirmant above named.

On Wednesday, 2.8.89 at about 11.20 a.m. I was at home with my late husband and young son. Suddenly we heard continuous gun firing followed by shell fire. As my house had a flat, people in the neighbourhood came to take refuge in my house through Theeruvil Lane, which can be reached through the rear entrance of my house. The people who came to my house were telling that the Indian Army was coming firing their weapons. About 1.00 p.m. no firing was heard and the people who had come to my house to take refuge started leaving. But those who left came back telling that the Indian Army had come. As they returned some Indian soldiers also

entered my house. All of us then went forward raising our hands. My husband too went forward raising his hand and attempted to speak to the soldiers. But the soldiers started firing. Those in the front fell down. My late husband was one of them. As I was in the rear along with my son, I immediately ran with my son and hide in the kitchen, Then the firing stopped.

After about an hour or two there was complete silence. I came out of the kitchen to the front of the house and saw my husband still alive but appeared to be breathing his last. However I brought and gave him some water. But he passed away soon after. He was lying in a pool of blood. Likewise 8 other persons, men, women and children were lying dead. Seven others were injured. At about 6.00 p.m. as we were unwilling to stay in the house in the night along with the dead bodies, we left the place. After spending two days away from my home, I returned on the morning of Saturday, 5.8.89. With the help of my relatives and neighbours, we cremated all the nine bodies.

சு. ஹேசுவரன்

MURUGUPILLAI LEDCHUMANAPERUMAL, age 54 of Arasady, Nedyakadu, Valvettiturai, holding National Identity Card No. 373050857 X, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :

I am the affirmant above named.

On Wednesday the 2nd August 1989 at about 11.00 a.m. when I was purchasing some items at the market, I heard gun shots. It was approximately 11.30 a.m. Following the gun shots, people who were there ran for safety to the nearest houses. I too went to a relative house at Sadayandy Kovil Lane. After some time the IPKF came to the place where I stayed and ordered all of us to come to the Valvettiturai Junction. Like us, there were so many others also there including Kanthasamy Thangarasa. I saw personally, the IPKF shooting

Kanthasamy Thangarasa and some others there. Later at about 5.00 p.m. all injured people were asked to go home at their own risk. I also went to my house, On going there, I came to know that my wife and children had left the house for safety. After leaving the injured at the hospital, I went in search of my family, I could not find them. I spent the night in a friend's house and the following morning while coming towards my house I saw IPKF Soldiers all around the place. They ordered me to run away. I ran away and hid behind a wall through fear. At that time I saw some soldiers breaking my house, one soldier bringing something in a white can and setting fire to my house. On seeing the house on fire, some other soldiers were shouting and making merry. A little later when they were approaching the place where I was hiding, I slowly left the place to Illakkanawatte. Again on 4.8.89 at about 3.00 p.m. when I came to my house I saw my house burnt to ashes. Also I saw all my belongings, including Video Camera, cattle, poultry, clothes etc; worth about Seventy Five Thousand Rupees missing. As a result of this, I do not have a house to live and cannot exist without the poultry and cattle.

சு. லட்சுமணன்

INDIA'S MAMA

A. Ilayaperumal
1.9.13 - 2.8.89

T. Nagadoss
29.8.61 - 3.8.89

K. VelumMylum
4.5.46 - 2.8.89

E. Nataraja
62 yrs

SHOT DEAD

I, MYLVAGANAM KONESWARAN, age 20 yrs, of Kadduvalalu, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On 3.8.89 at about 8 a.m. when I was at the Valvettiturai hospital, Indian Peace Keeping Force personnel came there and arrested me and several others who were there. They took us to the main road, assaulted us and took us all to the Valvettiturai junction and ordered us to be inside the bus halt. When I was there I saw my father Selvakathiramalai Mylvaganam too being brought there and kept in front of the "Kalaisolai" shop. I saw him being assaulted and finally shot. I saw my father in a pool of blood pouring from his head and chest. I was then brought back to Oorany by about 3 p.m. While I was being escorted back to Oorany I observed my father lying dead in the same place. I also observed a big gun shot wound on his head. I was released in the evening. I was so sick that I could not attend to the cremation. My father's brother with the help of some public cremated the body at the Oorany public cemetery.

ம. இலவகாணம் கணேசுவரன்

I, WYRAMUTHU KARUNANITHY, age 45 yrs of Advocate Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named:

On 2.8.89, my wife's father Mr. Kanthasamy Thangarasa, age 70, was in my sister Mrs. Vyramuthu Manickaratnam, age 75, my sister's mother-in-law Mrs. Thurirajah Mangayatkarasi, my sisters daughter Miss. Thevasihamany Varathaluxmy, age 18 yrs, Appathurai Mathivannan, age 17 and my sister Mrs. Thevasihamany. On 2.8.89, by 11.30 a.m. IPKF personnel came to the house pulled all the inmates of the house forcibly and took them to the junction. On the way Mr. Appathurai Mathivannan was severely attacked by the soldiers. At the junction my father-in-law Mr. Kanthasamy Thangarasa was shot dead by the soldiers. This information was conveyed to me by my sister and mother. Even though I, got this information I was not able to attend to the cremation till the IPKF withdrew Valvettiturai by 3 p.m. on 4.8.89: By 3 p.m. on 4.8.89, I went to the junction and saw my father-in-law's body highly decomposed, As such I cremated his body at 6 p.m. on that day.

வ. கருணாநிதி

I, NADARAJAH SARAVANAPAWAN of Kaladdy, Valvetty, Valvettiturai, being a Hindu, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

- 1) I am the affirmant above named.
- 2) On 03.08.89 at about 4.00 P.M., when I was in my mother's house, Indian Peace Keeping Force, who came along that way shot my mother, Mrs. Nallamuthu Nadarajah, age 72 years. She died immediately.

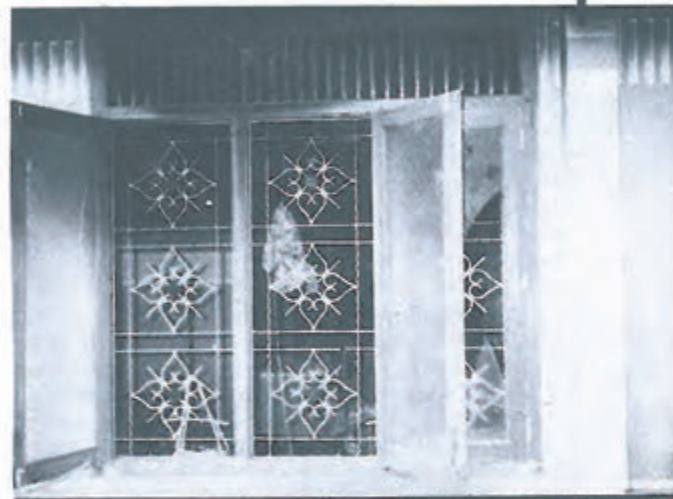
N. Saravananpawan

I, NALLATHAMBY SENTHIVEL, age 50, retired Local Govt. Servant and proprietor of Manor Farm Product, K.K.S. Road, Valvettiturai being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On Wednesday the 2nd of August, 1989, at about 11.15 a.m. IPKF soldiers from the Valvettiturai camp was coming towards the Valvettiturai junction and I saw them as I was standing at the entrance to my shop. I saw them reaching the junction and taking position and thereafter I went inside my shop and sat at my table. A little while later there were firing sounds and so I fell flat on the floor of the shop and the shop doors remained open. I saw the IPKF soldiers standing in front of my shop firing towards the junction. I could hear the moaning

MASSACRE AT VALVETTITURAI

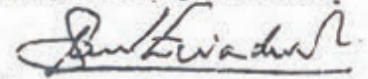

sound of some injured persons. I heard someone calling for water. I invited the attention of the soldier standing in front of my shop and told him to take the water jug in my shop and give it to the injured person. That soldier signal led me to stay inside the shop. About half an hour later two other soldiers came into my shop and on seeing me ordered to go out. Although the first soldier wanted me to continue to stay inside the shop the other two soldiers dragged me out and made me to sit near the Marketing Dept. Mr. S. Rajavel, and a Labourer of Marketing Dept already detained there. Sometime later two Indian Army trucks came there and removed three Indian soldiers. Later all three of us were taken towards the junction and ordered to sit in the hot sun opposite to the shop "Kalaisolai" along with about ten others who were already there. I saw two women and child being detained opposite the Kesavan stores. I saw a dead body opposite the "Dhileppan Cool Bar" and Mr. Karunanantharajah lying injured. Sometime later IPKF soldiers brought a number of men, women, and children to the advocate lane. I saw the soldiers beating a student Mast. Mathivannan, son of Mr. Appathurai, the proprietor of Kalaisolai book shop while bringing him through advocate lane.

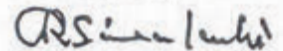
People who were kept near Kesavan Stores were also ordered to go and sit near us. Later an IPKF Officer who came from the direction of Udupiddy ordered us to sit at the centre of the road at the junction. A soldier then set a Baxuka firing weapon near us and fired into "Arulsothy Fancy Shop". Then fired into "Kesavan Stores". Later he brought a kerosine oil can from a nearby shop, poured into the shops "Arulsothy", "Kalaisolai Bookshop" "Kesavan Stores" and set them ablaze. All the three shops started burning furiously. The IPKF was trying to set fire to "Thelepan Cool Bar". Mr. Karunanantharajah who was lying injured near that shop came and sat along with us. People who were sheltering inside "Dayana Mini Cinema" were brought down and made to sit opposite "Arunthathy Vilas". After that the IPKF set fire to my shop Mano Farm Product, Archanyar Stores, Top Traders and the Marketing Dept. stall. A soldier who was walking past us said "I shoot you". Just then two jeeps were coming from the direction of Udupiddy and there was a firing noise and the two jeeps stopped suddenly and the soldiers jumped out and started shooting. The soldiers who earlier went past us suddenly turned towards us and started firing at us. We prostrated ourselves on the road. When the firing stopped we found two of those who were lying flat on the road have died. One was Mr. Thangarasa aged 60 yrs and the other was a young girl. About 10 persons were badly injured. We saw those two jeeps going back. Some of the soldiers standing near the reading room told us to go and wait in the shade. We had to carry the injured persons to the shade nearby. The IPKF ordered us to remove the two dead bodies. We carried them and laid them opposite a house down the junction lane closeby. They ordered us to remove a body from inside the reading room and we did so. We recognised that it was the body of the driver of the hiring car No. EY 5872. After that the IPKF soldiers got the owner of "Arunthathy Vilas" Mr. Mahalingam to get biscuits and water from "Thelepan Cool Bar" and to serve those injured persons. At about 5.30 p.m. I saw IPKF personnel coming from the direction of Udupiddy and a truck also came along with them. They also brought some civilians with them. The Secretary of the Valvettiturai Citizens committee Mr. Anandarajah Master was also one among them. All of

them were asked to sit at the junction. We were asked to help the two injured persons Mr. Aathi Arunasalam Paramsothy and Appathurai Mathywarnan to be put inside the truck. We saw the dead body of an old man inside the truck. When the truck started moving towards Udupiddy, a number of people who were collected from the Mini Theatre and some others including the Citizens Committee Secretary were being marched towards Udupiddy. They asked the other injured persons to go home walking and released the others by about 6.30 p.m. I went to the Amman temple and joined the large number of refugees who had gathered there.

I, RAMASAMY SIVAGURU, age 68 years, Retired Post Master residing at Theeruvil Street, Valvettiturai, being a Hindu, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.
2. On Wednesday the 2nd August 1989 at about 11-15 a.m. when we heard sound of shooting near the junction, which is nearly 500 yards away from my house, my daughter and her children and I left our house and ran deep in that land to one late Mr. Sivaganeshan's house, which is about 200 yds from my house. When we went there, there were already about 60 to 70 people in that house. Off and on we were able to hear sound of shooting and crying from the junction. At about 4-00 p.m. we heard shooting and crying very close to us. We all were in the hall of the house and were able to feel that the IPKF soldiers were approaching our house from the back side. They came shooting towards our building injuring a lady at the neck. They bang opened the doors of the house and most of the ladies fell on their feet and begged them not to shoot any one. The IPKF soldiers kicked them aside and positioned all round the house and ordered every one of us, men women and children to get out of the house into the compound one by one. One IPKF personnel who looked like the leader of the party stood at the entrance and seperated the men, ladies and children into two groups. Out of the 70 to 80 people, there were only 10 males. An old man who is about 75 and I were asked to go with females. All the other 08 males, ages ranging from 15 to 40 were made to sit on the ground and were shot by one soldier in front of all the rest of us. That is, they were shot in the presence of their mothers, wives and children and other relatives. The horrible sight was over in five minutes. The IPKF threatened to shoot any one who cried. Fearing that they too would be shot at, they kept quiet for a moment and burst out after the IPKF left. Out of the 08 people who were shot, four of them died on the spot and others escaped with serious injuries. This shooting took place nearly four and a half hours later than the main incident that took place near the Valvettiturai Junction which is only a few yards from this place. Not only myself but all the rest who were with us saw one IPKF soldier shooting these people while other numbering eight stood around us.

I, KUDDIPILLAI APPATHURAI, age 47 years of Amman Kovilady, Valvettiturai, holding National Identity Card No. 42260124 V, being affirm as follows:

P. Premraj
6.9.69 - 2.8.89

K. Thangarasa
60 yrs

P. Kalidoss
4.6.63 - 2.8.89

N. Ravindran
3.9.58 - 2.8.89

INDIA'S MY AI

S H O T D E A D

MASSACRE AT VALVETTITURAI

That I am the affirmant above named.

That I am the owner of the "Kalaisolai Book Shop" situated at Valvettiturai Junction.

On 2.8.1989 at about 11 a.m. while my son was in the above shop, there was gunfire heard from the direction of Sivan Temple road. Through fear I advised my son to rush home. I escaped from behind and took refuge in a house. Curfew was imposed for three days and when curfew was lifted at 2 p.m. on 4.8.89. I rushed home and I was informed that my son did not turn up. I immediately came to the junction and was informed by some of those taken into custody and released subsequently and from my younger son that my elder son Mathiyalagan, sustained Gun shot injuries and was taken in an Army Truck at about 6 p.m. on 2.8.89. I immediately rushed to the house of the Valvettiturai Citizens' Committee President, and informed him of the same. Through him I contacted almost all the IPKF camps and till date his whereabouts could not be traced.

Somasundaram Rajeswari

I, SOMASUNDARAM RAJESWARI, age 60 of A.G.A. Lane, Valvettiturai, National Identity Card No. 29675032V, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On Thursday, 3rd August, 1989, about 7 a.m. six IPKF soldiers came into my house with pointed rifles. At that time myself, my husband, my married daughter Amuthaledchumy, and unmarried daughter Thanaledchumy were standing in front portion of our house. One of the soldiers hit hard my un-married daughter and me in the face. Another soldier asked where is "Thambi" (brother). My grandson (son of my eldest son) A. Swarnadas was a student. Another student, Kumaravel Selvananthavel was taking refuge in our house. The soldiers tied their legs with kurulon ropes and dragged them out of the house. I went after them crying and pleading. I too was hit severely by a soldier and I fell down and could not go any further.

The next day, Friday the 4th of August 1989, at about 3 p.m. I heard that both Swarnadas and Selvananthavel are lying dead with gun shot and stab wounds near Oorani holy spring area, I rushed there with my family members. I saw both bodies in pools of blood by the road side. Their bodies bore many marks of having been stabbed with knives and bullet wounds. With the help of our relatives these two bodies were burnt at Oorani cemetery.

Smt. Thanabalingam Swarnalatha

I, THANABALASINGAM SWARNALATHA, age 39 yrs of Theniambai Veethy, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

2. On Wednesday the 2nd August, 1989, on hearing noise of firing at about 11.30 A.M. I ran to the front house with my children as my husband has gone to Jaffna. Then I saw a number of Indian Soldiers going on the road.

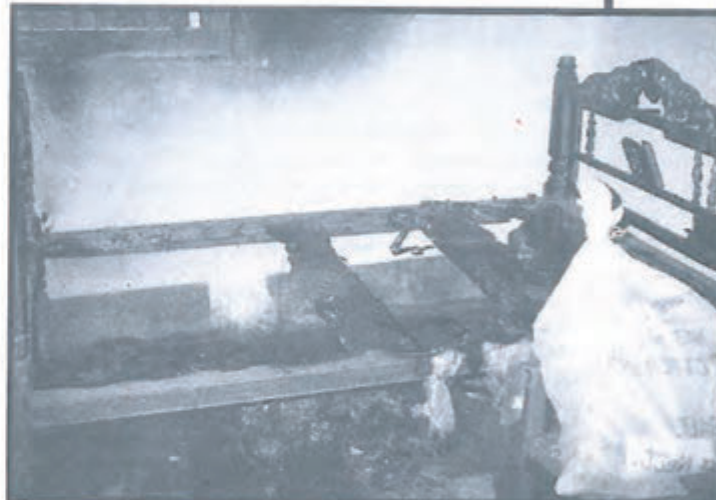
Some entered my house and came out later some time shouting and laughing. I saw them carrying cans, probably kerosene cans. I then saw my house burning. As the Army was on the road, I could not do anything to stop the fire. When I saw the house, after the Army left, I found that Radio, T.V., Scooter, furnitures, clothes and other house hold goods burnt to ashes. The front portion of my house is in a state of collapse.

Ms. J. Swarnalatha

I, MURUGUPILLAI PREMKUMAR, of Amman Kovilady, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On 2.8.89 my brother-in-law Mr. Rasiah, Rajaratnam, aged 33 yrs of Prema Vasa, Advocate lane, Valvettiturai was in my shop, situated at

Valvettiturai junction. My employee was also with him in the shop. By about 11 a.m. the IPKF entered the shop and removed cash Rs. 3,800/- and some sweets. After about 5 minutes 2 Indian soldiers came into the shop and pulled out my brother-in-law and Mr. Karunanantharasa who was also in the shop. Mr. Karunanantharasa was beaten by the riflebutt. One soldier kicked my brother-in-law, by this time another soldier who was close by shot my brother-in-law and Mr. Karunanantharasa. My employee came and informed this incident and also informed that my brother-in-law was bleeding from the nose and motionless and Mr. Karunanantharasa was crying of pain. On 3.8.89 morning I, took my sister to the spot to remove the body of my brother-in-law. But the Indian soldier who was there objected saying "He is a LTTE". And it is curfew at this time. To this my sister replied saying that the deceased is her husband and that she want the body removed. Finally we removed the body and kept it in the near by house. On 4.8.89 after the curfew was lifted we cremated the body at Mathavaddy, Periyakovilady. The Indian soldiers came to the scene and inquiring who burnt the body of this LTTE man and illtreated and harrassed all those closeby. The Army took some of those to camp. After this they started setting fire to the houses and shops closeby.

(Handwritten signature)

I, Mr. SUNDARAM ARUMAICHANDRALINGAM of Kuchcham Lane, Valvettiturai, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant of the above named.
2. On 2.8.89, on hearing gunshots I and my family, out of fear ran to the Sivan Temple closeby for shelter. On 4.8.89 after the IPKF withdrew I and my family returned home. Only after this I heard that Mr. Sinnathurai Thambithurai, age 60, was shot dead by the IPKF at Poochchimuthan, Valvettiturai. Immediately I went to the scene and cremated his body there itself.
3. Mr. Sinnathurai Thambithurai was my grandfather.

(Handwritten signature)

I, THAMBIAH ANANDARAJAH, age 35, of Urany, Valvettiturai, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

I am making this affidavit about the death of Peter Vijayarajan Krushnavathana aged 33 years of Udayamanal, Valvettiturai.

1. I am the affirmant above named.
2. On 2.8.89 having stayed the whole day she attempted to come out of the house at 7.00 p.m. to go to Vervil Pilliyar Temple for safety, she was shot dead by the Indian Army. After they moved from that area, I removed the dead body of P.V. Krushnavathana from that place and cremated at Urany cemetery on 4.8.89.

(Handwritten signature)

I, PATHMATHEVY SHANMUGALINGHAM, 38 years, of Theeruvil Lane, Valvettiturai, holder of National Identity Card, bearing number 517210382 V, being a Hindu, solemnly, sincerely and truly declare and

affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.
2. I am the wife of the deceased Ponnuthurai Shanmugalingham. He was 43 years old. On 02.08.89, on hearing the firing shots from the direction of the Valvettiturai junction, my children and I went to take refuge in my brother's house, my late husband went running in the western direction saying that he was going to the temple. While he was going, the Indian Peace Keeping Force soldiers, who were coming from the direction of Theeruvil Lane, shot at my husband. When we heard the firing shots, we saw my husband falling down. Immediately my children and I went crying to my brother's house and told him what happened. Since the Indian Peace Keeping Force soldiers were in the vicinity, we could not go to the spot immediately. When the IPKF left the place after playing havoc in the area at about 3.30 p.m., we went and saw the dead body of my husband. We saw him lying dead with bleeding gunshot injuries. Since we were told that the IPKF was coming back and the curfew was imposed we were very much scared. I took my children to a house belonging to a friend of mine at Kamparmalai, an adjoining village. Subsequently on 04.08.89, on hearing that the curfew was relaxed and the IPKF has left our place, we went near the dead body of my husband. There was offensive smell coming from the dead body. Immediately with the help of the neighbours, we cremated the body together with five other dead bodies of the people who were killed by the Indian Peace Keeping Force soldiers.

(Handwritten signature)

I, BALAKRISHNAN, age 53 years, of Vaikunda Pillaiar Lane, Valvettiturai, being a Hindu, solemnly, sincerely, and truly declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.
2. On 02.08.89 at about 1.00 P.M., when my son Premathas, age 19 years was staying with my car bearing serial number EY 5872 to ply for hire in the Valvettiturai junction, the Indian Peace Keeping Force came there and shot him. He died on the spot. On 04.08.89, his body was cremated by me in the junction lane.

(Handwritten signature)

I MANICKALDHUMY SIVANESARAJAH, age 36 years, of Theeruvil Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.
2. On Wednesday the 2nd August 1989 at about 11-30 a.m. there were noise of firing at Valvettiturai. My husband and myself along with some others were at Sivaganesan's house at Theeruvil Lane for safety. At about 3-30 p.m., the IPKF soldiers entered the house firing at random. Then they pulled out 08 males who were there and shot them in front of us. Four of them died and one of them was my husband Kathirgamathamby Sivanesarasa. With the help of neighbours, his body was cremated at the rice field nearby, along with 05 others bodies on 4-2-89 at about 5-00 p.m.

(Handwritten signature)

INDIA'S MUMBAI SHOOT DEAD

N. Banugopal
3.1.66 - 2.8.89

K. Sivanesaraja
36 yrs

V. Aruljothi
3.3.60 - 2.8.89

I. Sambasivam
16.10.71 - 2.8.89

MASSACRE AT VALVETTITURAI

RAJARATNAM RAGU, age 30, of Vanna Valavu, Theniyambai, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows :

I am the affirmant above named :

I was in my house on Wednesday, 2.8.89. At about 11.20 a.m. I heard continuous gun firing followed by shell firing. I immediately ran to the Vervil Pillaiyar temple about 1/2 kilometre away and took shelter there. When I reached the temple I saw many people taking shelter there. At about 1.30 p.m. IPKF soldiers came to the temple premises and took me and the other males into custody. They then took all of us to the residence of Mr. Rajendran, Registrar of Births and left us there. While taking us, one of the soldiers told us that they had orders to shoot us at sight. The soldiers then left. The soldiers then returned at about 5.30 p.m. and took 25 of us including me to the temple premises. They told the rest not to leave the temple premises. The following morning, the soldiers returned and took those in the temple premises as well as those who remained in the Registrar's residence to the Valvettiturai Hospital premises. After taking us to the hospital premises, we were ordered to roll on the tarred road up and down. The distance covered was about 100 metres. While we were rolling on the tarred road, we were assaulted with iron rods and wooden poles. We were then brought to the VVT junction by walking, at about 10.00 a.m. We were told that we would be released at the junction. Some of us were singled out including me and were ordered to lie on the road looking at the sun for about 10 minutes. We were then ordered to get up and sit on the road. During this period, there were about 200 soldiers at the junction. When I was at the junction, I noticed that a number of shops at the junction were burnt and reduced to ashes. At about 2.00 p.m. the soldiers brought 6 youths and 4 boys to the junction, made them to roll on the tarred road while at the same time assaulting them severely. 6 youths and 4 boys were screaming in pain. Then the 6 youths were shot dead by the soldiers before our eyes. At this time there were about 50 to 75 civilians at the junction. At about 5.30 p.m. the soldiers took all of us to the hospital premises. After reaching the hospital, those of us who had no injuries were again ordered to roll on the tarred road : Again beaten severely. The soldiers then threatened to shoot and throw us into the sea. We were all lying on the road. In the morning on Friday, 4.8.89 we were ordered by the soldiers to keep on lying down on the road. Then at about 1.00 p.m. they detained 20 of us and released the rest including me. Before releasing us, the 20 persons were taken away by the soldiers in the direction of the Polikandy camp. We don't know what happened to them

R. Ragu
R. . . . .

KANAGASABAI THANGARASA, age 62 years, of Vellaivaikal, Sivankovilady, Valvettiturai and holding National Identity Card No. 282630958 X, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.

2. On Wednesday the 2nd August 1989, at about 2.30 p.m. the Indian Army entered my house and pulled my daughter's husband out of the house and put him against a wall and shot him. Then they threatened to shoot my daughter and children and burnt all household goods after pouring kerosene brought from the kitchen. My house and kitchen were completely burnt. The loss is about 50,000 rupees. When I saw my son-in-law, after the soldiers left, he was dead.

R. Kanagasabai Thangarasa

I KUMARAVEL SOORIYAKUMARI of Theeruvil Lane, Valvettiturai being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant of the above named.
2. On 2-8-89 having heard the gun firing, we fled to Manankanai for safety. In a round up exercise carried out by the Army on 3-8-89, they took away my son Kumaravel Selvananthavel, age 19 years to Urani and shot him behind the hospital. As there was curfew on that day, the body was cremated at 5-00 p.m. on 4-8-89 at Urani Cemetery.

K. Kumaravel Selvananthavel

I. RAJAGURU PUSHPARAJ, age 18 years of Sivapura Veethy, Valvettiturai holding National Identity Card bearing number 711931490 V, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.
2. On 02.08.89, The Indian Peace Keeping Force came to Valvettiturai junction and in a few minutes started firing. At that time, we i.e., my brother Yavanaraj and mother and I were in my mothers banana stall. On hearing the firing shots, people started running. We closed the banana stall and hid ourselves inside the stall. When the firing stopped, for a while, we scrawled and ran behind the Super market and went home to find there was nobody at home. We went to Surveyor Mr. V. Subramaniam's house at Theeruvil through Vaikundam Pillaiar Lane and took refuge there. There were many males and females in addition to children. We confined to ourselves in a room. At about 2.30 p.m. somebody knocked at the door of his house. The Indian Peace Keeping Force soliders, who came inside the house, first shot Mr. Subramaniam. I lied in the floor along with the dead and pretended to be dead and got up after the Armed forces left. I saw my mother and brother among the dead i.e., totalling to nine people. Later, I left to Madanthalai Pillaiar Kovilady in search of my brother and sister. Since curfew was clamped, I could not come back. Later on 04.08.89, at about 2.00 p.m., curfew was relaxed. When we went to Surveyor Subramaniam's house, we found the dead bodies of nine people putrefied with offensive smell and could not identify them. I identified my brother and mother from the clothes, they wore. At about 5.30 p.m., with the help of the neighbours, we cremated the dead bodies of these two together with seven dead bodies in a pit in the adjoining land.

R. Pushparaj

I, VAITHY SINNATHURAI, age 55 years, labourer of Puthu Thoddam, Mathang Kovilady, Polikandy, Valvettiturai being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.
2. On wednesday, 2nd August 1989 at about 12.30 p.m., the IPKF soldiers from the Polikandy camp, who were going towards Valvettiturai shot and killed, Sivamany, sister of my friend Mr. Poopalu and went away. That evening by about 4.00 p.m. I with the help of another person

by the name Mr. Konesh left the dead body at the V.V.T. hospital and returned. The following morning at about 5.30 a., when the two of us were going to the hospital through the rear entrance, IPKF soldiers hiding behind the hospital walls beat us severely and made us to sit there. After sometime they took us to the front side of the hospital when already about 60 persons were being detained. The IPKF started assaulting all of us to the Valvettiturai junction and crowded us into the bus stop waiting room. The soldiers assaulted us with rods and rifle butt. After sometime they took us back to Urani and made us to lie down on the tarred road. The whole day we were kept lie there in the hot sun without any food or water. On 4.8.89 at about 2.00 p.m. they released us. My entire body has beating marks and wounds. As I had some large wounds I went to the hospital directly from there.

S. Sivamany

I, SABARATNAM PONNAMBALAM, age 47 years, of Junction Lane, Valvettiturai, holding NIC bearing number 423360291 V, being a Hindu solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

- 1) I am the affirmant above named.
- 2) My son Ponnambalam Ranjithkumar resides in Theeruvil Lane, Valvettiturai. On 02.08.89 hearing gunshots from the direction of the junction, my son took refuge in Mr. Sivaganeshan's house along with many other men and women. When the IPKF came inside the house, all the people cried and raised their arms. The IPKF soliders ordered the men and women to stand separately. They summoned the men separately and ordered them to kneel down and shot them. Immediately four men died on the spot and my son Ranjithkumar was one of them. Since the curfew imposed by the IPKF was in force, I could not cremate the dead body of my son. After the curfew was relaxed at 2.00 P.M. on 04.08.89, we cremated the dead body of my son in Theeruvil open space.

S. Ponnambalam

I, S. SOORIYAMOOTHY, age 54 years, of Theeruvil Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly affirm and declare as follows:-

- 1) I am the affirmant above named.
- 2) On 02.08.89, on hearing the sudden firing shots, we went to Mr. V. Subramaniam's house situated at Vithuthanai Lane and took refuge there. When we were there Indian Peace Keeping Force soldiers came inside the house and shot at the people inside the house. My daughter-in-law Mrs Rajalakshmy Eswaramoorthy was one of the nine persons, who were shot and killed. The dead body of the deceased was cremated at about 4.00 P.M. on 04.08.89 in the adjoining land.

S. Sooriyamoothy

E. Rajalakshmy
3.10.64 - 2.8.89

S. Sivaramani
18.3.57 - 2.8.89

S. Umasankar
30.8.66 - 3.8.89

A. Ramachandran
7.2.48 - 2.8.89

INDIA'S MIAI
HOT DEAD

MASSACRE AT VALVETTITURAI

I, SATHASIVAM BALASUBRAMANIAM, age 54 years holding National Identity Card No. 351300566 V, of Vembady Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named

On 3.8.1989, by 9 a.m. the IPKF soldiers came on patrol along our lane. While they were coming they brought with them some civilians too. The soldiers entered my house and they forced me, my two sons and son-in-law Mr. Thurai Rajah Nagathas, aged 28 to go along with them to the Valvettiturai junction. When they neared the junction they ordered my younger son, and to stay at the bus stand. By about 11 a.m. the IPKF ordered all youngsters including my son and son-in-law to stand in a row at the new market in front of the shop "Kalaisolai" and shot dead all of them. This incident happened in front of me and my younger son. We were witness to this. By 4.30 p.m. on this day I removed the two bodies to my residence. Since curfew was imposed till 4.8.89, I was able to cremate my son on 4.8.89 and my son-in-law only on 5.8.89.

S. Sathasivam Balasubramaniam

I, SIVASUBRAMANIAM THAVAMANYTHEVI of Theeruvil Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:-

1. I am the affirmant above named.

2. On Wednesday the 2nd August 1989 on hearing gunshots at about 3-30 p.m. my son-in-law Eliyathamby Gogagure, age 37 his family and I ran to the house of S. Sivaganeshan at Theeruvil Lane and took shelter. While staying there the Indian Army entered the house and lined up all the eight males and shot them. My son-in-law was also shot. By god's grace, he escaped death. With the help of neighbours we despatched him to the Base Hospital, Point Pedro. He continues to take treatment there with one arm amputated.

S. Thavamanythevi

I ANANDAMY SUBATHIRAI AMMA, aged 67 years, residing at Sivapura Veethy, Valvettiturai, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named:

That on 2.8.89, I, was with my daughter Mahadevi at my residence. At about 1 p.m. there were gun shots heard closer to our residence. My neighbour Mrs. Kalidasan Kundammah with her two children came to our residence and we were all together in one room. After about 10 minutes 8 Indian Army personnel came to my residence. Two of them took everything inside the room including the clothes put them outside and set fire. Through fear we all raised our hands since they were pointing gun at us. After about half an hour they left the premises. Immediately we left the house and ran towards fish market. The Indian Army at the market place ordered us to stay there and released us only at 6 p.m. The moment we were released we took shelter at Nediyaikadu, Pillaiyar temple.

The damages to my belongings — Rs 10,000.00

Anandamy Subathirai Amma

I MUTHUSAMY KANTHASAMYTHURAI, age 54 yrs of K.K.S. Road, Valvettiturai, being a Hindu do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

I am the affirmant above named.

Date of the incident 4.8.89

On 2.8.89, we heard the firing shots and shelling by the I.P.K.F. Out of the fear we stayed at home. Then on 4.8.89, Indian soldiers came to our house, broke open the gate assaulted all of us and chased us out of

the house. They poured some oil and set fire to the house. All of us went to Amman temple and stayed there till 12 noon. When I returned home the house was still burning and I was able to put out the fire and save a portion. My house is partly damaged but I lost all my belongings including the clothes. The total cost of the damage is around Rs 120,000.00/

H. Kandasamy

I, SANGARAPILLAI POOPALU, age 72 years, father of the deceased Selvaratnam Sivamany of Housing Scheme, Oorany, Valvettiturai being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On 2.8.89, at about 1.30 p.m. IPKF soldiers came to the housing scheme at Polikandy from their camp at Polikandy. They started firing shots at the direction of my house. One of those bullets struck my daughter and passed through her chest. She was bleeding profusely and later removed to the hospital, where she died. The body was cremated at the Oorany cemetery on 5.8.89.

ச. சூழற்குடி

I, JEYARANY RANJANATHAS, age 39, housewife of Theniambai Road, Valvettiturai being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.

2. On Wednesday, 2.8.89, at about 11.30 a.m., I was in the kitchen engaged in cooking. At the same time I heard shots being fired all around. My husband was not at home. I immediately went to the house in front and hid there. After a few minutes, many IPKF soldiers came along the road. I saw some of them entering my house. Thereafter I saw smoke coming out of my house. I also heard explosions inside my house. When the soldiers left, my house was virtually burning. The soldiers were wearing black scarf on their heads. As a result of the burning of my house, my radio, T.V. set, electric goods, furnitures, cooking utensils, clothes, vital documents etc. were burnt to ashes. My house is now in a dilapidated condition.

MRS. T. Ranjanadas

I, SIVABALACHANDRAN NIRMALA of Theeruvil Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.

2. On Wednesday the 2nd August 1989 while we were waiting inside the house, the Indian Army entered the house at about 3.30 p.m. firing continuously. My daughter Miss. Kisanthini Sivabalachandran, age 4 years was injured in the firing. By god's grace she escaped death. When the curfew was lifted in the afternoon of 4th August, I took treatment for her injuries.

சி. கி. நி. சிவபாலா

I, KANDASAMY NAGESWARAN, age 34 years, of Uthayasooriyan beach road, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

That on 3.8.89 (Thursday) by about 1.45 p.m. I saw IPKF personnel moving from the direction of Mathavady. Through fear of life, I immediately closed the entrance of my house and the entire family was indoors. The Army personnel broke open the door of my entrance and entered the house. They ordered all of us to come out of the house and accordingly we all got out of the house. They went inside the house and broke the following items: Wall Clock, Windows & Doors. My wrist watch was stolen. They have then set fire to the fishing nets and the bench that was there. The total estimate of the damage caused is Rs. 13,000/-

க. கந்தசாமி நாகேசுவரன்

I, SELLAN KANTHASAMY, age 45, Dhoby by profession of Vady Lane, Valvettiturai, being a Hindu, do hereby solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

That I am the affirmant above named.

On 2.8.89, I and my wife went to the Valvettiturai junction in order to take a bus to visit her relation. By about 11.30 a.m., I heard some gun shots closeby. Immediately I along with my wife ran through the lane to the beach. On the way my wife fell. When I looked back I saw my wife was bleeding from her back. Then I saw the Indian soldiers shooting and coming towards me. For fear of life, I fled from the scene. Later I came to understand that the IPKF imposed curfew. The curfew was imposed for three days. After the IPKF withdrew by 2 p.m. on 4.8.89, I rushed to Valvettiturai junction and cremated my wife's body there itself with the help of others.

செ. கந்தசாமி

I, THANIGASALAM MEIGNANAMAALAI, age 50 years, of Kadduvalavu, Valvettiturai, holding National Identity Card No. 396360314 V, being a Hindu, do hereby, solemnly, sincerely and truly declare and affirm as follows:

1. I am the affirmant above named.

2. On Thursday the 3rd August 1989, at about 11.00 a.m. the IPKF came along the sea beach side and entered my house and took my son Thanigasalam Ravichandran away. I also went behind him crying along with Inthirane. Then the IPKF lined my son and some others and shot them. Out of fear I ran away. On the following day at about 4.30 p.m. with the help of some women, we carried the body of my son and cremated at the Oorany cemetery. My son is the only bread-winner and our shop also burnt by the IPKF to ashes.

த. தனிசாலை மெய்நாமாலை

INDIA'S MIMLA

S H O T   D E A D

P. Mahendradoss
25.10.73 - 3.8.89

P. Rajendram
23.4.67 - 2.8.89

E. Pushparam
30.10.44 - 2.8.89

T. Jayamohan
2.3.70 - 2.8.89

Indian army accused of more atrocities

by Jeremy Gavron
NEW DELHI

THE MASSACRE of at least 51 men, women and children in the Sri Lankan home town of the leader of the Tamil Tiger guerrillas, which has been reliably attributed to the Indian army, is just one of several atrocities the army has carried out in recent weeks, according to an independent aid agency working in the area.

An official of the agency, said yesterday it was "absolutely certain that the atrocity was carried out by Indians" but asked that the agency should not be identified for fear that the army would throw it out of the north of the island.

The official also said that Indian army officers imposed a curfew on the town, Valvedditurai, for more than two days while 10 civilians with severe gunshot wounds lay untended.

The official said at least one similar, if smaller, incident took place two weeks ago. And 100 civilians with gunshot or grenade injuries are in a hospital four miles from the town as a result.

These new details emerged as Indian officials denied the claims and flew Indian journalists to Jaffna to hear the the army's side of the story. They were not taken to the scene of the alleged massacre.

According to the army, trouble began when a patrol of Indian soldiers was ambushed by Tamil Tiger guerrillas in Valvedditurai on August 2.

In the ensuing gun battle, seven guerrillas and 24 civilians were killed. Six Indian soldiers died and 12 were injured.

An Indian official said the "Tigers were well known for using civilians as "human shields".

The aid officials say the townspeople tell a graver story. Scores of houses and shops were burned down.

"It was deserted, like a ghost town and everything was burned and we could smell decomposed and burned bodies", the aid official said. The body

of one man shot dead was even found still tied to a tree.

Villagers told the aid officials how soldiers ordered people out from their houses and shot them against walls or on the ground. Some were also said to have been burned alive in their houses.

Other bodies were later burned after they began to decompose and some were partially eaten by dogs, according to the aid official.

The first sign of the extent of the carnage was a local ambulance carrying eight injured civilians which was let through by the Indian army to a hospital four miles from the town. The army would not allow the ambulance to return.

According to the aid official, one nurse took a small truck secretly into the town two days after the killing and brought out ten more wounded people. A total of 20 seriously wounded are still in the hospital and dozens more have been treated for minor wounds.

Valvedditurai is the home of Mr Velupillai Prabhakaran, the leader of the Tamil Tigers, who was reported to have been killed a few weeks ago but is believed to be still alive. It has long been a centre of trouble between the Tigers and the Indians and would be an obvious target for Indian revenge.

But the aid official said that violence has hugely increased in the whole area in recent weeks. At least one other massacre has been reported and 100 people with gunshot or grenade wounds, including several women and children, are receiving hospital treatment.

Almost the entire 50,000 population of Valvedditurai has fled and about 5,000, many of whom lost their homes and possessions in the burning, are staying in local temples.

Aid workers have appealed for help in feeding and clothing the displaced. Both the Red Cross and United Nations have been formally told of the events. But the aid official speaking from the island said the Indian army had made working very difficult for the relief agencies in the area.

MASSACRE AT VALVETTITURAI

Financial Times 17.8.89

Western democratic governments have long known that a price to be paid in fighting guerrilla conflicts overseas is that their armed forces get drawn into acts of barbarity which domestic public opinion finds unacceptable. India, possibly the first non-aligned nation to mount a major peacekeeping operation abroad, is running into the same experience in Sri Lanka.

On Tuesday I was the first western reporter to visit Velvetturai, a small coastal town near Jaffna, where Indian troops carried out reprisals on August 2 after the Tamil Tigers, the Tamil guerrilla movement, ambushed one of their patrols close to the main square, killing six Indian soldiers and wounding several others. After 4½ hours of walking around the town and questioning many people, it becomes clear that angered soldiers deliberately shot dead unarmed civilians, burnt a large number of houses, and brutally beat many of the boys and men they caught. The local Citizens Committee has identified 52 bodies and says that over 120 houses were burnt - making it by far the worst atrocity alleged against Indian troops in the two years they have been in Sri Lanka.

Most of the killings took place in the hours after the ambush, but the burning and ransacking continued for another two days while Velvetturai was under curfew and surrounded by Indian troops.

What is also certain is that the official Indian explanation for the deaths - that civilians were caught in crossfire in the wake of the ambush - has no credibility. Mr S Selvendra, the president of the Citizens Committee and a chartered accountant, is calling for a public inquiry.

Almost a fortnight after the event, a smell of charred

David Housego visits the scene of killings by Indian soldiers in northern Sri Lanka

After the ambush, the reprisals

remains hangs over Velvetturai. Of the 15,000 people perhaps half have left in fear or despair. Many who remain are distraught over the loss of relatives or belongings, and uncertain how to begin again or where. What seems to have happened on August 2 is that two patrols of Indian Peacekeeping Force (IPKF) troops - about 30 men in all - approached the centre of the town on foot in parallel columns at about 11.15 in the morning. This was market time, when the streets were most crowded. They were ambushed by firing from the roof and the street. Six soldiers were killed and 13 injured, including an officer. Even by Tiger standards of brutality, these were heavy casualties to inflict at a time when peace negotiations are underway.

What follows are abbreviated eyewitness accounts of four particular incidents that occurred after the ambush.

● **Mr N Senthibadibel, 50**, was in his photographer's shop overlooking the square when the firing began. He threw himself to the ground. Later he was taken out and made to sit

crosslegged with about 25 people on the square. From there he saw soldiers set fire to some of the shops and throw kerosene to add to the flames.

At about 2pm a soldier came along and said in broken English that he was going to shoot them. Two jeeps arrived and firing began. The soldier then turned round to those seated and fired on them. Two people, Mrs K Sivapackiyam, a washerwoman, and Mr K Tahangaraja were killed and 10 more injured.

● **Mrs S Rajeswary, 52**, is the wife of the head of the divisional land survey office. After the firing about 50 people sought shelter in her house - well over 200 yards from the square - because it has a concrete roof and thus offers protection against shelling.

About 1.30pm, four soldiers broke into the house. She came out of the kitchen into the hall with her husband; they were holding their hands up. She pleaded with her husband not to step forward but he advanced to speak to the soldiers. They shot him. They then called for the other men and shot four of them.

After that they sprayed bullets killing four more people and injuring nine. Apart from her husband, Mrs Rajeswary also lost her eldest son, 28, who was trapped in his shop which had been set on fire.

● **Mr A R Sibaguru, 68**, a retired postmaster. With some 70 other people he took shelter in the house of Mr Sivaganesh which also has a concrete roof. About 4pm, some six soldiers climbed over the back wall of the house and entered the courtyard. Women fell at their feet crying and pleading with them not to shoot but were kicked aside. A sergeant then separated off the young men - ages ranging from 18-35 - and told them to sit in front of the cowshed next to the house. The soldiers then fired on them, killing four. When one woman screamed at her husband's death she was told to be silent otherwise she would be killed.

● **Mr Nadarajah Anantharaj**, principal of a local school and secretary of the Citizen's Committee, still bears the mark on his face of wounds he received. This account of his treatment at the Udupiddy IPKF camp nearby is taken from his sworn affidavit. "There (at the camp) I saw many people who came along with me bleeding and crying. Four Sikh soldiers then started beating me with heavy wooden rods and with their fists.

"One soldier dashed my head against the wall. One soldier pressed a wooden rod on my throat and was standing on the rod which was preventing my breathing. At that time I heard a voice shouting "Kill him, kill him." I was almost losing consciousness when I managed to push the rod on my throat away, toppling the person who was standing on it . . .

"The next day, the Commanding Officer of Vadamaradchi (region), Brigadier Shankar Prasad, the deputy Commander, Col Aujla, and the

INDIA'S MAIL

S H O T   D E A D

A. Swarnadoss
20.3.71 - 3.8.89

K. Selvanandavel
24.4.71 - 3.8.89

E. Yavanaraj
16.2.76 - 2.8.89

N. Parabrinda
15 yrs

MASSACRE AT VALVETTITURAI

Udupiddy Commanding Officer, Colonel Sharma, met me and expressed their apologies . . . The Brigadier told me I had been ill-treated by mistake . . ."

Several questions remain. Why did the Tigers launch such an ambush? The Indians believe it was a deliberate provocation by the Tigers, intended to trigger off an overwhelming Indian response. The Tigers were thus hoping to undermine during the current negotiations the IPKF's image as a force able to provide security for the Tamils.

It is unclear exactly how much support the Tigers have got in Velvettiturai, which is one of their strongholds and the birthplace of many of their leaders, or how many of their men were killed in the action.

Why did the Indians respond so brutally? Part of the answer is that their troops have been under great strain in the Vadamadchi region, with isolated patrols coming under attack and the Tigers firing rockets into the IPKF camp. This has left officers and men with nerves on edge.

Velvettiturai itself had been free of incidents - the result of an unexplained understanding between the IPKF and the Tigers. But some Indian officers believe that the Tigers have abused this understanding by encouraging their cadres to seek shelter in the town. Thus when the Tigers broke what was seen as their side of the bargain, the Indians took

their revenge. The wounding of an Indian major also provoked anger.

Were the killings and the brutality the result of soldiers running amok or did they have

the approval of their officers? With substantial reinforcements brought into Velvettiturai in the wake of the ambush, officers were certainly present in the town during the shootings and the burning of homes. Some inhabitants believe that senior officers gave their tacit approval to the reprisals, if not more.

One of my informants claimed that he had heard a senior officer say in anger not long before "I will burn Point Pedro" (a neighbouring town where there has also been trouble). "I will kill everybody." These may have been ill-chosen words of intimidation, not meant literally. But other Jaffna residents believe that the IPKF sees fear as an important weapon in the control of terror.

The IPKF now hopes that the incident will be forgotten as quickly as possible. Its officers are against a public inquiry because they do not believe they would get a fair hearing. They say, with justification, that no Tamils would dare support the Indian army in public while the Tigers will intimidate witnesses in their favour. But it is difficult to see how, without some judicial inquiry, the record can be set straight.

Thursday 17th August 1989

AMNESTY INTERNATIONAL CALLS ON SRI LANKA GOVERNMENT TO END RISING TIDE OF HUMAN RIGHTS VIOLATIONS.

Amnesty International has called for full investigations into the killings of unarmed civilians by members of the Indian Peace Keeping Force (IPKF) in northern Sri Lanka early this month.

On 2 August at least 51 people - including six women and seven children - were reportedly killed in a reprisal attack by the IPKF at Velvettiturai after the Liberation Tigers of Tamil Eelam had ambushed an IPKF patrol in the town, killing six Indian soldiers.

Many victims were reportedly pulled from their houses and shot in the back; others were lined up against walls and shot. Over a hundred houses were burnt along with dozens of shops, vehicles and fishing boats.

The Indian authorities have said that 24 people died in cross-fire when the guerilla group attacked, but this has been denied by witnesses and independent sources in the town.

Relief kept from scene of massacre

LUCIEN RAJAKARUNA ■ Colombo

FOOD and medicine are being rushed to the town of Velvettiturai, 266 miles north of Colombo, after the massacre of at least 70 of its citizens by Indian troops.

Because of a curfew imposed by the Indians, it was eight hours before the first casualties reached the Point Pedro hospital, less than 10 miles away. Indian troops prevented any medical personnel or other assistance from reaching Velvettiturai for two more days.

Latest reports state that at least 70 civilians were killed when Indian peacekeeping force (IPKF) troops went berserk in the town of 15,000 people ten days ago. The massacre was the worst of Sri Lanka's Tamil civilians since the Indians launched their operation in Sri Lanka in October 1987. The victims included women and children.

The killings followed the ambush of an IPKF patrol by Tamil Tiger guerrillas in the morning of 2 August, in which six Indian troops, including one officer, were killed. The ambush was in the main bazaar of Velvettiturai, which is the birthplace of Tamil Tiger leader Velupillai Prabhakaran.

According to independent

reports, Indian troops later returned to the area, declared a curfew, then went around forcing people out of their homes, lining them up and shooting them in the head. They also burned at least 130 houses, four cinemas, more than 40 shops, at least 30 vehicles and a large number of boats and fishing nets. The town depends mainly on fishing for its livelihood.

More than 5,000 people who fled Velvettiturai are still living in refugee camps in temples, churches and schools, because all their belongings have been destroyed.

They are being cared for by the Sri Lanka Red Cross, which is organising supplies of food and medical equipment, and by other volunteers.

There has been little reaction in Colombo to news of the massacre, which came in a statement by the Tamil Tigers. It was only yesterday that a government spokesman said the massacre had to be condemned if it was true. The Indian High Commission in Colombo has admitted that 24 civilians were killed in the crossfire when the Tigers attacked the IPKF.

INDIAN EXPRESS

THURSDAY, August 24, 1989

Another warning

VELVETTITURAI, the small town on Sri Lanka's northern coast, has become a blemish on the Indian army which it will find hard to live down. The detailed account of the IPKF's attack on August 2 on the residents of the town given by David Housego, the Correspondent of the *Financial Times*, London, after a visit there shows the barbarity of it all. It shows too the lunacy of what is going on in that hapless country. The LTTE ambushed an IPKF patrol in the market-place. The Indian jawans fired back and followed up with chilling reprisals against the inhabitants. According to the local Citizens' Committee, the enraged troops left 52 civilians dead and set fire to 120 houses. There have been other incidents of this kind, many of them provoked by the LTTE, in the last two years but this is the most shocking of them all. It has again served to underline the high cost the men of the IPKF have had to pay in terms of earning a bad name.

A guerilla war on home ground can be trying enough for a regular army to counter. In the present case, the Indian army has been asked to deal with well-armed guerillas on foreign soil. The jawans' position has become particularly unenviable because they are unable to see how the deadly responsibility thrust on them by the Indian government served the nation's cause. Today the IPKF has no sense of purpose. It has no friends. And every day our soldiers see their colleagues dying. Demoralisation, the feeling that no one values what one is doing, indeed what one is dying for removes all inhibitions. A provocation triggers brutality. That is the sequence that is the sequence. But it is no extenuation. Not in the eyes of the Sinhalese, nor in the eyes of the Tamils whom the IPKF is ostensibly there to protect. Nor will the fact that this brutality has followed the unvarying, predictable sequence moderate the consequences of the events for the Indian army. Quite the contrary. The fact that our men are so much on edge that they have begun to react in this way is yet another reason to hasten back.

C. Kandan
19.5.59 - 4.8.89

P. Ranjith Kumar
13.11.64 - 2.8.89

K. Dharmasalam
21 yrs

V. Selvachandran
16.4.63 - 12.8.89

INDIA'S MY AI
S H O T D E A D

THE GUARDIAN
Saturday August 12 1989

MASSACRE AT VALVETTITURAI

Indians kill 51 Tamil civilians

Chris Nuttall in Colombo

SOLDIERS of the Indian peacekeeping force are reported to have gone on the rampage and massacred 51 Tamil civilians in the worst atrocity of their two-year occupation of the north and east of Sri Lanka.

Reliable independent accounts of the massacre in the northern coastal town of Valvedditturai reached Colombo yesterday, after an attempt by the Indian army to cover up the incident.

The massacre, during which troops tried to raze the town, took place on August 2, but details were suppressed by an Indian curfew. Reporters were not allowed past roadblocks and even doctors were barred from the area.

According to the first independent witness reports reaching Colombo yesterday, the victims, including women, children and the elderly, were either burned to death in their homes, lined up against walls and shot, or made to lie face down on the ground where they were shot in the back.

The massacre is thought to have been provoked by the ambush by Tamil Tiger guerrillas of an Indian patrol in a busy market place in the town.

The Indian High Commission in Colombo said six Indian soldiers, five rebels and an officer were killed and nine other soldiers were wounded. It yesterday admitted for the first time that there had been civilian casualties, but said only 24 people were killed and that they had died in crossfire.

But independent sources said bodies were found all over the town of 15,000 people and that they could not all have died in crossfire.

Valvedditturai, the birthplace of the Tigers' leader, Velupillai

Prabhakaran, is a guerrilla power base and the soldiers appear to have run amok, taking revenge.

Analysts here say the rebels, who have been campaigning for an Indian withdrawal, may have staged the ambush deliberately to provoke the violent reaction, knowing it would increase pressure on India to leave.

Of 51 people killed, 47 bodies have now been identified, including those of six women and seven children. Twenty other people were seriously wounded and 50 suffered minor injuries.

Several badly wounded people had to have legs or arms amputated.

In the attack, 123 houses, 43 shops, four cinemas, a library, 69 vehicles, 12 fishing boats and 129 nets were set on fire.

The town is now virtually deserted after most of the population fled. More than 5,000 refugees are being housed in Hindu temples, churches and schools.

Aid workers appealed for help to the United Nations High Commission for Refugees and the League of Red Cross Societies. The soldiers burned nearly all food stocks and supplies are expected to run out by tomorrow.

One witness said: "When the curfew was finally over, the people burned the bodies of their relatives — those that had not already been burnt in their homes. They were burned on the spot where they had been killed."

India has been trying to justify the force's extended stay on the island, against the Sri Lankan government's wishes, by saying it has to ensure the safety and security of the Tamil community. The Sri Lankan cabinet was meeting last night to decide on its response to India's offer to pull out its remaining 40,000 troops by February.

Asia Watch criticises India

WASHINGTON, Fri. — Asia Watch, a US human rights monitoring group, has charged that Indian authorities have "apparently engaged in a coverup" instead of investigating an alleged massacre of civilians and atrocities by Indian soldiers in Sri Lanka earlier this month.

Asia Watch, a non-partisan private organisation, yesterday said Indian forces massacred 51 people on Aug 2 at Velvettiturai on the Jaffna peninsula in an incident the Indian Government has described as an exchange of gunfire between Indian peacekeeping units and Tamil guerillas

that claimed 18 civilian lives.

Many of those killed were made to lie face down on the ground or stand facing a wall, and most of those killed were shot in the back of the head, Asia Watch said, quoting local sources. It also noted a British Broadcasting Corporation report that Indian soldiers burned to the ground more than 100 houses, 43 shops and a library and destroyed 43 fishing boats at the coastal village.

Asia Watch executive director Sidney Jones said it was "deeply disturbing that rather than investigate the killings the Indian

authorities have apparently engaged in a coverup."

Asia Watch urged the Indian Government to investigate fully the killings as well as the reported disappearance of 22 detainees, issue a full public list of those arrested and places of detention, and "prosecute those responsible for extrajudicial executions, disappearances and torture."

Asia Watch listed the names of 46 civilians killed whose bodies it said had been identified.

Asia Watch noted the Velvettiturai incident followed an ambush in which Tamil guerillas killed six Indian soldiers. — Reuter

IPKF denied medical personnel access to VVT

Amnesty International in a cable to President R. Premadasa has said that medical personnel had been denied access to Velvettiturai town by the IPKF following the "reported killing of 51 people — including six women and seven children — by IPKF personnel on August 2 after six Indian soldiers were killed in an ambush by the LTTE".

The cable sent by A.I.'s Secretary-General Ian Martin adds: "The Indian High Commission in Sri Lanka has said that only 24 people died in Velvettiturai and that they were caught in crossfire during the attack on the IPKF patrol. Eye-witnesses deny this, as do independent observers on the basis of evidence obtained in the town.

"These witnesses report that after the ambush Indian troops rampaged through the town. They saw Indian soldiers burn some people in their houses, take others from their homes and shoot them in the

back after they had been made to lie face-down on the ground, and line others up against walls and shoot them. One man was reportedly taken from the temple where he sought refuge with his wife and was shot in front of her. A boy was sent tied to a tree and shot dead. Bodies were found over a large area of the town. The victims are said to include elderly people, women and children, one of whom was one-year-old. Forty-seven of the victims have been identified and we hope to be able to communicate our information to you soon. According to reports, a curfew remained in force for two and a half days, and medical personnel were denied access to the town".

AI has also expressed "serious concern" about an alleged "death threat against the Human Rights lawyer Prins Gunasekera" calling for a "full and immediate investigation into the source".

The Island 23.8.89

Editorial **The Sunday Telegraph** 13.8.89

India's My Lai

OVER 50 Tamil civilians, including women and children, appear to have been murdered in a raid on a village by Indian troops who were originally sent to Sri Lanka to restore peace. So India joins the melancholy list of powers which, though democratic and based on the rule of law, have not always prevented a breakdown of moral restraint among their armed forces serving abroad. It is India's My Lai. Or perhaps it is her Amritsar.

From Nehru onwards, India's leaders have lectured the world about how to behave. But, if anything, this massacre is worse than My Lai. Then American troops simply ran amok. In the Sri Lankan village, the Indians seem to have been more systematic; the victims being forced to lie down, and then shot in the back. Yet India would long have had us believe that such horrors are largely perpetrated by Western powers with imperialist antecedents.

Such horrors occur when troops are cooped up in a situation which looks likely to have no solution or end, and have themselves been the victim of terrorist atrocities. Post-colonial Indians, then, are no different from the rest of humanity. The massacre does not mean that India's political system is any less democratic and legally-based than did My Lai of America's. But we await the naming by New Delhi of the Indian version of Lieutenant Calley, the American officer in command at My Lai, and his punishment.

INDIA'S MY LAI

A. Paranjothi
29.4.71 - 2.8.89

A. Parasar
28.9.69 - 2.8.89

A. Mathivarnan
12.11.71 - 2.8.89

S H O T

D E A D

AUGUST 18, 1989

Vol. CXXIII No. 257737

WAR WITHOUT HONOUR

THOUGH war is always a savage business, it is distressing to learn that IPKF soldiers reportedly went on the rampage in the Sri Lankan coastal town of Velvettiturai, and killed a large number of civilians. According to officials in New Delhi and the Indian High Commission in Colombo, 25 civilians and five LTTE militants were killed following the ambush on an IPKF patrol in a crowded market, but other versions, including those of the Red Cross and the UNHCR, indicate that the death toll may have been as high as 70. Visiting Indian journalists have also confirmed that the IPKF shelled the town with great ferocity and, in general, left a trail of devastation between August 2 and 4. In addition, there are unconfirmed reports that the IPKF killed 18 people in Point Pedro, also in the Vaddamarachchi region, on July 27. Nor are these isolated examples of wartime excesses. On October 31, last year, the IPKF, with the assistance of the EPRLF, cordoned off Velvettiturai and arrested a large number of young people suspected of being LTTE militants.

On January 19, after an IPKF foot patrol was ambushed, Indian soldiers assaulted civilians and destroyed extensive property, some 112 civilians, including a number of elderly people, having to be treated for injuries at the local government hospital. What is worse, there were allegations that motivated by the desire for revenge, senior IPKF officers led the counter-violence. The problem is both complex and familiar. Known for favouring the LTTE, the Vaddamarachchi region has posed serious problems for the IPKF. Not only do its residents refuse to extend any support to the pro-accord EPRLF and its allies, they provide sanctuary and other possible assistance to the LTTE militants. Under the circumstances, it is hardly surprising that the IPKF is

not too finicky about the crucial distinction between insurgents and the civilians who harbour them, more so when Indian soldiers are killed in ambushes, as happened on August 2. It may be recalled that it was precisely because of such a situation that the Assam Rifles came under a cloud in the village of Oinam in the Senapati district of Manipur in 1987. However, while the anger of soldiers who see their colleagues being killed is understandable, there can be little doubt that indiscriminate retaliation is neither tactically wise nor ethically justifiable. It is painfully obvious that the LTTE is anxious to provoke the IPKF into as much violence as possible, cynically calculating that this will increase Tamil resentment against the "army of occupation".

Tragically, the IPKF seems to have fallen into the trap, its growing estrangement from the local Tamil population being a consequence of such recklessness. The problem assumes grave dimensions in the light of the LTTE's well-oiled propaganda machinery that has succeeded in extracting considerable international sympathy. It is no exaggeration to say that the numerous Amnesty International reports have sullied this country's image. But the blame lies not with our hapless jawans who have been sent to fight an unwinnable war in the most trying circumstances, but with the politicians, Sri Lankan as well as Indian, who created this thankless situation in the first place. After nearly 2,000 deaths in a foreign land, the IPKF might be entitled to expect a measure of national gratitude. Unfortunately, the rationale of intervention in Sri Lanka and the absence of a domestic consensus on the issue have made that virtually impossible. Velvettiturai, Jaffna and Point Pedro are memories that India needs to forget as soon as possible.

MASSACRE AT VALVETTITURAI

“...THERE were many males and females in addition to children inside the house. We confined ourselves in a room. At about 2.30 pm somebody knocked at the door of the house. The Indian Peace Keeping soldiers who came inside the house first shot Mr Subramaniam and ordered the males and females to stand separately. They shot the males and then shot the females. I fell on the floor along with the dead and pretended to be dead and got up after the armed forces left. I saw my mother and brother dead, all totalling nine people. Later I left for the Madanthal Pillaiar Kovilady in search of my brother and sister. Since curfew was clamped I could not come back. Later, on 4.8.89, at about 2 pm curfew was relaxed. When we went to Surveyor Subramaniam's house, we found the dead bodies of nine people, putrefied, with offensive smells and could not identify them. I identified my brother and mother from the clothes they wore. At about 5.30 pm, with the help of the neighbours, we cremated the dead bodies of these two together with other seven dead bodies in a pit in the adjoining land.”

This is 18-year-old Rajeswaran Pushparaja's affidavit, sworn before the temple priest in his capacity as a Justice of Peace. (J.P.)

Mr Subramaniam, in whose house Rajeswaran and his family sought refuge, was a retired Superintendent of Surveys and a respected member of the community.

Another affidavit, signed by Arunadathy Sivalingam, married and 49 years of age reads:

“About 1.20 I heard gunshots coming from the direction of the junction. I also heard the very loud noise produced by the firing of shells. This noise went on for about 25 minutes. Then there was silence. I had cooked our lunch and was waiting the arrival of my husband. At about 2 pm some IPKF soldiers rushed into my house and started damaging all the articles. At this time there were only two males in the house - my husband's brother, Nadarajah, aged 62, a retired postmaster and my husband's nephew, Arudsothy, an employee of the Kankesanturai cement factory. Both of them were shot dead by the soldiers despite our appeal to them that they were honourable citizens. We even showed their national identity cards to them.”

These are just two of the many affidavits sworn by eye witnesses to the massacre in Velvettiturai, a village on Sri Lanka's northern coastline, on August 2, when the Indian Peace Keeping Force retaliated against the killing of six of their men in an LTTE ambush, by gunning down over 50 defenceless civilians.

Even today, more than a month after the incident, grief, bewilderment and a growing anger are visible. The village is eerily silent and deserted, save for the lone cyclist riding past the cluster of homes, shops and boutiques reduced to rubble. Here and there you see patches of scorched earth where the dead were cremated, since the putrefying bodies could not be moved. “It was the worst crime perpetrated against the people of Velvettiturai,” says a senior citizen of the village. “For three days, from August 2 to 4, a curfew

IPKF atrocities on civilians

Indian Express 24.8.89

Massacre at Point Pedro

The recent massacre of civilians at Velvettiturai by the IPKF is not an isolated incident. In July and August, two other civilian massacres occurred at nearby Point Pedro. Express Correspondent RITA SEBASTIAN visits Velvettiturai and Point Pedro and gives an exclusive report through eyewitness accounts on how the peacekeepers turned into murderers.

imposed by the IPKF prevented people from burning their dead. And when the curfew was lifted, with so many of the men dead or missing, it was women who had to burn the bodies which traditionally no Hindu woman would do.”

Susheela Devi and Mahalakshmi were among the women who had to do this. We came upon them behind the bullet-riddled gate of one of the houses, where on that August morning they were widowed within minutes of each other. The men they were married to were brothers. Forty-year-old Mahandrarajah was a driver, and his brother Velumyylam a labourer. Susheeladevi weeps as she tells you her story:

“When the soldiers came into the compound they fired at the house, set fire to the car and then came into the kitchen, into which we had all run. As one of the soldiers pulled my husband into the yard, his mother and I held on to his hands and tried to drag him back, pleading with the soldier to let him go. The soldier just didn't heed our pleas, and pushing us aside shot my husband dead. They did the same to Velumyylam. We pleaded, we begged on our knees, even my 75-year-old mother-in-law Valliammal did so.” Valliammal was injured in the shooting because she refused to let go her sons. She is now in hospital.

In a neighbouring house, five sisters watched their 31-year-old brother, Nadarajah Ravindran, being brutally gunned down.

Fourteen-year-old Umadevi was witness to yet another scene of horror:

“The IPKF soldiers ordered the men to kneel down and opened fire. Four died on the spot and four were seriously wounded.” The dried bloodstains in the shed outside are the only evidence of the killings.

As we walk down the sandy lanes of Velvettiturai, now largely deserted since almost half of its population has fled to neighbouring villages, we meet Leela Soundarajah. When she heard the firing she and her five children jumped over the wall and sought refuge in a home further down the lane. What she returned to when the shooting was over was the burnt down shell of her house. A few yards away, the documents and money in the safe of the Rural Bank had been burnt to cinders.

At the home of Sabaratnam Selvendra, a chartered accountant who fled Colombo after the July 1983 communal riots and went to live in his ancestral home in Velvettiturai, where he took over the chairmanship of the Citizens' Committee, we see documented evidence of what really happened in Velvettiturai, that August day: Fifty-two bodies have been identified, 12 persons are still on the missing list and presumed dead, 43 injured, 122 houses and 45 shops burnt, ten cars, 50 bicycles, 175 fishing nets and fishing gear destroyed.

The Velvettiturai Citizens' Committee is one of the very few Citizens' Committees functioning in the Northern Peninsula, although its membership has come down from the original eleven to three.

“In the last three to four months there were no incidents in the area,” says Mr Selvendra, “one of the reasons being that with the village identified as the home of LTTE, no rival groups have been operating.” However, seven IPKF camps ring the village like a noose, and that fateful day, after the LTTE ambush of the IPKF patrol, the noose tightened with reinforcements arriving. Once the IPKF reprisals began there was no escape for the villagers.

23 killed in IPKF-LTTE encounters

COLOMBO, Aug. 2.

Twenty-three people, including two Indian Peace-Keeping Force soldiers, were killed in exchange of fire between Tamil militants and the IPKF in separate incidents in Sri Lanka, a Government Statement said today. Details were not available immediately.

'LTTE using human shield'

From K. K. Katyal

NEW DELHI, Aug. 12.

Official sources here today denied that the Indian Peace-Keeping Force's action in Velvettiturai on August 2 had resulted in a massacre of civilians and described reports to this effect as part of the LTTE's campaign to malign New Delhi. A similar denial came from an Indian High Commission spokesman in Sri Lanka.

It was the LTTE's recourse to its by now familiar 'human shield' technique that triggered the incident, the sources said. According to their account, some 14 Indian soldiers, walking through a crowded locality of the town, were fired upon from a roof-top by LTTE activists. The soldiers returned the fire and the exchange continued after they were reinforced by the two platoons of 40. The LTTE activists used rocket-propelled grenades and automatic weapons and the soldiers two inch mortars and heavy weapons.

Six IPKF men were killed and another 30 persons died in the cross-fire. Five of them with cyanide pills in their mouth were identified as LTTE activists and eight as their sympathisers.

The loss of lives, it was explained, was the result of the LTTE's plan to choose a busy area for an attack on the IPKF, in callous disregard for civilians.

What happened later was bizarre too. An EROS member, Balakumar complained to the IPKF commander that 50 civilians had been killed in the incident, but when asked to accompany the IPKF men to the scene of action for ascertaining facts, he confessed that he had been coerced by the LTTE to file the complaint and that he was not aware of the factual position.

The LTTE, it was suspected, planned to pass on the video pictures of a 1987 massacre as those of the recent incident to "substantiate" its charge against the IPKF.

According to Eelam Revolutionary Organisation leader V. Balakumaran 70 civilians, who were identified, have been killed and thousands of people have become refugees in Velvettiturai, which he visited. Many people are missing. "I went there. Things are too horrible," he said.

T. S. Subramanian

Frontline, August 19-September 1, 1989

fence, Ranjan Wijeratne to Velvettiturai on a fact-finding mission. A visit described by the citizens of Velvettiturai as a non-event as far they were concerned. Their attempts to meet the minister were very cleverly prevented by the IPKF top brass. Even Citizens' Committee President Selvendra managed to meet him by virtually forcing his way through an IPKF cordon. "The Indians flew him in and flew him out, and there was nothing we could do and our voices were never heard."

It was after the minister left, and the soldiers from the Point Pedro camp who had provided security for the minister at Velvettiturai were returning to their home bases, that a third "massacre" took place.

Nobody seems certain what triggered it off, but the general feeling is that an Indian soldier had been fired upon by the LTTE, which sent the IPKF on the rampage again.

The death toll this time was 13, although only 11 bodies ended up at the Point Pedro base hospital.

Around 6.30 on the morning of August 21, the IPKF visited the home of 65-year-old Murugar Sinnathurai, a retired government servant. He was drawing water at the well when the IPKF surrounded the house, threw grenades and shot at random at the walls and the roof of the house, say his wife and daughter. Then, they pushed him into the compound. While his family pleaded with the soldiers and Sinnathurai himself begged them to let him go, a soldier shouted "fire" and another fired. "The bullets went through his heart," sobs his wife as she shows us where he fell dead. In a nearby rubbish dump the bloodstained lungi he wore that morning is all that remains of the man.

About a mile away, we watch the last funeral ceremonies for 19-year-old Arulanatham Sudharan, cremated the day before. His mother is too distraught to talk to us. It is his father who takes me into his son's bedroom, his study, throws open his cupboard, points to his books and his notes, and asks me. "Do you call him a Tiger? My son was at his 85-year-old grandfather's for the night and had just wheeled his bicycle out onto the road to return home when the Indian soldiers returning to their camp dragged him away and shot him dead just a short distance away." He had four bullet wounds, two in the heart and two on his thighs, says a visitor to the house.

We drive on to another house, where another family mourns their dead. A father, a son and a brother-in-law shot dead while their wives looked on. "We have had nothing to do with any kind of militancy, and they shoot us down like dogs," says a man in the house. "Not even the photographs of India's great leaders like Gandhi and Nehru and Subhash Chandra Bose, hanging on the walls of the homes here deter them."

Driving back to town in the late evening, I remember what an Indian army captain said to me some months back about army excesses: "When a soldier is slapped by a man and he cannot find the man who slapped him, he slaps any man who looks like him." And that was what the IPKF massacre of innocent civilians at Velvettiturai and Point Pedro was all about.

"The crossfire syndrome has become the convenient excuse for civilian casualties, but in its case it wasn't so," says a village elder.

"As the firing started people in the streets rushed into the buildings and nobody was killed; that time. It was later, when the reinforcements arrived, that the enraged soldiers dragged people out of the buildings in which they had sought refuge and shot them dead. Young men who were almost a kilometer away from the scene of incident were dragged into the area and were seen being rolled on the ground with the soldiers kicking them with their boots and hitting them with their rifle butts."

"They poured something on the walls of the houses before setting them on fire," says a retired government servant, in whose house the rooms were completely burnt down. With the help of neighbours, he managed to salvage part of his house.

Sivamoneydevi Thalayasingham lost two of her sons that day. Twenty-one-year-old Sivamar and 18-year-old Jeyamohan were at the village cinema hall, from where they were dragged out and taken by the IPKF, she told me. They were among 35 people who were detained that first day. Only seven of them returned to tell their terrible tale - the rest were doused with petrol and burnt.

"THE IPKF soldiers lined up the men and women separately. They shot the males first, then the females. I fell on the floor pretending to be dead."

VELVETTITURAI is not an isolated incident of IPKF atrocities on innocent civilians. In recent weeks, two other such massacres took place - on July 26 and on August 21. We go down to Point Pedro, seven miles away. We travel the same way as we did on most of our journey, avoiding the main roads and IPKF sentry points, and taking bylanes and tracks no more than dirt roads. Most of the time, we are aided by some helpful villager who rides ahead of us on his bicycle.

At the base hospital in Point Pedro we are first in time to see Dr. John Louis, anaesthetist, and Dr. Richard Casey, surgeon, of the trench team, finish their operations for the morning.

Since July 10, they tell us, they have handled 10 gunshot cases. "Things are getting worse, or better," says Dr. Louis. On July 26, following the killing of an Indian soldier in an LTTE ambush in the area, 13 people were found dead within a radius of one mile. "Two or three were killed in their homes, others on the road, old men and young men."

The most recent incident was on August 21 - significantly, the day after the visit of the Sri Lankan Minister of Foreign Affairs and De-

INDIA'S WAR CRIMES

How long will the world watch with folded arms and permit India to brazenly commit the most horrible of crimes against humanity? The My Lai massacre pales into insignificance in the context of India's operations against innocent civilians in Tamil Eelam. Not only do Indian Peace Keepers loot, plunder, rape and kill but they have begun to raze Tamil towns to the ground. Chris Nuttall, *The Guardian's* correspondent in Colombo, recently reported that Indian peacekeepers "had gone on the rampage and massacred 51 Tamil civilians in the worst atrocity of the two year occupation of the north and east of Sri Lanka". The Indians, according to Chris Nuttall, had attempted "to cover up the incident". Indian troops had tried to raze the town of Valvettiturai, "reporters were not allowed past roadblocks and even doctors were barred from the area". Victims, the reporter stated, including "women, children and the elderly, were either burned to death in their homes, lined up against walls and shot, or made to lie face down on the ground where they were shot in the back."

The world has, to our amazement, remained stonily silent while these cruel and inhuman deeds have been perpetrated against the most innocent of people, women, children and the elderly. Is it not time that the world woke up to the fact that in the Indian war machine there is evidence, increasingly growing evidence, of a Nazi-type operation? This savage and barbaric war machine will soon make its presence felt against the peoples of Pakistan, Bangladesh, Nepal, not to mention the peoples within India itself who are fighting for their human rights. We caution the world that if steps are not taken to halt the Indian juggernaut now, the states of South Asia and even beyond will pay the price that the states of Europe paid as a result of permitting Hitler, Himmler, Goering and their kind, of whom there are a plenty among India's warmongers and army officers, to continue their villainy until it was too late.

Today the commander of the so-called IPKF, General Kalkat, faces the tribunal of world opinion for war crimes as dreadful as those of General Yahya Khan in Bangladesh, the General of the Nazi war machine, the General of the Tianmen massacre and of General Dwyer when he ordered the massacre at the Jallianwalla Bag in Amritsar. We are truly shocked that the independent profession of journalists in India has still not raised its voice against these most heinous and calculated of atrocities. Why such Goebbelsian cynicism in the face of evil that will in the end strike the Indian peoples themselves? The same General Kalkat will kill, plunder and raze Indian towns and peoples to carry out the behest of today's modern day equivalent of the Nazis in New Delhi.

To muddy the waters further, India interferes with impunity in the affairs of its neighbours. Nepal-bashing has become the favourite pastime of the South Block wallahs. And they are equally competent as castrators of Sri Lanka's sovereignty. President Premadasa's government's wishes are ignored, wishes that frantically seek to restore normalcy even in certain parts of the war-torn island. Instead, Indian army instructors are busy training Tamil boys of 11 and above conscripted to serve as unwilling soldiers of India's puppet-installed EPRLF government. President Premadasa is deprived of any jurisdiction over the Indian-occupied parts of the island. The hapless President as a consequence is unable to requite either his JVP enemies or satisfy the LTTE negotiators. TVI feels that the time has arrived for India's role as a disturber of the peace, as the blatant violator of human rights and the offender in war crimes, and above all the systematic distorter of the truth, to be investigated and reported upon by an impartial body of international investigators. Delay will be fatal. It is now or never.

The Island

Wednesday 23rd August, 1989

Peace keeper as Aggressor

The escalating violence in the rest of the country might divert attention from the fresh upsurge of violence in the northern and eastern provinces as the ludicrously-named Indian Peace Keeping Force is locked in what it doubtless considers a final push against the LTTE. It is not difficult to understand India's position though one can hardly command any sympathy for it. Incensed by the Sri Lanka Government's success in getting the LTTE to come for talks and driven to desperation by Sri Lanka's insistence that the IPKF must quit fast New Delhi has begun a fresh tiger-hunt.

The result is such massacres as the one at Valvettiturai where the IPKF went berserk killing over 70 civilians is a shameful excess which would have drawn horrified howls of righteous rage from the brahmins of Delhi if it had been perpetrated for example by the Sri Lanka Army. The massacre of the innocents in the native village of LTTE chief Prabhakaran (could there have been an unconscious association there in the collective Indian military mind?) was so horrendous that even the Amnesty International has been provoked to protest.

It was not so long ago that the Sri Lanka Army was being accused of such excesses and roundly rebuked by a motley crew which was composed of the LTTE, the western liberal press, the Indian Government and the Indian media and organisations like Amnesty. While Sri Lankans will relish the paradox on which India finds herself impaled today that does not detract any less from the innate tragedy of the situation. For the innocent and helpless civilians of the north and the east there is no escape apparently from the killing fields.

It is now clear beyond any doubt that the Indian Government and its agent the IPKF has palpably failed in its task of restoring peace in the north and the east of Sri Lanka. Not merely has it failed in this task but it has brought fresh horrors to the helpless people of this region. There is now not an iota of moral justification for the IPKF to remain in Sri Lanka any longer.

1. வல்வெட்டித் துறை ஜங்ஷனில் ரோட்டோரம்
 பா. பிரேம்ராஜ், சு. நங்காஜா, திருமதி சு. சிவபாக்கியம்
 ஆகியோரின் சடலங்கள் எரித்து கொண்டிருக்கின்றன.

மேல்குந்து வலது வரிசையில்:

- தன் வீட்டு வளாகத்திலேயே தன் கணவரின் சிதை எரிவது கண்டு கதறி அழும் திருமதி ரவித்தின்.
- வல்வெட்டித் துறை ஜங்ஷனில் எரிந்து முடிந்த சட்டலங்கள். இங்குதான் முதலில் மோதல் துவங்கியது.
- 3.8.89 அன்று வல்வெட்டித் துறை ஜங்ஷனில் து. நாகதாஸ், பா. மகேந்திரதாஸ், செ. மயில்வாகனம், த. ரவிச்சந்திரன், சு. உமாசங்கர், நவாட்ணம் ஆகியோர் வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டு கடப்பாட்ட இடம்.
- திருவில் சிவகணேஷ் வீட்டில் கடப்பாட்ட நால்வரில் ஒருவரது சட்டலம் எரிகிறது.
- கொட்டிலுடன் சேர்ந்து தீக்கிரையான ஆடு.
- தெருக்களே தகவமேடையான கோாக் காட்சியின் தடங்கள் இன்னும் அடியவில்லை.

இந்திய அரசாங்கம் கண்காணிப்புத் தளமான தாக்குதலுக்கு
பலியான இரத்தினி

53

62

63

64

65

வள்ளுவர் புகழ்காணைகள்

வல்வை. ந. அனந்தராஜ்

சோழன் பதிப்பகம்

118, பிரிக்லின் ரோட், புரசைவாக்கம், சென்னை - 7

முன்னுரை

ராஜீவ் காந்தியின் ராணுவ சாகசத்தால், இலங்கை இந்தியாவின் வியட்நாமாக மாறும் என்று நான் 1987 ஆகஸ்ட் ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். அப்போது இந்திய வியட்நாமிலும் ஒரு மைலாய் இருக்குமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ராணுவத்தினர் எங்கும் ஒரே மாதிரியானவர்கள்தான் என்று நான் அறிந்திருந்தேன், மீண்டும் மீண்டும் இதை வலியுறுத்தியிருக்கிறேன். அவர்களது பயிற்சியும் கடுமையான வாழ் முறையும், போர் அவர்களிடம் தூண்டிவிட்ட மிருகத்தனத்துடன் இணைந்து, சிக்கலான சமயங்களில் அவர்களை மனிதாபிமானமற்று நடக்கச் செய்கின்றன. இதனால்தான் ஆரம்பகால இந்திய ராணுவ நடவடிக்கைகளின் போது கிளம்பிய கற்பழிப்பு, கொலை கதைகளை இந்திய அரசின் பிரச்சாரங்கள் மறுத்த போதும், நமது இந்திய இராணுவ வீரர்கள் சாரணச் சிறுவர்கள்தோல் போர்க்களங்களில் தினமும் நற்காரியங்கள் - குறிப்பாக திக்கற்ற அபலைகளுக்கு - செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்ற வாதங்களையும் கேள்விக்குள்ளாக்கினேன்.

இன்று வல்வெட்டித்துறையில் இந்திய ராணுவம் தனது மைலாயை நிகழ்த்தியிருக்கிறது. இந்திய ராணுவம் வல்வெட்டித்துறையில் காட்டிய காட்டுமிராண்டித்தனத்தைப்பற்றி லண்டன் லிருந்து வெளிவரும் 'டெய்லி டெலகிராஃப்' தனது தலையங்கத்தில் விமர்சிக்கிறது; "இந்த நாசவேலை மைலாயை விடக் கொடுமையானது. அங்கே அமெரிக்கப் படைகள் நிதான மிழந்து வெறியாட்டம் ஆடினர். ஸ்ரீலங்காவின் கிராமத்தில் இந்தியப்படையினர் திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். ஆட்களைப் படுக்கவைத்து முதுகில் சுட்டுக் கொன்றிருக்கின்றனர்."

வேற்றுமை அதுமட்டுமல்ல. மைலாய் அமெரிக்கப் பத்திரிக்கையாளர்களாலேயே உலகின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. மைலாய் பொதுமக்களுக்கெதிரான அமெரிக்க ராணுவத்தினரின் அடாவடிச் செயலை அமெரிக்க மக்கள், குறிப்பாக பத்திரிக்கையாளர், மாணவர், இளைஞர்கள் - ஒன்றுதிரண்டு எதிர்த்தனர். வல்வெட்டித்துறையில் இந்த கோர சம்பவம் நடந்து பதின்மூன்று நாட்களுக்குப்பின் அங்கு சென்ற பைனான்ஷியல் டைம்ஸ் (லண்டன்) பத்திரிக்கையின் டெல்லி நிருபர் தேவிட் ஹவுஸ்கோ இச்சம்பவத்தை அறிந்தார். இதைப்பற்றிய அவரது செய்தி ஆகஸ்ட் 17 அன்று அவரது பத்திரிக்கையில் வெளியானது. அதற்கு முன்பே ஆகஸ்ட் பதிமூன்றாம் தேதி லண்டன் டெலகிராஃப் பத்திரிக்கை, டெல்லியிலிருந்தபடி தனது நிருபரின் ஜெரமி கவர்ன் தொகுத்தனுப்பிய செய்தியை வெளியிட்டது இந்தியப் பத்திரிக்கையாளர்களின் ஒரு சிறு பகுதியினரே அதுவும் செப்டம்பர் மூன்றாம் தேதிக்குப்பிறகு இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸில் ரீட்டா செபாஸ்டியன் கொடுத்த செய்தியைத் தொடர்ந்தனர்.

உண்மை என்ன வென்றால் வல்வெட்டித்துறை சம்பவம் இந்திய அரசால் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டது. இந்தியப் பத்திரிக்கையாளர்களின் பெரும்பகுதியினர் இதில் கூட்டுச் சேர்த்து கொண்டு புன்காங்கிதம் அடைந்தனர். இந்தியாவில் ராணுவம் புனிதமாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. ஆனால் அடாவடித்தனங்களில் ஈடுபடும் போதும், இப்புனிதத் தன்மை மேலும் கூடுகிறது. வடகிழக்கு மாகாணத்தில் ராணுவ உடையில் நம்மவர்கள் நடத்தும் கற்பழிப்புகளையும் கொள்ளைகளையும் பற்றி - யாரேனும் வாய்திறப்பதுண்டா? ஓயினம் என்ற இடத்தில் நடந்த கேவலத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவர்கள் கூட இந்தியாவில் இல்லை. ராணுவ உடையணிந்த கயவர்களும் வக்கிரம் பிடித்தவர்களும் நடத்திய மிருகத்தனமான செயல் அது.

அதிகார வர்க்கத்தையும், ராணுவத் தளபதிகளையும் மக்கள் சக்தி வென்றபோது வியட்நாமும், மைலாயும் முடிவுக்கு வந்தன.

வல்வெட்டித்துறை பற்றிய உண்மைகளை இச்சிறு பிரகாரம் உலக மக்களுக்கு குறிப்பாக இந்திய மக்களுக்கு உணர்த்தும் என நம்புகிறேன்.

இந்திய மக்களின் மனசாட்சியை விழிப்படையச் செய்து, வல்வெட்டித்துறையில் உயிரிழந்தோருக்காக அவர்களை நீதிகேட்கச் செய்யுமானால், இவ்வெளியீட்டின் நோக்கம் முழுமை பெறும்.

- ஜார்ஜ் பெர்னாண்டஸ்

- காணிக்கை -

இலங்கையில் அமைதி காக்க என வந்த இந்திய அமைதிப் படையினரால் 1989 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 2,3,4 ம் திகதிகளில் படுகொலை செய்யப்பட்டுத் தாயகத்தின் விடிவுக்காய்த் தமதுயிரை நீத்த மக்களுக்கு இத் நூல் காணிக்கை

— பதிப்புரை —

1989 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 2^{ம்}, 3^{ம்}, 4^{ம்} திகதிகளில் இலங்கை, வல்வெட்டித்துறையில், இந்திய இராணுவத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட, இராணுவ நடவடிக்கையினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுடைய துயரம் நிறைந்த வரலாறுகளைக் கேட்கும் பொழுது எமது நெஞ்சே வெடித்துவிடும்போல் இருக்கின்றது. இலங்கையின் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் அமைதிப் படையினரின் ஏனைய நடவடிக்கைகளுடன், பாதிக்கப்பட்ட மக்களினது சோக வரலாறுகளை இணைத்துத் தொகுத்து கற்பனைக் கலப்பற்ற ஒரு வரலாற்று இலக்கியமாக "இந்தியப் படையினரின், வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகள்" என்ற தலைப்பில் திரு. வல்வை. ந. அனந்தராஜ் அவர்களால் எழுதப்பட்ட, இந் நூலை வெளியிட்டு வைப்பதை வரலாற்றுக் கடமையாகக் கருதுகின்றோம்.

ஜாலியன் வாலா பாக் படுகொலை, மைலாய் படுகொலை என்ற வரலாற்றுப்புகழ் பெற்று விட்ட துயரம் நிறைந்த கொலைகளின் வரிசையில் இந்த "வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலையும்" இன்று இடம் பெற்று விட்டது என்பதை எவரும் எக்காலமும் மூடி மறைத்து விட முடியாது.

இன்றைய யதார்த்தமான நிகழ்வுகளும், காட்சிகளும் வரலாற்றுப் பொக்கிஷங்களாக நூலுக்குப்பெற வேண்டும்; அவை நமது எதிர்காலச் சந்ததியினர் அறிந்து, புரிந்து கொள்ளக் கூடிய வகையில், எளிய நடையில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நாம் வெளியிடும் நூல் வரிசையில் "வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகள்" என்ற இந்த நூலை உங்கள் கைகளில் தவழவிடுகின்றோம்.

20-09-1989

— சோழன் பதிப்பகம்

ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைகள், மைலாய் படுகொலைகள் என்ற உலகின் சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற வரலாற்றுப் படுகொலைகளின் வரிசையில், இன்று வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகளும் இடம் பெற்றது ஒரு துரதிர்ஷ்ட வசமானது.

1989 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 2^{ம்}, 3^{ம்}, 4^{ம்} திகதிகளில் வல்வெட்டித்துறையில் இந்திய இராணுவத்தினர் தொடர்ச்சியாக மூன்று நாட்கள் ஊரடங்கு உத்தரவைப் பிறப்பித்து கண்மூடித்தனமாக மேற்கொண்ட தாக்குதலில் குழந்தைகள், பெண்கள், சிறுவர்கள், முதியவர்கள் உட்பட அனுபந்தி மூன்று அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று செய்தி சாதாரண விஷயமல்ல.

மனித உயிர்காப்புக்காகவும், சமாதானத்திற்காகவும் இன்று உலக நாடுகள், பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து எத்தனையோ திட்டங்களையும், ஒப்பந்தங்களையும் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த நேரத்தில், இந்திய அரசினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்தப் படுகொலைகளானது உலக சமாதானத்தையே சீர் குலைப்பதாக உள்ளது. இது தென் கிழக்காசியாவின் வளர்ந்து வரும், சிறிய நாடுகளுக்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாகவே உள்ளது.

நாம் நடத்தி முடித்த கொலைகளுக்காக அனுநாபமோ, கவலையோ தெரிவிக்காத இந்திய அரசு, அதனை மூடி மறைப்பதற்காக, "சண்டையில் சிக்கி 24 பொதுமக்கள் மட்டுமே இறந்தனர்" என்று தனது பிரச்சாரச் சாதனங்கள் மூலம் கூறிக் கொண்டிருப்பது, ஈழத்தமிழரின் மனதைப் புண்படுத்துவதாகும்.

இலங்கையில் நிலைகொண்டுள்ள இந்தியப் படையினரின் போக்கானது ஒரு உண்மையைத் தெளிவு படுத்தியுள்ளது. இந்தியாவின் அரசியல் தலைமைப் பீடத்திற்கும்

ராணுவத்துக்கும் இடையில் காணப்படுகின்ற விரிசல்களின் முரண்பாடுகளே இவற்றிற்குக் கெல்லாம் காரணமோ என்று கூட ஐயுறவேண்டியுள்ளது.

20.08.1989 அன்று இலங்கையின் பாதுகாப்பு வெளியுறவு அமைச்சர் மாண்புமிகு ரஞ்சன் விஜயரத்னா அவர்களும், இலங்கைக்கான இந்தியாவின் தூதுவர் மாண்பு மிகு எல்.எல்.மெஹ்ரோத்ராவும், வல்வெட்டித்துறையில் பாதிக்கப்பட்ட இடங்களைப் பார்வையிடவும், இராணுவ வன்முறைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களைச் சந்திப்பதற்கும் வருகை தந்த நேரத்தில் வல்வெட்டித்துறை நகரம் காலை 7.30 மணியில் இருந்து இந்திய அமைதிப்படையினரால் சுற்றிவளைக்கப்பட்டு ஊரடங்குச் சட்டம் விதிக்கப்பட்டது. வீடுகளிலிருந்து எவருமே வெளியேற முடியாதவாறு தடை செய்யப்பட்டனர். அத்துடன் அமைதிப்படைத் தளபதி லெப்ரிண்ட் ஜெனரல் ஏ.எஸ். கல்கத் வல்வெட்டித்துறையில் நடைபெற்ற உண்மையான சம்பவங்களை, அமைச்சரும், தூதுவரும் அறியமுடியாதவாறு தடுத்தள்ளார். (மேலும் அவர்களது விஜயத்தை ஒரு சுற்று வட்டத்திற்குள்ளேயே கட்டுப்படுத்தியுமுள்ளதானது இச் சந்தேகத்தையே வலியுறுத்துகின்றது.

"இந்தியா தனது அநியாயமான கொலைகளை நியாயப்படுத்துவதை விட்டு, பாரபட்சமற்ற சுதந்திரமான விசாரணைக் குழு ஒன்றை நியமித்து இக் கொலைகளில் சம்பந்தப்பட்ட இராணுவ அதிகாரிகளுக்கு உரிய தண்டனை வழங்க வேண்டும். அத்துடன் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இந்திய அரசே முழுமையான நட்ட ஈடும் செலுத்த வேண்டும்." என்ற வல்வெட்டித்துறை பிரஜைகள் குழுவின் கோரிக்கையும் நியாயமானதே.

அக் குழுவின் இந்தக் கோரிக்கையை, இந்தியா வெறுமனே புறக்கணித்து விடுவது இந்தியாவின் நலனுக்கு ஆரோக்கியமானதல்ல.

நடத்தி முடித்த கொலைகளையும், இராணுவத்தினரின் நடவடிக்கையையும் கவனித்தால் இவை ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்ட முயற்சி என்பதை உணரக்கூடியதாக உள்ளது. மூன்று நாட்களிலும் கொல்லப்பட்ட சடலங்களை வெளியார் எவருமே பார்க்க முடியாதவாறும், புகைப்படங்கள் எடுக்க முடியாதவாறும், இறந்த உடல்களை ஆகம முறைப்படி தகனம் செய்ய முடியாதவாறும் இந்திய இராணுவத்தினர் நடந்து கொண்டனர் என்பதை அறியும்பொழுது அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்குக்கூட, ஈழத்தில் சுதந்திரம் இல்லாது போய்விட்டதா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கடந்த ஆறு வருடங்களில் தமிழினம் அடைந்த துயரங்களும், செய்த நியாகங்களும் எதிர்காலத்தில் மழுங்கடிக்கப்பட்டு, வெறும் மனப் பதிவுகளாக மட்டும் இருந்துவிடக் கூடாது. அவை நமது எதிர்காலச் சந்ததிகள் அறிந்து கொண்டவதற்காகவும்; வரலாறுகளாக நிலைப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவும் வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகள் பற்றிய சில நிகழ்வுகளை மட்டும் தொகுத்து "வல்வைப் படுகொலைகள்" என்ற இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

இந் நூலில் இடம் பெறும் அத்தனை நிகழ்வுகளும் பெயர்களும், புலக் காட்சிகளும் துளியேனும் கற்பனைக் கலப்பற்ற உண்மைச் சம்பவங்களே. இந் நூலை வெளியிட்டுவைக்கும் சோழன் பதிப்பகத்தினருக்கு எனது நன்றி!

இது ஒரு நகரத்தின் கண்ணீர்க் காவியம்!

இது தமிழீழ மக்களின் வரலாற்றின் ஒரு படிக்கல்!

தெனியம்பைத் தெரு.

வல்வெட்டித்துறை

19.2.1989

வல்வை. ந. அனந்தராஜ்

மைலாய்!

வியட்நாமின் அழகிய, அமைதியான ஒரு சிறிய கிராமம் தான் மைலாய்!

வியட்நாமை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த அமெரிக்க இராணுவம், திடீரென ஒருநாள் அந்தக் கிராமத்தினுள் புகுந்து ஏதுமறியாத நூற்றுக்கும் அதிகமான கிராமவாசிகளைச் சுட்டுக் கொன்றது.

இந்த மைலாய் துயரம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற மைலாய்ப் படுகொலைக்குத் தலைமை தாங்கியவன் தளபதி காலி என்ற அமெரிக்கன்.

இந்தச் சம்பவத்தினால் வியட்நாமிய மக்கள் அடைந்த அதிர்ச்சியையும், ஆத்திரத்தையும்விட, அன்று அமெரிக்க மக்கள் தான் கூடுதலாகக் கொதித்தெழுந்தனர்.

அமெரிக்கப் பத்திரிகைகள், அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் இந்தக் கோரக்கொலையைக் கண்டித்து ஆசிரியத் தலைவர்கள் எழுதத் தொடங்கினர்.

அமெரிக்க செனட்டில், எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் கண்டனக் குரல்களை எழுப்பினார்கள்.

இந்தப் படுகொலை சம்பந்தமான விசாரணை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும், குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல், அமெரிக்க அரசாங்கத்தைத் தட்டி எழுப்பியது.

அதன் விளைவு:

தளபதி காலி, இராணுவ நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டதன் கண்டனம் வழங்கப்பட்டான்.

வியட்நாமுடன் எவ்வித சொந்த பந்தமோ, கலாச்சார உறவுகளோ, மத ரீதியான தொடர்புகளோ, எதுவுமே அற்ற அமெரிக்க மக்களின் அந்தச் செயல், உலகில் மனிதநேயம் இறந்துவிட வில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியது.

ஜாவியன் வாலா பாக்!.....

இந்திய சுதந்திரப் போர், அகிம்சைப் போராட்டமாக உக்கிரமடைந்திருந்த காலகட்டத்தில் இந்தியாவின் அமிர்த சரசில் உள்ள ஜாவியன் வாலா பாக்கில் நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி இந்தியர்கள் காவு கொள்ளப்பட்டனர். 13.4.1919-ல் நடைபெற்ற இப்படுகொலையானது இன்றும் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்திற்கு மாறாத ஒரு வருவாக இருந்து வருகின்றது.

இப்படுகொலை, பிரித்தானியத் தளபதி ஜெனரல் டையர் என்பவன் தலைமையில் நடத்தப்பட்ட ஒரு பழிவாங்கல் நடவடிக்கையே!

இச் சம்பவம் நடைபெறுவதற்கு மூன்று நாட்கள் முன்னர் இந்திய மக்கள் மூன்று பிரித்தானியர்களைக் கொலை செய்ததுடன், ஒரு பிரித்தானியப் பெண்மணியை நையப் புடைத்தும் அனுப்பினர். அங்கிருந்த பிரித்தானியரின் நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட அஞ்சல் நிலையம், வங்கிகள் ஆகியவற்றை உடைத்து நிர்மூலமாக்கியதை தொடர்ந்து வெகுண்டெழுந்த பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தினர், ஜெனரல் டையர் என்பவனின் தலைமையில் அமிர்தசரஸ் கிராமத்தினுள் புகுந்தனர்.

அங்கு 'ஜாவியன் வாலா பாக்கில்' பிரித்தானியாவுக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்து கொண்டிருந்த இந்தியர்கள்மீது சரமாரியாக, கண்மூடித்தனமாகச் சுட்டதில், நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் துடிக்கத் துடிக்கச் செத்தனர்.

அன்று ஆயிரத்து இருநூற்றுக்கும் அதிகமான மக்கள் படுகாயமடைந்தனர். அவர்களுக்கு ஜெனரல் டையரோ, அல்லது அவனது இராணுவமோ மருத்துவ சிகிச்சை முதலுதவி அளிக்கா விட்டாலும், உதவி செய்ய வந்தவர்களைத் தடுக்கவில்லை.

இருந்தபோதிலும் ஜெனரல் டையருக்கு, பிரித்தானிய அரசு விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது!

ஆனால் இன்று வல்வெட்டித்துறையில், இந்தியாவுக்கு எதிராகவோ, இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராகவே எவ்விதமான ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் ஈடுபடாது, தாமுண்டு, தம் வீடு உண்டு என்று இருந்த அப்பாவி மக்கள் மீது, இந்திய இராணுவம் தாக்குதலை, மேற்கொண்டு, பிரித்தானியாவையும், அமெரிக்காவையும் மிஞ்சி சாதனை படைத்து விட்டது.

சரித்திரம் ஒருபோதும் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை. ஆனால் புதிய சகாப்தங்களைப் படைப்பதில் ஆதிக்கவெறி பிடித்த ஒவ்வொரு நாடுகளும் போட்டி போட்டு இந்த உலகை அழிவின் விளிம்புக்கே கொண்டு செல்கின்றன. இதற்கு, நமது பாரத தேசமும் விதி விலக்கில்லை என்பதற்கு இன்று, ஈழத்தில் நடத்திவரும் தர்மத்திற்கு எதிரான யுத்தம் சான்றாகும்.

ஆம்!.....

பிரித்தானியாவுக்கு ஜாவியன் வாலா பாக் படுகொலை!...

அமெரிக்காவுக்கு மைலாய் படுகொலை!...

இன்று,

பாரதத்திற்கு வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலை!....

காந்திய வழிவந்து உலகின் ஜனநாயக நாடுகளில் தலையாளுது என்று பெயர் பெற்ற பாரத தேசம், இன்று வல்வெட்டித்துறையில் நடத்திய படுகொலையானது, இந் நூற்றாண்டின் அநாகரிகமான செயலாகும் என, உலகின் பத்திரிகையாளர்களும், அரசியல் அவதானிகளும் கண்டனம் தெரிவிக்கின்றனர்.

அமைதியையும், ஆன்மீக நெறியையும் நேசிக்கும் வீரம் செறிந்த வல்வெட்டித்துறை மக்கள் —

அன்று திரை கடலோடித் திரவியம் தேடியவர்கள்;

"அன்ன பூரணி" என்ற உள்ளூரில் தயாரிக்கப்பட்ட பாய் பூட்டிய மரக்கலத்தில், கயெஸ்கால்வாயினூடாக அமெரிக்கா சென்று சாதனை நாட்டியவர்கள்;

இன்று,

இந்திய அமைதிப்படையினரின் அத்துமீறிய அட்டகாசங்களினால், நிலைகுலைந்து, வீடிழந்து, சொத்து, கண்களை இழந்து, இத்தனைக்கும் மேலாக அறுபதுக்கும் அதிகமான மனித உயிர்களை, தமது உடன் பிறப்புக்களை இழந்து நிற்கின்றனர்.

இந்த நிலையிலும் மனங்குலையாது நிற்கும் அந்த மக்களின் சோகம் நிறைந்த கண்ணீர்க் காவியம் தான், 1989-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 2-ம், 3-ம், 4-ம் திகதிகளில் நடத்தி முடித்த படுகொலைகளும், தீவைப்புப் படலங்களும்.

உலகையே இன்று கதிகலங்கவைத்துவிட்ட 'வல்வெட்டித்துறைப் படுகொலைகளின் பின்னணியில் நின்ற இந்திய ஜனநாயக வாதிகளின் முகத்திரை விலகும் நாள் வெகுதூரத்தில் இல்லை.

ரீ. தம்பியார்
85

த. ரமீசுவரர்
34.9.80 - 3.8.89

கு. குளமுரீ
6.6.89 - 21.8.89

வெ. சுப்பிரமணியம்
16.8.83 - 2.8.89

S H O T

D E A D

ஆம்!... "சத்தியமேவ ஜெயம்" முத்திரையைப் பதித்தவர்கள் இன்று வேடம் கலைந்த நிலையில், நியாயம் கூறமுடியாத நிலை குலைந்து நிற்கின்றனர்.

சர்வதேச அரங்கும், தமிழ் சமுதாயம், "நீதானு மகாத்மா காந்தியின் இந்தியா?" என்று கேட்கும் குரல் இன்னும் ஓயவில்லை.

1989-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 2,3,4-ம் திகதிகளில் 63 உயிர்களைக் கொன்றும், பல அப்பாவிப் பெண்களைக் கற்பழித்தும், 123 வீடுகளை முற்றாகவே எரித்து நாசமாக்கியும், ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட போக்குவரத்து வாகனங்களையும், பன் னிரண்டு மீன்பிடி இயந்திரப் படகுகளையும், 176 மீன்பிடி வலைகளையும் எரித்து நர்த்தனம் புரிந்த இந்திய இராணுவத்தினர், தொடர்ந்து மூன்று நாட்களாக ஊரடங்குச் சட்டத்தை அமுல் படுத்தி, அந்த எழில் நிறைந்த நகரத்தையே சுடு காடாக்கிவிட்டனர்.

1989-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 2-ம் திகதி முற்பகல் 11.30 மணி.....

கடைகள் சந்தைகள் வழமைபோல் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தன; மக்கள் கலகலப்பாக வருவதும், போவதுமாக இருந்தனர்; வியாபாரமும் கறுகறுப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

அங்கே சாதாரணமாகவே தமிழீழ விடுதலைப்புலிப் போராளிகள் ஆயுதங்களுடன் நடமாடித்திரிவது, ஒரு புறமும், இந்திய இராணுவத்தினர் தமது வழமையான ரோந்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது இன்னொரு புறமுமாக இருக்கும்.

வடமராட்சியின் பல இடங்களிலும் தாக்குதல்கள் இடம் பெற்ற நேரங்களில் எல்லாம், இங்கு ஒரு அமைதியான சூழ்நிலை சில மாதங்களாக நிலவி வந்தது.

இதனால் பருத்தித்துறை, மயிலிட்டி, நெல்லியடி போன்ற இடங்களில் இருந்துகூட இந்திய இராணுவத்தினரால் பாதிக்கப்பட்டு அகதிகளாக்கப்பட்ட மக்கள் இங்கு தஞ்சமடைந்திருந்தனர்.

அன்றும், வழமைபோல் போராளிகள் தமது பாதுகாப்பு ஆயுதங்களுடன் ஆங்காங்கே நடமாடித் திரிந்தனர். அந்த நண்பகல் நேரத்தில், வல்வெட்டித்துறை ஊரிக்காடு இந்தியப் படை முகாமில் இருந்து புலிகளை வேட்டையாடுவதற்காகவோ அல்லது வேறு நோக்கத்திற்காகவோ வல்வை சிவன் கோயில் வீதிவழியாகவும், காங்கேசன் துறை வீதி வழியாகவும் பாரிய ஆயுதங்களுடன், அந்தக் கலகலப்பான வல்வெட்டித்துறை நகரை நோக்கி இந்திய இராணுவத்தினர் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

வழமையாக ஒரு பிரிவாகவே பவனிவந்து வேறு ஒரு வழியாக, வந்த அடிச்சுவடு தெரியாமலேயே தமது முகாம்களுக்குத் திரும்பிப் போய்விடுகின்ற இந்திய இராணுவத்தினர், அன்று மட்டும் ஏனோ தெரியவில்லை இரு நிரல்களாக அந்த நகரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர். அந்த முகாம் பொறுப்பு அதிகாரி மேஜர் சுதர்சன் சிங் தலைமையில் இந்திய இராணுவத்தினர் இரு நிரல்களாக பசுக்கா, மோட்டார், றொக்கற் லோஞ்சர் போன்ற பாரிய ஆயுதங்களை ஏந்தியவாறு பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

"ஓமீல்!... பட்..... பட்....."

திடீரென வல்வெட்டித்துறைச் சந்திப் பகுதியில் ஏற்பட்ட துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்கள் அந்த ஊரையே ஒரு கணம் கதி கலங்கவைத்தது. அந்த ஒரு கணத்தில் நாலா புறங்களில் இருந்தும் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றன.

அதைத் தொடர்ந்து, கடைத்தெருக்களில் நின்ற மக்களும், வீடுகளில் இருந்தவர்களும் பயத்தினால் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குப் புகலிடம் தேடி ஓடினார்கள். துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் கேட்டு சில நிமிடங்களில் ஊரே வெறிச்சோடியது. மருந்துக்குக்கூட மனிதர்களைக் காண முடியவில்லை. சுமார் 20

நிமிடங்கள் வரை துப்பாக்கி வேட்டுக்களின் சத்தங்களும், பாரிய செல்குண்டுகளின் முழக்கங்களும் காதுகளைப் பிளந்து கொண்டிருந்தன. அதைத் தொடர்ந்து சொற்ப நேரம் மயான அமைதி நிலவியது. அந்தத் தற்காலிக அமைதி நீண்ட நேரம் நீடிக்கவில்லை. ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் இராணுவ வாகனங்களின் இரைச்சல்களும், இராணுவத்தினரின் நடமாட்டங்களும் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. சுமார் 12.15 மணியளவில் பல்லாயிரக்கணக்கான இராணுவத்தினர் அந்த ஊரைச் சுற்றி வளைத்தனர். ஆம்!.... வல்வை மாநகர் அந்த ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் கருமேகங்களால் சூழப்பட்ட வானம் போன்று, பச்சைப் பசேலென்று இராணுவமயமாக்கப்பட்டது. அந்த மோதலைத் தொடர்ந்து அங்கு நின்ற விடுதலைப் புலிகள் ஆறு, ஏழுபேரும் எப்படியோ ஓடித்தப்பிவிட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவரும் இறக்கவில்லை. என்ன செய்வதென்றே தெரியாது திகைத்த மக்கள் இடம்பெயர்ந்து ஓடவும் முடியாது வீடுகளுக்குள்ளேயே நிம்மதியாக இருக்கவும் முடியாத நிலையில் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

26.7.89-ல் பருத்தித்துறையில் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இந்திய இராணுவத்தினருக்கும், இடையில் ஏற்பட்ட ஒரு சிறு மோதலைத் தொடர்ந்து ஆத்திரத்தினால் நிலைகுலைந்த இராணுவத்தினர் பல வீடுகளையும், கடைகளையும் கொளுத்தியும், வீடுகளுக்குள் நுழைந்து பதின்னெட்டு அப்பாவிப் பொது மக்களைச் சுட்டுக் கொன்றும், சில பெண்களை மாண்புமிகுப் படுத்தியபின் மோட்டார் கார்டன் சேர்த்து எரித்தும் கோரதாண்டவம் ஆடி அந்த நகரையே அல்லோல கல்லோலப் படுத்திய அந்த நிகழ்வுகள் இங்கும் பிரதிபலிக்குமோ என்று மக்கள் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தமது வாழ்வு போகும் பிள்ளைகளை இழந்து விடுவோமோ என்று ஏங்கிக்கொண்டிருக்கும் தாய் மாறும், உயிருக்குயிரான கணவன் மாரை இழந்து விதவைகளாக்கப்பட்டுவிடுவோமோ என்று பதறிக் கொண்டிருக்கும் மனைவிமாறும் வேண்டும் பிரார்த்தனைகள் ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கின.

ஆலயங்களில் மணியோசை கேட்கவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரின் இதயங்களும் ஆண்டவனை வேண்டி ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தன. இத்தனைக்கும் அவர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட பயத்திற்கும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது.

கடந்த ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்னர், வடமராட்சிப் பகுதியின் தலைமை இராணுவ முகாம் அமைத்துள்ள யாக்கரை இராணுவ முகாமில் நடைபெற்ற கூட்ட மொன்றில் இந்திய இராணுவ பிரிகேடியர் சங்கர் பிரசாத் என்பவர், அங்கு சமூக மனிதநிற்குந்த பிரஜைகள் குழு உறுப்பினர்கள் மத்தியில் கூறிய குற்றங்கள் அந்த மக்களை நிலைகுலைய வைத்தது.

"இந்திய இராணுவத்தினர் மீது, புலிகள் தாக்குதலை மேற்கொண்டால், வடமராட்சியின் முழுக்கிராமங்களையும் எரிப்பேன்..... நூற்றுக்கணக்கில் சுட்டுத் தள்ளுவேன். இராமர்-இராவணயுத்தத்தில் லங்கா எரிந்துபோல் மீண்டும் இலங்கை எரியும்..... எங்களை எவரும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது..... நாங்கள் உலகின் நான்காவது பெரிய இராணுவம்...."

நமட்டுச் சிரிப்புடன், தன் கைகளில் இருந்த கருட்டுப் பிடிக்கும் சுங்கானைத் தட்டியபடி கொக்கரித்துக் கொண்டிருந்த பிரிகேடியர் தான் சொன்னதைச் செயலிலும் காட்டி விட்டார். அந்த எச்சரிக்கை, இன்று வல்வெட்டித்துறை மக்கள் மத்தியிலும் பெரும் பீதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

பிள்ளையாரே!.... முத்துமாரி!....! சிவனே!..... அந்தோனியாரே!.... முருகா!.... அன்று அவர்கள் வேண்டாத தெய்வங்களே இல்லை. நிராயுதபாணிகளான அப்பாவி மக்கள் மீது சுட்டிவிட்டு விடப்படுகின்ற இராணுவத் தாக்குதலுக்கு முன்னால், அந்தத் தெய்வங்களால்தான் என்ன செய்ய முடியும்?

வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியின் நின்ற இராணுவத்தினர் அங்கும் இங்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப் புலிகளின் திடீர்த் தாக்குதலினால் காயப்பட்டத் தரையில் விழுந்து கிடந்த இந்தியப்படை மேஜருக்குத் தண்ணீர் கொடுப்பதற்கு அங்கு மிங்கும் அலைந்தார்கள். அந்த இடத்தின் முன்னால் உள்ள கடையில் பதுங்கியிருந்த ஒருவர் பயத்தினால் கைகள் நடுங்க தண்ணீர் இருந்த இடத்தைச் சைகையால் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். அவர் காட்டிய இடத்தில் இருந்து தண்ணீரை எடுத்து மேஜருக்குக் குடிக்கக்கொடுத்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் அந்த இடத்தை விட்டு, காயம் பட்ட அந்த இராணுவ அதிகாரியைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றார்கள். அதைத்தொடர்ந்து சில விநாடிகளில், சந்தியில் உள்ள வல்வை சன சமூக சேவா நிலையக் கட்டிடம் ஆகிய பகுதிகளில் நூற்றுக் கணக்கான இராணுவத்தினர் குவிக்கப்பட்டனர். சந்தியில் உள்ள கடைகளில், மரத்தள பாடங்களுக்குக் கீழ் படுத்திருந்தவர்களையும், மினி வீடியோ சினிமாத் தியேட்டரில் படம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுமார் 30 இளைஞர்களையும் கீழே இறக்கிக் கொண்டுவந்து சந்தியில் நடுத்தெருவில் உச்சி வெயிலில் இருக்க வைத்தார்கள். அங்கு நின்ற ஒரு சீக்கிய ஜவான், திடீரெனத் தானியங்கி ரைபிளின் விசையைத் தட்டிவிட்டான். 'திலீபன் கூல் பார்' கடையில் இருந்த 36 வயதான அண்மையில் தான் திருமணம் செய்த இ. இராசரத்தினம் அந்த இடத்திலேயே துடிதுடித்து மரண மடைந்தார். அவருக்கு அருகில் இருந்த கோ. கருணானந்த ராஜா என்பவர் குட்டுக் காயத்துடன் கீழே விழுந்தார். அவரது வலது பக்க மார்பிலும், கையிலும் இருந்து குருதி ஆறாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பயங்கரமான அனுபவத்தை நேரில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மற்றவர்களின் இதயம் 'படபட' வென்று துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற ஏக்கம் அவர்களை உயிரோடு வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. சில நிமிடங்களில் வேறொரு ஜவான் வந்து சந்தியில் இருந்த எல்லோரையும் சற்றுத் தள்ளி இருக்குமாறு பணித்துவிட்டுத் தன்னுடைய கையில் வைத்திருந்த 'பக்கா' என்ற பாரிய ஆயுதத்தைச் சந்தியில் வைத்துச் சூடுவதற்குத் தயார் நிலையில் வைத்தான். அங்கிருந்தவர்களின் முகங்களில் ஈயாடவில்லை, உதடுகள் நீர் வற்றி உலர்ந்து ஒன்றோடொன்று ஓட்டிக் கொண்டிருந்தன. 'பக்கா'வை சந்தியில் உள்ள சந்தைக் கட்டிடத்தில் உள்ள கடைகளை நோக்கிச் செப்பன் செய்து கொண்டிருந்தான். அந்தக் கட்டிடத்தில் நான்கு கடைகள் இருந்தன. கடையின் முன்னால் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சைக்கிளில் வைத்திருந்த மண்ணெண்ணெய் பரலை எடுத்து எல்லாக் கடைகளுக்கும் ஊற்றினான். அதைத் தொடர்ந்து முதலில் கலைச் சோலை புத்தகக்கடையை நோக்கி அதன் விசையைத் தட்டி விட்டான். அது பாரிய சத்தத்துடன் வெடித்து ஒரே புகைமண்டலமாக எழும்பியது. அதைத் தொடர்ந்து 'கலைச்சோலை பான்சிபலன்', சேகவன் ஸ்ரோர்ன், ஆகிய கடைகளை வெடி வைத்துத் தகர்த்ததும், அவை அவர்களுடைய கண்முன்னாலேயே எரிந்து சாம்பரானது.

அங்கே சந்தியில் உட்கார்ந்து இருந்தவர்களின் தலையை உச்சிவெயில் பதம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இராணுவச் சிப்

த. சிவகுமார்
6.10.72 - 2.8.89

சு. சிவகுமார்
10.4.71 - 2.8.89

சு. மயிலவரமன்
13.3.34 - 3.8.89

அ. ராமசேதி
2.1.83 - 2.8.89

பாய்கள் அங்குமிங்குமாக வருவதும், போவதுமாக இருந்தார்கள். திலீபன் கூல்பார் கடையில் இருந்தும், மகாலிங்கம் என்பவரின் தேநீர்க்கடையில் இருந்தும் கொக்கோ கோலா, பன்ரா சோடா போத்தல்களையும், பிஸ்கற்றுக்களையும் கொண்டுவந்து, அங்கு நின்ற ஜவான்களுக்கும், காயப்பட்டவர்களுக்கும் கொடுத்தார்கள். சந்தியில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த சோமசெற்காரில் இருந்து இறங்கி சனசமூக நிலையக்கட்டிடத்திற்குள் போக முயற்சித்த வாட்கைக் கார்ச் சாரதியான 20 வயதான பிரேம் ராஜ் கையில் உள்ள காயத்தின் வேதனையால் முனகிக்கொண்டே இருந்தான். சரியான மருத்துவ வசதி கொடுக்காததால் அவன் சற்றுநேரத்தில் இறந்துபோனான். அங்கு வந்த வேறொரு ஜவான். அங்கு இருந்தவர்களை நோக்கி, ரைபிளை நீட்டியபடி வந்தான்.

"நீங்கள் எல்லாரும் எஸ்.ரி.ரி.சு.... உங்கள் எல்லாரையும் சுட்டுத் தள்ளப் போகிறேன்...."

அருகில் வந்து நின்ற சீக்கியச் சிப்பாய் தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் சுத்திக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றான். தூரத்தே சந்தியில் இருந்து தெற்குப் புறமாக உள்ள சடையாண்டி கோயில் பக்கத்தில் இருந்து நான்கு, ஐந்து சிப்பாய்கள் பெண்கள், சிறுவர்கள், மாணவர்கள் உட்பட 20 பேர் வரையிலான பொதுமக்களை அடித்து அடித்துக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுடைய உடலில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டிருந்தது. கலைச்சோலை புத்தகநிலைய உரிமையாளரின் மகன் மதிவாணனின், கையில் இருந்து இரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் கீழே விழுந்து, எழுதின்ற ஒவ்வொரு தடவையும் அடித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். சில நிமிடங்களில் உடுப்பிட்டிப் பக்கத்தில் இருந்து, ஒரு ஜீப் வண்டி வந்து சடையாண்டி கோயிலின் முன்னால் நின்றதும், அதில் இருந்து ஆறு சிப்பாய்கள் குதித்து தங்களிடமிருந்த தானியங்கித் துப்பாக்கிகளினால், நாலாபுறமும் சரமாரியாகச் சுடத் தொடங்கினார்கள். அந்த நேரம் பார்த்து, சந்தியில் நின்று ஏற்கனவே சுடப்போவதாக எச்சரித்த சிப்பாய்க்கு என்ன வந்ததோ, திடீரென அங்கிருந்த பொதுமக்களை நோக்கி வரிசையாகச் சரமாரியாகச் சுட்டான். அந்தக் கணத்தாக்கம் அங்கிருந்த இராணுவ ஜவான்களையே ஒரு கணம் நிலை குலையவைத்தது. வல்வெட்டித்துறை இந்திய இராணுவ முகாம் இரண்டாது பொறுப்பதிகாரியான கப்டன் ஹர்பர்சிங்கும் அங்கு நின்றான். அவனைத்தட்டிக் கேட்கவேண்டும் என்று அவன் கூட நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அந்த ஒரு விளாடிக் குள் எல்லாமே நடந்து முடிந்துவிட்டது. அந்தத் துப்பாக்கித் தாக்குதலில் அங்கு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த 40 வயதான கந்தையா சிவபாக்கியம் என்ற சலவைத்தொழில் செய்யும் பெண்ணும், 60 வயதான தங்கராஜா என்ற வயோதிபரும் துடிதுடித்து மரணமடைந்து விழுந்தார்கள். அங்கிருந்த முப்பதுக்கும் அதிகமானவர்கள் பலத்த காயத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்ட நிலையில் கீழே சரிந்து விழுந்தார்கள். காயப்படாத ஏனையவர்களும், அவர்களுடன் சேர்ந்து அப்படியே கீழே விழுந்து படுத்தார்கள்.

தார் ரோட்டின் குடும், துப்பாக்கியின் குடும், அந்த மென்மையான மனித உடல்களை நன்கு பதம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. இறந்தவர்களின் சடலங்களுடன் காயம் அடைந்தவர்களும் அந்தக் கொளுத்தும் வெயிலில் நீண்ட நேரம் இருந்தனர்.

"தண்ணீர்!.. தண்ணீர்!..." என்ற ஒலங்கள், அந்த மனிதப் பிராணிகளின் உதடுகளில் இருந்து மெதுவாகக் காற்றில் கலந்து கொண்டிருந்தது. இரத்த வெறி பிடித்த சீக்கிய ஜவான்கள், காங்கேசன் துறை விதியில் உள்ள கடைகளையும், மினி சினிமா திரையரங்கின் பொருட்களையும் தீ மூட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆம்!... அந்த நவீன அனுமார்களின் தகனப்படலம் இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை..... வல்வை மாநகர் எங்கும் ஒரே புலக மண்டலமாக இருந்தது..... தீச்சுவாலைகள் கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தன.

அந்த நேரத்தில் இராணுவச் சிப்பாய்களின் இன்னுமொரு சூழ்நிலை, சிவபுர வீதியில் உள்ள அத்தனை வீடுகளையும் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தது. இந்த வீதியில், சுமார் 10 வீடுகள் முற்றாகவே எரிந்து சாம்பரானது. அந்த நிகழ்வுகளை நேரில் பார்த்து அனுபவித்து திகில் அடைந்த 43 வயதான திருமதி பத்மா என்ற பெண், தன்னுடைய அனுபவத்தைக் கூறுகையில்,

“இந்திய இராணுவத்தினர் சிவன் கோயில் வீதியில் உள்ள வீடுகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள் என்பதைக் கண்டதும், நானும் எனது பிள்ளைகளும் தப்பி ஓட வழியில்லாது தவித்த நேரத்தில், குசினிப் (சமயலறைப்) புகைப் போக்கியினுள் போய் ஒளிந்திருந்தோம். அதனைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்த சில இந்திய இராணுவத்தினர் எனது வீட்டுக் கதவுகளை உடைத்துத் திறந்து நடு அறைக்குள் எனது சகல உடைமைகளையும், ஆவணங்கள், ரெவிவிஷன், வானொலி போன்றவற்றையும் ஒன்றாகப்போட்டு, ஏதோ ஒரு வெள்ளை நிறத்துளைத் தூவி, மண்ணெண்ணெயை ஊற்றி நெருப்பு வைத்தார்கள். அந்த அறையில் மூண்டெழுந்த தீச்சுவாலை யின் குடு, குசினிக்குள் சமயலறைக்குள் ஒளிந்திருந்த எங்களைச் சுட்டெரிப்பது போல் இருந்தது. அந்த மண்டபத்தில் எழுந்த புகை மண்டலம், நாங்கள் இருந்த இடத்தினுள் பரவிக் கொண்டிருந்ததால், சுவாசிக்க முடியாமல் சிரமப்பட்டோம். மூச்சுத் திணறி இருமல் வந்து கொண்டிருந்தது. பொங்கி எழுந்த இருமலை எவ்வளவோ அடக்க முயற்சித்தும் முடியவில்லை.... அதற்கு மேலும் அங்கிருந்தால், தீச்சுவாலை, நாங்கள் இருந்த குசினி (சமயலறை) யினுள்ளும் பரவி விடும் என்று பயந்து, கையை உயர்த்தியபடியே நாங்கள் அப்பாவிகள் என்று கூறிக்கொண்டு வெளியே வந்தோம். எங்களைக் கண்டதும் ஒரு இராணுவச் சிப்பாய் வெறி கொண்டவன்போல் எனக்கு அருகில் வந்து என் உடல்மீது மண்ணெண்ணெயை ஊற்றினார். ஐயோ, என்னை எரிக்க வேண்டாம் என்று அழுது கும்பிட்டேன். அவன் எதையும் பொருட்படுத்தாதவனாய் தன்னிடம் உள்ள தீக்குச்சியைப் பற்ற வைத்தபடி, என்னருகில் நெருங்கி வந்தான்.... என் உடலில் அவனது கையில் உள்ள தீச்சுவாலை பட்டால், எனது உடல் நிச்சயம் தீப்பிழம்பாகிவிடும். எனக்கு மயக்கம் வரும்போல் இருந்தது. அந்த நேரம், அவனுக்கு அருகில் நின்ற வேறு ஒரு சிப்பாய் அவனது கையைத் தட்டிவிட்டதால், நான் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினேன். காட்டு மிராண் டத்தனமான் கூட்டத்திலும் ஒன்று இரண்டு மனிதாபிமானம் மிக்க உள்ளங்களும் இருப்பதை உணர்ந்து கடவுளுக்கு நன்றி சொன்னேன். அதனைச் தொடர்ந்து அவர்கள் வெளியேறிய தும் நாங்கள் அங்கிருந்து தப்பிச் சிவன்கோயிலை அடைந்தோம். எங்களுடைய வீட்டிற்கு ஒரு வீடு தள்ளி இருந்த முத்துலிங்கம் என்பவரின் வீட்டிற்குச் சென்ற இராணுவத்தினர் அங்கிருந்த அவருடைய மகளைச் சுட்டுவிட்டு அவர்களுடைய வீட்டையும் கொளுத்திவிட்டுச் சென்றார்கள். நல்ல வேளையாக அந்தப் பெண்படுகாயத்துடன் தப்பிவிட்டதாகப் பின்னர் அறிந்தேன்.... இந்த ஆபத்தான நிலையில் இந்திய இராணுவம் எங்களுடைய ஊரில் இருக்கும்வரை நாங்கள் நிம்மதியாகவோ, சுதந்திரமாகவோ இருக்கமுடியாது....”

அந்தக் கோரச் சம்பவம் நடந்து முடிந்து பத்து நாட்கள் ஆகியும் அந்தப் பெண்ணிடம் பதற்றமும், அச்சமும் நீங்கவில்லை என்பதை அவளுடைய பேயறைந்த முகம் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

இதேபோன்று சிவபுரவீதியில் முற்றாகவே நிர்மூலமாக்கப் பட்ட அரசரட்டணம் பத்மலோஜினி என்பவரின் வீடு மிகவும் பரிதாபமான முறையில் மிச்சம், மீதியின்றி எரிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பெண்ணின் கணவர் வர்ணகுலசிங்கம் அரசரட்டணம் என்பவர் ஒரு காலத்தில் கொழும்பு நகரில் கொடிக்கட்டிப் பறந்த வர்த்தகர். அதே நேரத்தில் தான் வாழும் காலத்தில், மக்களுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த சமூக சேவையாளர். அதிலும் விசேடம் என்னவென்றால் அவர் ஒரு இந்தியாவின் பக்தர். கொழும்பில் உள்ள இந்தியத் தூதரகத்தின் முன்னாள் தூதுவர் திரு.ஜெ.என்.டிக்கிற்றின் நெருங்கிய நண்பர். அங்கு கடமை யாற்றும் திரு. பூரி, திருமதி லக்ஷ்மி பூரி ஆகியோருடன் மிக அன்னியோன்னியமாகப் பழகியவர். இலங்கை இராணுவத் தினரால் ஏற்படுகின்ற பிரச்சனைகளைச் சமரசமாகத் தீர்த்து வைப்பதில் முன்னின்று உழைத்தவர். 1987 ன் வடமராட்சி ஓப் பரேஷனின் பொழுது, இலங்கை இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவர். அரசரட்டணத்தின் மறைவுக்குப்பின் திருமதி அரசரட்டணம் பத்மலோஜினி தனது ஐந்து பெண் குழந்தை யுடன் தனிமரமாக நின்று குடும்பத்தை எப்படியோ கஷ்டப் பட்டு ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பெரிய வீட்டின் வாசலில் நுழையும்பொழுது வாசலில் வரவேற்பதுபோல், நான்கு அடி உயரமான அன்னை இந்திரா காந்தியின் அழகிய மூவர் ணப்படம் பிரேம்போட்டு அழகாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வீட்டிற்குள்ளே நுழைந்த இந்திய இராணுவத்தினர் ஒரு மரத்துண்டுக் கூட, வெற்றுத் தான்கூட எஞ்சியிருக்காத நிலையில் எரித்துத் தரைமட்டமாக்கி விட்டுச் சென்றனர். அன்னை இந்திரா காந்தியின் உருவப்படம் இருந்த இடம்கூடத் தெரிய வில்லை. அந்த அம்மாள் வேதனையோடு, கண்ணீரின் மத்தியில், “எனது கணவரை இழந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஏதோ குடியிருக்க வீடாவது இருக்கின்றதே என்று ஆறுதல் அடைந்து இருக்க, இன்று எல்லாவற்றையும் இழந்து, போட்டிருந்த (அணிந்திருந்த) ஆடைகளுடன் எங்களை இந்தியன் ஆர்மி நிர்க்கதியாக்கி விட்டார்களே....” என்று கூறி அழுத காட்சி அங்கு நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த எல்லோரையும் நெஞ்சுக்கு வைத்துவிட்டது.

1987 ல் இலங்கை இராணுவம் வல்வெட்டித்துறையையும், வடமராட்சியின் சில பகுதிகளையும் எரித்தும் குண்டு போட்டும், அழித்த பொழுது அந்த மக்கள் அழுத கண்ணீர், இன்று தென்னிலங்கையில் தீயாகக் கொழுந்து விட்டெரிவதையும் அதே இராணுவத்தினர் இன்று தமது மனைவி, மக்களுடன் கூட நிம்மதியாக வாழமுடியாத நிலையில் தவிப்பதையும் சுட்டிக் காட்டிய ஒரு பெரியவர்,

“இன்று இந்திய இராணுவம் எங்களுடைய மக்களைக் சுட்டுக் கொள்ளும், எமது உடைமைகளைத் தீவைத்து அழித்தும் தனது இராணுவ அராஜகத்தை உலகுக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது.... நாளை இந்தியா இதற்கு பதில் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டும். முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்று சும்மாவா சொல்லி வைத்தார்கள்?” என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

இந்திய இராணுவத்தினர், பாரதத்தின் மூத்த அரசியல் தலைவர்களுக்கு எப்படி மதிப்பும், கௌரவமும் கொடுக்கின்றனர் என்பதற்கு, இன்னுமொரு உதாரணத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் இருந்து கிழக்குப் புறமாக சுமார் 300 யார் தூரத்தில் நெடியகாடு என்ற பகுதி இருக்கின்

இ. ராஜரத்னம்
12.3.56 - 2.8.89

ந. நல்லமுத்து
17.8.17 - 3.8.89

க.அ. மாரண்டர்
11.10.80 - 2.8.89

க. கணேசலிங்கம்
25 வயது

S H O T

D E A D

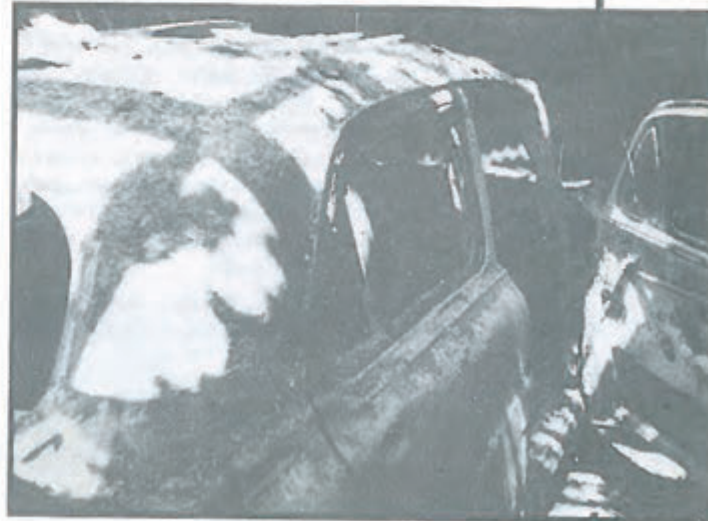
றது. அங்கே ஒரு அழகிய கணபதி ஆலயமும், அதற்கு அருகே, தெருக்கரைப் பக்கமாக கணபதி படிப்பகமும் அமைந்துள்ளது. அங்கே சுமார் ஐந்து அடி உயரமான மகாத்மா காந்தியின் அழகிய உருவம் படம் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தது. அங்கே வந்த பொலிகண்டி இராணுவ முகாமைச் சேர்ந்த சிக்கியபடையினர் அந்தப்படிப்பகத்தின் கதவை உடைத்து உள்ளே தொங்கிக் கொண்டிருந்த மகாத்மா காந்தியின் படத்தை உடைத்து எரித்து தேசப்பிதாவின்மீது தமக்கிருக்கும் மதிப்பை வெளிப்படுத்தி விட்டுப் போயிருக்கின்றார்கள்.

அந்த நகரத்தின் பல பகுதிகளிலும் ஆயிரக்கணக்கில் குவிக் கப்பட்டிருந்த இராணுவத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் வித்தனை ஒழுங்கைக்குள் சென்று தெருக் கரையுடன் அமைந்திருந்த வள்ளம் (படகு) கட்டும் தொழிற்சாலையை நிர்மூலமாக்கி, அங்கு புதிதாகத் தயாரிக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு வள்ளங்களையும் எரித்துச் சாம்பராக்கினர். அங்கிருந்த தென்னை மரங்கள், வேப்ப மரங்கள் எல்லாம் எரிந்து, கருகிச் சோர்ந்துபோய் இருந்தன. மனிதர்களைத்தான் அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை, பாவம் மரங்களையும் அல்லவா கொன்று குவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவற்றை அழித்த அதே வேகத்தில் வித்தனை ஒழுங்கையில் இருந்து மேற்கே பிரிந்து செல்லும் சிறிய சந்தினூடாகப் பலத்த சத்தத்துடன் சென்ற இராணுவத்தினர், சந்தில் நேரே எதிர்புறமாகத் தெரியும் தலைவாசல், வீட்டுக்கதவை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அது உட்புறமாகத் தாழ்ப்பாள் போடப்பட்டிருந்ததால், இலேசாகத் திறபடவில்லை. அங்கு, அந்த வீட்டினுள் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், சிறுவர்கள் என்று சுமார் 40 பேர்வரையில் தஞ்சம் அடைந்திருந்தார்கள். அந்த வீட்டின் கூரை சிமெந்தினால் (காங்கிரீட்டினால்) போடப்பட்டிருந்ததால், இராணுவத்தினர் தொடர்ச்சியாக அடித்துக் கொண்டிருக்கும் செல் தாக்குதலில் இருந்து தப்புவதற்காக அந்த வீட்டிற்குள் ஓடிவந்து புகுந்த அயலவர்கள் முப்பத்தி ஏழு பேரும், அந்த வீட்டுக்காரரான, இளைப்பாறிய நில அளவை சுப்பிரிண்டன் வெங்கடாசலம் சுப்பிரமணியம், அவரது மனைவி இராஜேஸ்வரி, மகன் ரகீதன் மார்க்கண்டன் ஆகியோரும் இருந்தார்கள்.

கதவை உடைத்துத் திறந்துகொண்டு, உள்ளே நுழைந்த இராணுவத்தினரைக் கண்டதும், அங்கிருந்த எல்லோருமே கைகளை உயர்த்தியபடி எழுந்து நின்றார்கள். 60 வயதான சுப்பிரமணியம், சரளமாக ஆங்கிலம் பேசக்கூடியவர், தனது கைகளை உயர்த்தியபடியே ஆங்கிலத்தில்,

"நான் ரிட்டையர்டு (ஓய்வுபெற்ற) சேவையர் சுப்பிரிண்டன்... இங்கே இருப்பவர்கள்....." சொல்லி முடிப்பதற்குள், அவருக்கு எதிரே துப்பாக்கியை நீட்டியபடி வந்த இந்திய சிக்கிய ஜவான் அருடைய நெற்றிக்கு குறிவைத்து தனது துப்பாக்கியைவைத்து விசையைத் தட்டிவிட்டான்.

"ஐயோ!... அம்மா!..." என்ற சத்தத்துடன் நெற்றியில் இருந்து இரத்தம் பீறிட்ட நிலையில் கீழே விழுந்தார். அந்த மரண ஓலம் ஓய்வதற்கு முன் வேறு ஒரு ஜவான், தன்னிடம் இருந்த துப்பாக்கியினால் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கிச் சரமாரியாகச் சுட்டுக்கொண்டிருந்தான். இந்த அதிரடித் தாக்குதலில், ஒரு சிலர் உருண்டு விழுந்து தப்பிச் சமையல் அறைக்குள்ளும், மல கூடத்தினுள்ளும் ஓடிச்சென்று ஒளிந்தார்கள். அந்தக் கோரமான தாக்குதலில், ஒன்பது அப்பாவிகள் அந்த இடத்திலேயே துடிதுடித்து விழுந்தார்கள். பலர் படுகாயத்துடன் கீழே படுத்திருந்தார்கள். ஒன்றரை வயதுடைய அழகான குழந்தை சசி இரத்த வெள்ளத்தில் இறந்துபோய் இருந்தது. இதில் அந்தக் குழந்தையின் தந்தையான 29 வயதுடைய கணேசலிங்கம், 76 வயது வயோதிரான இளையபெருமாள், அவரது மகன் அமிர்தம் உமாதேவி, பழக்கடை வைத்திருக்கும் விதவையான 49 வயதுடைய இராசகுரு புஸ்பராணி, அவரது மகன் இராசகுரு ஜவனராஜ் (அவன் வல்வெட்டித்துறை சிதம்பராக் கல் லூரியில் ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கும் 11 வயது நிரம்பியவன்)

40 வயதான ஈஸ்வரமூர்த்தி ராஜலட்சுமி, ஆதி அருணாசலம் கந்தரேஸ்வரன், (இருவரும் சிதம்பராக் கல்லூரியில் ஏழாம் வகுப்பில் படிப்பவர்கள்) இவர்களுக்கு மத்தியில் காயப் பட்டவர்களும், காயமேதும் அடையாதவர்களும் இறந்தவர்கள்போல் படுத்திருந்தனர். ஆரம்பத்தில் குடுபட்டு விழுந்த கப்பிரமணியம் "தண்ணீர்..... தண்ணீர்....." என்று முனகிக் கொண்டிருந்தார். அவர்மீது இன்னுமொரு தடவை கடுவதற்கு ஒரு ஜவான் எத்தனித்தபோது:

"அவன் இரத்தம் ஓடியே செத்துடுவான். தேவையில்லை..." என்று இன்னுமொருவன் கூறியதும் அந்த இடத்தை விட்டு, வெற்றிக்களிப்பில் வெளியேறினார்கள்.

இந்தச் சடலங்களின் மத்தியில் காயமடைந்தவர்களும், மற்றவர்களும், மூன்று நாட்கள் வரை அப்படியே பதுங்கியிருந்தார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், இன்னுமொரு பழைய சம்பவம், 1987 ம் ஆண்டின் வடமராட்சி ஒப்பரேஷன் லிபரேசன் தாக்குதலின்பொழுது தமிழ் மக்கள் மீது வானம், தரை, கடல் ஆகிய மூன்று பக்கங்களில் இருந்தும் சிங்கள இராணுவத்தினரின், தாக்குதல்கள் மூர்க்கத்தனமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில்,

வல்வட்டித்துறையைச் சேர்ந்த இ. மோகனதாஸ் என்பவரின் கையில் படுகாயம் அடைந்த நிலையில் துடித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது அவரை ஹெலிகொம்ப்ரளில் ஏற்றிச் சென்று அனூராதபுரம் வைத்தியசாலையிலும், உரிய மருத்துவ உதவியின்றி பிரசவ வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருந்த திருமதி இரத்தினசிகாமணி என்ற இளம் பெண்ணையும், கணவனையும் ஹெலிகொம்ப்ரளில் ஏற்றிச் சென்று புத்தளம் வைத்தியசாலையிலும் சிங்கள படையினர் அனுமதித்தனர்.

இந்த இரண்டு பிரசாகளிலும் எத்தப்பிரசாக அதிக பயங்கரமானது என்று சீர்தூக்கினால், இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் இருப்பதற்கே அத்தமற்றதாகிவிடும்.

வடமராட்சித் தாக்குதலினால் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர் என்று கூறிக்கொண்டு, உணவுப் பொட்டலங்களைப்போட்டு, இலங்கை மண்ணில் ஊடுருவல் செய்த இந்திய அமைதிப்படையினரால், இன்று அதைவிடப் பல மடங்கு மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டதுடன், தமது வீடு, சொத்துக்களையும்ல்லவா இழந்து அவர்கள் நிரீக்கதியாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

1989 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட்மாதம் 2 ம் திகதி அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஊரடங்குச்சட்டம், தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள்வரை இருந்தது.

வித்தனை ஒழுங்குகளில் ஒன்பது அப்பாவி உயிர்களையும் பலி எடுத்தவர்கள் அந்த இடத்தில் இருந்து வெளியேறி பிரதான வீதியில் உள்ள, திருமதி கணேச பாக்கியம் வீட்டை அடியோடு எரித்து நிர்மூலமாக்கினார்கள். வாசலில் வரவேற்பறையில் இருந்த அழகிய பெரிய கிருஷ்ணர், பாமா சிலைகள் வீதியில் போட்டு தலைவேறு, கால்வேறாக உடைக்கப்பட்டிருந்தன. அதற்குச் சற்று எதிர்ப்புறத்தில் இருந்த கிராமிய வங்கி முற்றாகவே எரிந்து, இரும்புப் பெட்டகத்தினுள் உள்ள பணமும் கருகிச் சாம்பராசிப்போய் இருந்தது.

இந்தக் கொடூர சம்பவங்கள் நடந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் வேறு சில சிப்பாய்கள் வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில்

இருந்து அரை கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள புட்டணிப் பிள்ளையார் கோயிலின் முன்பாக உள்ள மகேந்திர ராஜா என்பவரின் வீட்டிற்குள் நுழைந்து அங்கிருந்த அவரது காரை எரித்துச் சாம்பராக்கினார்கள். அங்கிருந்த வீட்டுக்காரரான கந்தசாமி மகேந்திரராஜாவும், அவரது சகோதரர் கந்தசாமி வேலும் மயிலுமுடன் அவர்களது மனைவிமாரான கசிலாதேவி, மகாலட்சுமி, தாய் வள்ளியம்மாள், மற்றும் பிள்ளைகளும் இருந்தனர். வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் நகர்ப்புறத்தில் குட்டுச் சம்பவம் நடைபெற்றதால் இவ்வளவு தொலைவுக்கு இராணுவத்தினர் வருவார்கள் என்று சற்றும்து எதிர்பார்க்காத அவர்கள் காரை எரிவதைக் கண்டதும் திகைத்துப்போய் ஓடிச்சென்று பின்புறம் உள்ள சமையலறைக்குள் ஒளிந்திருந்தார்கள். 3 ஸ்ரீ 4498 இலக்க முடைய மோட்டார் காரை எரித்துவிட்டு பின்னர், அங்கிருந்த வீட்டுப்பாவனைப் பொருட்கள், உடைகள் தளபாடங்களை முன் அறையில் குவித்து தீ மூட்டினார்கள். அவை எரிவதைப் பார்த்ததுச் சிரித்துக்கொண்டே, வீட்டு வாசல் முற்றத்தில் நின்று மாமரத்தின் கீழ் இருந்து 'சிகரெட்' புகைத்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு உள்ளேவந்து தங்களைச் சுட்டுவிடுவார்களோ என்று நினைத்த வீட்டுக்காரர்கள், தமது கைகளை உயர்த்திய படியே வெளியே வந்தார்கள். அவர்கள் வெளியே வருவதைக் கண்டதும், ஒரு ஜவான் ஓடிச்சென்று மகேந்திரராஜாவின் தலை மயிரைப் பிடித்து இழுத்து, கோயில் வாசலை நோக்கிக் கொண்டு வந்தான். அவருக்கு 49 வயதாகின்றது. மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தை.

"நீ எஸ் ரீ ரீ ச....." அந்த ஜவான் வாய்கிழியக் கத்தினான். இன்னுமொரு ஜவான் அவரது 42 வயதான தம்பி வேலும் மயிலும் என்பவரை இழுத்துவந்து, அவர்களது வீட்டு வெளியே வாசல் கதவுடன் நிறுத்திவைத்து, துப்பாக்கியை மிக அருகில் பிடித்துச் சுட்டதும், வேலும்மயிலும் துடித்துக்கொண்டே விழுந்தார். இதனைச் சற்றும்து எதிர்பார்க்காத வீட்டுக்காரர்கள் அலறித்துடித்தார்கள்.

அவரது மனைவி மகாலட்சுமியின் கண்முன்னாலேயே அந்த அப்பாவிக்கனவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன் உயிரை விட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சம்பவத்தைக் கண்டாவது சிறிதும் இரங்காது மரம் மாநிரி நின்ற மற்றைய சிப்பாய், அவரது அண்ணன் மகேந்திர ராஜாவை கவருடன் வைத்துச் கடுவதற்குத் துப்பாக்கியைக் குறிவைத்ததும், அவரது தாய் ஓடிவந்து கட்டிப்பிடித்து, அழுதுகொண்டே இராணுவச் சிப்பாய்களை நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள். அவரது மனைவி கசிலாதேவி ஓடிவந்து குறுக்கே நின்று அமுது கும்பிட்டு மன்றாடிக்கொண்டிருந்தாள். அந்த வயதான தாயின் ஓலம் அவர்களது கல்மனதைக் கரைய வைக்கவில்லை. அங்கு நின்ற சிப்பாய் ஒருவன் அந்த வயதான தாயின் முதுகில் சுட்டதும், இரத்தம் பீறிட்ட நிலையில் துடித்துக் கீழேவிழ மற்றவன் மகேந்திரராஜாவின் நெஞ்சிற்குக் குறிவைத்துச் சுட்டதும், அப்படியே கவருடன் சரிந்து விழுந்து உயிரைவிட்டார். அவரைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதுகொண்டிருந்த கசிலாவின் கால்களில் துப்பாக்கியினால் சுட்டதில், அவளுடைய காலில் பல இடங்களில் துப்பாக்கிச் சன்னங்கள் துளைத்துச் சென்றன. அந்தப் பதினைந்து நிமிட நேர எல்லைக்குள் இரு கொலைகளையும் நடத்தி முடித்தவர்கள் அட்டகாசமாகச் சிரித்துக்கொண்டே அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். காயப்பட்டு, இரத்தம் பெருக்கெடுத்து

க. சிவசுப்பிரமணியம்
8.11.47 - 2.8.89

சி. சிவலிங்கம்
10.9.36 - 2.8.89

ச. சரீனிவாசம்
17.8.69 - 2.8.89

வி. கிருஷ்ணசுவாமி
29.8.89 - 2.8.89

S H O T

D E A D

ஒடிக்கொண்டிருந்த நிலையில் அந்த வயதான தாயும், சசிலா தேவியும் வேதனையில் முனங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மகேந்திர ராஜாவின் தங்கையை மணம்முடித்த மைத்துனர் தொண்டை மானாறு வீரகத்திப்பிள்ளைப் பாடசாலை ஆசிரியரான சுப்பிரமணியம் சத்திவடிவேல், அந்தச் சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“இராணுவத்தினர் வருகின்றார்கள் என்பதை அறிந்ததும், நானும், மனைவியும் பிள்ளையார் கோயிலுக்குள் சென்று ஒரு மூலையில் ஒளித்திருந்தோம். அப்பொழுது எனது இரு மைத்துனர்களையும் வருமாறு கேட்டபொழுது நாங்கள் வயதான ஆட்கள்தானே, எங்களை ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள் என்று சொல்லி, அவர்கள் வீட்டிலேயே இருந்தார்கள். சே..... இறந்தவர்களைப் பார்த்து அழுது எங்களுடைய வேதனைகளைத் தீர்க்கவோ, சமயக் கிரிகைகளைச் செய்து தகனம் செய்யவோ, காயம்பட்ட என்னுடைய மாமிமையையும், சகோதரியையும் வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டு செல்வோ முடியாத நிலையில் இறந்த உடல்களின் நாற்றத்தின் மத்தியில் மூன்று நாட்கள் வரை அப்படியே இருந்தோம்.”

என்று வேதனையுடன் கண்ணீரின் மத்தியில் கூறினார்.

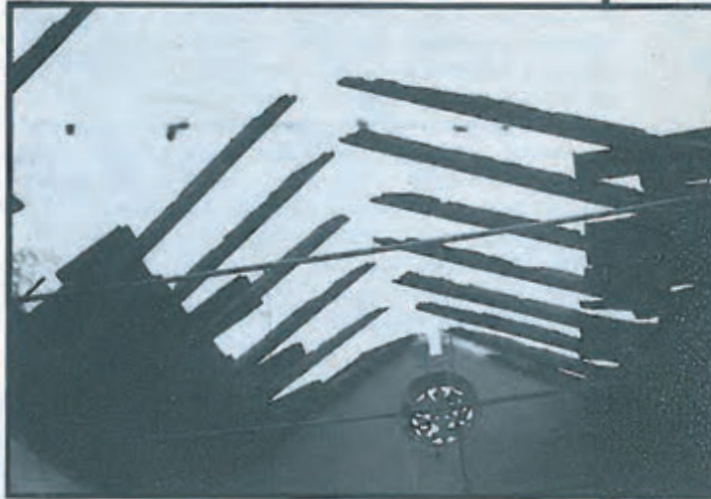
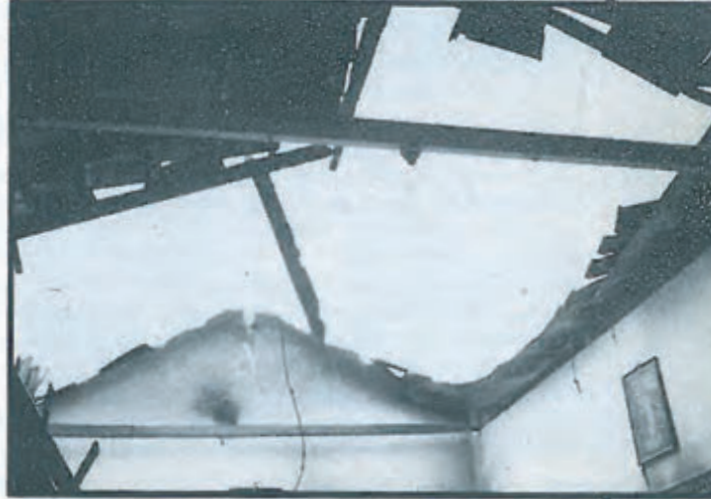
அந்தப் பள்ளி ஆசிரியரின் வீடும் ஏற்கனவே, ஸ்ரீலங்கா விமானக் குண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகிப் பின்னர் ஒருவாறு கடன் பட்டுத் திருத்திக் குடும்பத்தினருடன் குடி இருந்துவந்த நேரத்தில், இப்பொழுது மீண்டும் இந்திய அமைதி காக்கும் படையினரால் ஒரு உடைகூட எஞ்சாத வகையில் தீக்கிரையாக்கப் பட்டுவிட்டது.

ஒரு பள்ளி ஆசிரியரின் வருமானம், அவருடைய குடும்பத்தையே கொண்டு நடத்தக் கஷ்டமான நேரத்தில் இழந்த வீட்டையும், பொருட்களையும் அவரால் அவரது வாழ்நாளில்கூட மீட்கமுடியுமா?

இங்கே புட்டணி விநாயகர் ஆலயத்தின் முன்னால் இந்தப் படுகொலை நிகழ்ந்து முடிந்த சொற்ப நேரத்தில் தீருவில் ஒழுங்கையில் உள்ள சிவகணேஷ் என்பவரின் வீட்டில் நடந்த அனர்த்தங்கள் இதைவிடக் கொடுமையாக இருந்தன.

அந்த வீடு மிகப்பெரிய கல்வீடு. அருகே நெடிதுயர்ந்த வேப்பமரமும், அதற்குச் சற்றுத்தள்ளி ஒரு கார் ஷெட்லும் உள்ளது. தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த துப்பாக்கி வேட்டுக்கள், மோட்டார் செல் குண்டுகளின் சத்தங்களினால் பீதியடைந்த அந்தத் தெருவைச் சேர்ந்தவர்கள் சுமார் நூற்றி ஐம்பதுபேர்வரை அந்த வீட்டிற்குள்வந்து தஞ்சமடைந்திருந்தார்கள். அவர்களில் பத்துப்பேர் மட்டுமே ஆண்கள். அதிலும் இருவர் வயதானவர்கள். ஏனையவர்கள் எல்லோரும் பெண்களும், குழந்தைகளுமாகவே இருந்தனர்.

தீருவில் ஒழுங்கையில் உள்ள வீடுகளை உடைத்தும், எரித்தும், கொள்ளையிட்டும் வந்து கொண்டிருந்த இராணுவத்தினர் அந்த வீட்டின் சுவையையும் உடைத்துத்தள்ளித் திறந்தவுடன் வாசலில் நின்றபடியே, ஒருவன் வீட்டை நோக்கி செல்வ் லோடிங் றைபிளினால் (SLR) சரமாரியாகச் சுட்டான். அந்த வீட்டின் யன்னல் கண்ணாடிகள் உடைந்து தூள் தூளாக நொறுங்கியது. யன்னலினூடாகச் சென்ற துப்பாக்கிக் குண்டுகள், வீட்டின் முன் கூடத்தில் இருந்த மேசை, நாற்காலிகள், ஷோகேஸ் ஆகியவற்றைப் பதம் பார்த்தது. அதை அடுத்துள்ள அறையில் அச்சத்தினால் பதுங்கி இருந்தவர்கள், எல்லோரும் வெளியே வந்து நின்றார்கள். உள்ளே சுமார் 30 இராணுவத்தினர் வரை றைபிள்களை நீட்டியபடி வந்தார்கள். அங்கு நின்றவர்களில் ஆண்களை வேறாகவும், பெண்களை வேறாகவும் பிரித்து, இரண்டு முதியவர்களையும் பின்னர் பெண்களுடன்போய் நிற்கும்படி பணித்தார்கள். மிகுதி எட்டு ஆண்களையும் அங்கிருந்த கார் செட்டுக்கு முன்னால், (அது இப்பொழுது மாட்டுத் தொழுவமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது) முழங்காலில் குந்தி இருக்க வைத்துவிட்டு ஒருவன் சுடுவதற்கு ஆயத்தமாக நின்றான். சிறிது தூரம் தள்ளி அழுது கூக்குரல் இட்டுக் கொண்டிருந்த அவர்களது தாய்மார்களையும், மனைவிமார்களையும், சகோதரிகளையும், பிள்ளைகளையும் கிட்ட நெருங்கவிடாது அங்கு நின்ற

ஏனைய ஜாவான்கள் துப்பாக்கியினால் மிரட்டிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த ஆண்கள் எட்டுபேரும், பலிபீடத்தில் நிறுத்தப்பட்ட ஆட்டுக்கடாக்கள்போன்று விழிகள் பிதுங்கப் பேயறைத்தவர்கள்போல் நின்றார்கள். அந்தக் கார் செட்டின் முன்னால் முழங்காலில் நிற்கவைத்த ஒரு நிமிடத்திற்குள் மற்றைய ஜாவான், அந்த எட்டுப் பேரையும் நோக்கித் துப்பாக்கியினால் வரிசையாகச் சரமாரியாகச் சுடத்தொடங்கினான்.

அந்தச் சீக்கிய்ச்சிப்பாயின் கண்கள், வெறியினால் சிவந்து போயிருந்தன!

ஆம்!.... அவர்களது மனைவிமார், தாய்மார், சகோதரிகள், பிள்ளைகள் முன்னிலையிலேயே, அந்தப்பாதகன் அவர்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினான்.

அவர்களில் 41 வயதான ஆறுமுகசாமி இராமச்சந்திரன், 36 வயதான சுதிர்காமத்தம்பி சிவநேசராசா 29 வயதான பொன்னம்பலம் ரஞ்சித்குமார், 32 வயதான நடராசா ரவிந்திரன் ஆகிய நான்கு பேரும் அந்த இடத்திலேயே துடிக்கத் துடிக்கக் கொல்லப்பட்டனர். ஏனைய நான்கு பேரும் படுகாயமடைந்து, இறத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடிய நிலையில் ஊரடங்குச்சட்டம் (கர்பியூ) நீக்கப்பட்ட மூன்றாவது நாள் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அவர்களில் ஒருவரான, இளைய தம்பி யோகசுரு என்ற வர்த்தகரின் வலதுகை துண்டிக்கப்பட்டது.

இந்தச் சம்பவத்தை நேரில் பார்த்து, மயிரிழையில் தப்பிய 68 வயதான இளைப்பாறிய தபால் அதிபரான ஏ.ஆர். சிவசுரு என்பவர்,

“அந்தப் பயங்கரமான சூழலில் ஆண்களை வேறாக முட்டுக் காலில் நிற்கவைத்துச் சுட்டபோது நான்குபேர் அந்த இடத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர். அதில் தனது கணவன் இறந்ததற்காக, அங்கு சற்றுதூரத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்ட ஒரு பெண் வீறிட்டுத்தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்து அழுது கொண்டிருந்தபொழுது, அங்கு நின்ற ஒரு சீக்கிய ஜாவான், சுத்தாதே, சுத்தினால் உன்னையும் கொன்று விடுவோம் என்று அவளை மிரட்டி அடக்கினான். இங்கே தமிழ்நாசுப் பிறந்ததற்காக இறந்தவர்களுக்காக ஒரு துளி கண்ணீர் விட்டு அழக்கூடா உரிமையில்லை...” என்று விரக்தியுடன் கூறிக்கொண்டார். இந்திய இராணுவத்தினரின் இந்த நடவடிக்கையினால் அவர் மனம் குழம்பிப் போயிருந்தார்.

இதே போன்று அந்த இடத்தில் இருந்து மேலும், 300 கெஜம் (யார்) தூரம் தள்ளி உள்ள திருவில் புலேந்திரன் குமரப்பா உள்ளிட்ட 12 விடுதலைப் புலிகளின் பிரமாண்டமான நினைவுத் தூபிக்கு அருகாமையில் உள்ள முருகையன் கோயிலடியில் உள்ள சிவலிங்கம் என்பவரின் வீட்டில் நிகழ்ந்த துயரச் சம்பவத்தில், இரண்டு அப்பாவி அகதிகள், இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். வல்வெட்டித்துறையில் இருந்து எட்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் கடற்கரையோரமாக அமைந்துள்ள பருத்தித்துறையில், இந்திய இராணுவத்தினரின் கொடுமைகளைத் தாங்காது, அங்கிருந்து அகதியாக, இடம் பெயர்ந்து வந்து தங்கியிருந்த 62 வயதான அஞ்சல் அதிபரான இராசமாணிக்கம் நடராசாவும் அவரது மனைவி பிள்ளைகளும், அவரது மருமகன் முறையான, இலங்கை சீமெந்துக் கூட்டுத் தாபனத்தில் வேலைபார்க்கும் 25 வயதான விநாயகமூர்த்தி அருள் சோதியும் மற்றும் சிவலிங்கம் என்பவரின் குடும்பத்தினர் அந்த வீட்டில் இருந்தார்கள். அவருக்கு மூன்று விடுகள்.

இரண்டு அருகருகாகவும், ஒன்று எதிராகவும் அமைந்துள்ளது. அந்த வீட்டுக்காரரான சிவலிங்கம் வழமைபோல் வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் உள்ள அவரது தேநீர்க்கடைக்குச் சென்று விட்டார்.

அங்கே நுழைந்த இராணுவத்தினர், வீட்டில் இருந்த ஆண்களான நடராசாவையும், அருள்சோதியையும் சுட்டுக் கொன்று விட்டு அங்கே நின்ற 1 ஸ்ரீ 873 இலக்கமுடைய மொறிஸ் மைனர் காரை எரித்து, எதிர்ப்புறத்தில் உள்ள, சிவலிங்கத்தின் மருமகன் சிவரத்தினத்தின் வீட்டிற்குள் புகுந்து, வாசலில் நின்ற சாஸி மோட்டார் சைக்கிளை அடித்து நொறுக்கிப் பின்னர், பெற்றோலை ஊற்றித் தீழுட்டி வீட்டிற்குள் இருந்த அத்தனை பொருட்களையும் போட்டுக் கொளுத்தினார்கள். சில நிமிடத்தில் அங்கிருந்த பொருட்கள் எல்லாம் எரிந்து சாம்பரானதும், அந்த இடத்தை விட்டு விலகிச் சென்றார்கள்.

சில நாட்களின் பின்னர் சிவலிங்கம் என்பவரின் மகள் நளினி சிவரட்ணம் அந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி விவரிக்கையில், “எங்களுடைய கண்ணுக்கு முன்னாலேயே பெரியப்பாவைச் சுட்டதும் அவர் கொஞ்சநேரம் துடித்துத் துடித்து இறந்ததை நினைக்கும் பொழுது எங்களுடைய நெஞ்சே வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறது. எங்களுடைய அப்பாவையும் சந்தியில் இருந்து இராணுவத்தினர் பிடித்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். எனது கணவரும் பருத்தித்துறை வங்கியில் வேலைக்குப் போனவர் திரும்பவில்லை. ஊரடங்குச் சட்டம் மூன்றாம் நாள் எடுக்கப்பட்டபின்தான் அப்பாவையும் விடுதலை செய்தார்கள். எனது கணவரும் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். அதன்பிறகு தான் இரண்டு சடலமும் அழுகிய நிலையில், தீருவில் மைதானத்திற்குக் கொண்டுசென்று டயர், விறகு கட்டைகளைப்போட்டு எரித்தோம். அவர்களுடன் பெரியமாரி, நான், அம்மா எல்லோரும் சேர்ந்து தூக்கிச் சென்று எரித்தோம்.....சே! ..... இந்திய இராணுவம் இப்படி இரக்கமற்றவர்களாக இருப்பார்கள் என்று நாங்கள் கனவில் கூட நினைத்து பார்க்கவில்லை....” என்று கூறி அழுதார்.

இந்தச் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து, நடராசாவின் மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லோருமே கொழும்புக்குச் சென்றுவிட்டனர். அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற தமிழருக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்ற உணர்வு யதார்த்தமானதுதானே?

இப்படியே ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் கொல்லப்பட்டவர்களின் சடலங்கள், அழுகிய நிலையில் அந்தந்த வீடுகளில் வைத்தே தகனம் செய்யப்பட்டது. தூர்ப்பாக்கியமானதாகும். இந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் மரணச் சடங்கு என்பது மகத்துவமானதாகவே கருதப்படுகிறது. மரணித்துப் போன மனிதர்களின் ஆன்மாக்களைச் சாந்தியடையச் செய்வதற்காக எத்தனையோ கிரியைகளைச் செய்து, நகரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் இதற்கென உள்ள கடுகாட்டில் முறைப்படி தந்தைக்கு மகனும், மகனுக்குத் தந்தையும் செய்வதுதான் வழக்கம். இந்தச் சடுகாட்டுப்பக்கம் பெண்களே போகக்கூடாது என்பது மரபாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் வல்வெட்டித்துறையில் நடந்து முடிந்த இந்தக் கொலைகளைத் தொடர்ந்து சமயக் கிரியைகள், முறைப்படி தகனம் செய்யும் உரிமைக்கூட மறுக்கப்பட்ட நிலையில் கணவன்மாரை அவர்களது மனைவிமாரே தீழுட்டிய அவலம் நிகழ்ந்தது. தனது படையினரின் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு, பஞ்சசீலத்தை உலகுக்குப் போதிக்கும் பாரதம் என்ன பதிலைச் சொல்லப்போகின்றது?

சே. சேஷ்குமார்
24.7.70 - 2.8.89

பொ. சண்முகலிங்கம்
22.3.46 - 2.8.89

ச. மகேந்திரராஜா
16.5.40 - 2.8.89

வி. முனிநாதன்
21.11.69 - 2.8.89

S H O T

D E A D

இராணுவத்தினரின் அனர்த்தங்கள் அங்கிங்கெனாதபடி, வல்வெட்டித்துறையிலும் அயல் ஊர்களான வல்வெட்டி, பொலிகண்டி ஆகிய இடங்களிலும் பரவலாக வியாபித்துக் கொண்டிருந்தது.

இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாம் வல்வெட்டித்துறையின் மேற்குப் பகுதியிலும் தெற்குப் பகுதியிலும் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் இருந்து கிழக்கே 2 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள ஊறணி, பொலிகண்டி ஆகிய இடங்களிலும் கூட இந்திய இராணுவத்தினரின் வன்முறைகள் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஊறணி அரசினர் வைத்தியசாலையினுள், நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் பீதியினால் வந்து தஞ்சமடைந்திருந்தனர். பொலிகண்டி இராணுவ முகாமில் இருந்து வந்த இந்திய இராணுவத்தினர், வல்வெட்டித்துறையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே, வரும்வழியில் வீடுகளுக்குள் புகுந்து சுட்டும் வீடுகள், ஊடகளை எரித்தும் வந்துகொண்டிருந்த வழியில் ஊறணி குடியேற்றத்தைச் சேர்ந்த 35 வயதான சிவமணி, 33 வயதான பீற்றர் கிருஷ்ணவதனா என்ற பெண்கள், பொலிகண்டியைச் சேர்ந்த 20 வயது வி. முரளிதரன், சோ. ரமேஸ்குமார் 23 வயதான பொ. இராசேந்திரம் என்ற மீனவர் ஆகியோரையும் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டு வைத்தியசாலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் வைத்தியசாலைக்குள் வருவதைக்கண்டதும் அதற்குள் இருந்தவர்கள் ஒவென்று கதறியழத் தொடங்கிவிட்டனர்.

இதே ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 19 ம் திகதி இந்திய இராணுவத்தினர்களில் நூற்றுக்கணக்கானோரின் மிலேச்சத் தனமான தாக்குதலில் வைத்தியசாலை டாக்டர்கள், ஊழியர்கள், நோயாளிகளையும், மற்றும் வல்வெட்டித்துறை, பொலிகண்டி ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள பொதுமக்களில் நூற்றி அறுபத்தைந்து பேர் வரை சைக்கிள்செயின், உலக்கை, இரும்புக்கம்பி ஆகியவற்றால் மிக மோசமாகத் தாக்கப்பட்டும், சித்திரவதை செய்யப்பட்டும், வீதிகளிலும், வீடுகளிலும் போடப்பட்டிருந்த நிலைமையை மக்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். அந்தத் தாக்குதலில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டதால் கட்டில்கள் நிரம்பி வழிந்து, நடைபாதைகளில் கூட நோயாளிகள் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

ஜனவரி 20 ம் திகதி வைத்தியசாலைக்கு விஜயம் செய்திருந்த சுகாதார சேவைகள் பிராந்தியப் பணிப்பாளர் டாக்டர் கனகசபை, "நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு மோசமாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இதனைப்பார்த்தால், புகைவண்டி விபத்தின் பொழுது எப்படி நூற்றுக்கணக்கில் மக்கள் படுகாயத்திற்கானாவார்களோ, அதேபோன்று இருக்கின்றது..."

என்று குறிப்பிடும் பொழுது அவர் இராணுவத்தினரின் இந்தச் செய்கையினால் மனம் புண்பட்ட நிலையில் இருந்தார்.

அந்தத் தாக்குதலை, அப்போது பொலிகண்டி இந்திய இராணுவ முகாம் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த கப்டன். பீ. கோபால் கிருஷ்ண மேனனும், வல்வெட்டித்துறை இராணுவ முகாம் பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த மேஜர் தினேஷ் கபூரும் சேர்ந்துதான் முன்னின்று நடத்தினார்கள் என்று சொன்னால் சிறிது கசப்பாகத்தான் இருக்கும். ஏனெனில், சாதாரண ஜவான் களைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்து சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணவேண்டிய அதிகாரிகளே முன்னின்று நிராயுதபாணிகளான அப்பாவித் தமிழர்களின் மீது குண்டர்கள்போன்று சைக்கிள் செயின், கம்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டு நடத்திய தாக்குதலுக்கு இந்தியாவின் தலைமைப் பீடத்தினால் என்ன நியாயத்தைக் கூறமுடியும்? அன்று வல்வெட்டித்துறைப் பிரஜைகள் குழும் பிரமுகர்கள் உடனடியாக யாக்கரை இராணுவமுகாம் பொறுப்பதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டு நிலைமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார்கள்.

அன்று வைத்தியசாலைக்கு வருகைதந்து, காயப்பட்டவர்களையும், ஊனமாக்கப்பட்டவர்களையும் பார்வையிட்ட யாக்

கரை முகாம் டெபுடி கமாண்டர் கேணல் அவுஜுலா, அங்கு வைத்தியசாலையின் முன்னால் குழுமி நின்று இந்தியப் படையினரின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக ஆர்ப்பாட்டம் செய்த மக்கள் முன்னிலையில்,

“எனது இராணுவத்தினர் நடந்துகொண்ட முறைக்காக நான் வெட்கப்படுகிறேன். இது எனது இந்திய நாட்டையே அவமானப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதுபோன்ற சம்பவங்கள் இனி எதிர்காலத்தில் நடைபெறாது என்பதை உங்களுக்கு உறுதிப்படுத்துகின்றேன்..... அப்படி இனிமேலும் நடக்குமானால் நான் உங்கள்முன்னிலையில் வந்து நிற்கிறேன்.... என்னைக் கல்லால் எறிந்து கொல்லுங்கள்....” என்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் கண்ணீரின் மத்தியில் அந்தச் சீக்கிய கேணல் கூறியதும் எல்லோரும் தங்கள் துயரங்களையும் மறந்து ஆறுதலைடுத்து கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

வைத்தியசாலையின் கடந்த காலத்தாக்குதல் நிகழ்வுகள், அன்றும் அங்கு தஞ்சம் புகுந்திருந்தவர்களின் மனதில் ஏதோ ஒரு அச்சத்தையும் நடுக்கத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அங்கு வந்த இராணுவத்தினர், வைத்தியசாலையைச் சுற்றி வரக் காவல்போட்டு, எவரையும் வெளியே செல்லவிடாது தடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குழந்தைகள் பசியால் வீரிட்டு அலறிக்கொண்டிருந்தனர்!

அங்கே இருந்தவர்களின் உதடுகள், நாகத்தினால் ஓட்டி உலர்ந்து போயிருந்தன!

அதே நேரத்தில் வீடுகளில் இருந்தும், கோயில்களில் இருந்தும் பல இளைஞர்கள் இராணுவத்தினரால் கூட்டிவரப்பட்டனர். அவர்கள் வைத்தியசாலையின் முன்னால் உள்ள தார் ரோட்டில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அவர்களுடைய உடல் எங்கும், அடிகாயங்களும் இரத்தக் காயங்களுமாக இருந்தன. குழப்பதற்குத் தண்ணீர்கூடக் கொடுக்காது, நெடுநேரமாக, அன்று இரவு முழுக்க அந்தத் தார்ரோட்டிலேயே அவர்களை வைத்திருந்தார்கள்.

சூரியன், மெல்ல மெல்ல மேற்கே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்!

வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களும், காயப்பட்டு இருந்தவர்களும் அதே இடத்திலேயே நீண்ட நேரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

எவ்வித மருத்துவ உதவியுமின்றி, இரத்தம் ஓடியநிலையில் மணிக்கணக்காக இருந்தவர்களை அந்த இராணுவத்தினரில் ஒருவனாவது ஏனென்றுகூடத் திரும்பிப்பார்க்கவில்லை.

இந்தப் படுகொலைகளைப்படுத்து பருத்தித்துறை மந்திரிகை வைத்தியசாலையில் சேவைசெய்யும் பிரெஞ்சு வைத்தியர்குழு வல்வெட்டித்துறைக்கு வரமுயற்சித்த பொழுது, பொலிகண்டி இராணுவ முகாமைச் சேர்ந்தவர்களால் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதால், அவர்களால்கூட அந்தக் காயப்பட்ட அப்பாவி மக்களுக்கு உதவிசெய்ய முடியாது போய்விட்டது.

சந்தியில் நின்ற காரில் இருந்து கூட்டுக்கொல்லப்பட்ட பிரேமராஜ், சலவைத் தொழிலாளியான சிவபாக்கியம் ஆகியோரின் சடலங்களை, அங்கு இருந்தவர்களின் உதவியுடன் சந்தியில் இருந்து மேற்கே செல்லும் சிறிய சந்திணைக் கொண்டு போய் வைக்கச் சொன்னார்கள். அதில் இருந்து சிறிது தூரத்தில் தங்கராஜா என்ற வயோதிபரின் சடலம் வெள்ளை வேட்டியினால் மூடப்பட்டு இருந்தது.

நேரம் பிற்பகல் 5.30 மணி!..... துப்பாக்கி வேட்டுக்களின்

ஒசை படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டுவந்தது.

வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் இருந்து 100 யார் தெற்கே உடுப்பிட்டி ரோட்டில் உள்ள தெனியம்பை என்ற இடத்தில் பல வீடுகள் எரிக்கப்பட்டுத் தீச்சுவாலை பரவிக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் தெருவில் உள்ள ரஞ்சனதாஸ் ஜெயராணி, தனபாலசிங்கம் சுவர்ணலதா ஆகியோரின் வீடுகள் எரிந்துகொண்டிருந்த நிலையில், இராணுவத்தினர் போய்விட்டதாக நினைத்து அந்த வீட்டுக்காரர்கள் தண்ணீரை ஊற்றி அணைக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நேரம் அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக, வல்வைப் பிரஜைகள் குழுவின் செயலாளரான நடராசா அனந்த ராஜாவும்கூடச் சென்று தண்ணீரை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

எவ்வளவு தான் நீரை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் தீச்சுவாலையின் வேகம் குறைந்தபாடாக இல்லை.

அந்த நேரம் பார்த்து உடுப்பிட்டியில் இருந்து சுமார் 30 பேர்வரையிலான இந்திய இராணுவத்தினர் வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியை நோக்கி நடைபவனியில் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த வீடுகளின் கொழுந்து விட்டெரிந்த தீயை அணைத்துக்கொண்டிருந்த அனந்தராஜாவைத் தூரத்தே வந்து கொண்டிருந்த சீக்கிய இராணுவத்தினர் ஒருவன் கண்டுவிட்டான். அவனைக்கண்டதும் அவர் ஓட முயற்சிக்கவில்லை. இராணுவத்தினரைக் கண்டால் ஓடுவது ஆபத்து என்பதாலும், ஏற்கனவே பல இராணுவத்தினரும், அதிகாரிகளும் தெரிந்தவர்களாக இருந்ததாலும் அந்த இடத்தை விட்டு ஓட முயற்சிக்கவில்லை.

அருகில் வந்த அந்தச் சிப்பாய், அவரது கன்னத்தில் பலமாக ஒங்கி ஒரு அறை கொடுத்து நேரே தங்களுடன் வரும்படி கூறினான். அவர்கள், ஏற்கனவே தங்களுடன் மேலும் எட்டுப் பொதுமக்களையும் கூட்டிவந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களின் பின்னால் சுமார் 22 வயதுள்ள, உடுப்பிட்டி முகாமைச் சேர்ந்த கப்டன் பரீக் கடுகடுத்த முகத்துடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். திரு. ந. அனந்தராஜாவுக்கு ஏற்கனவே நன்கு அறிமுகமானவன்தான் கப்டன் பரீக். அந்த அறிமுகத்தினால், அவனுக்கு அருகில் சென்று ஏதோ பேச வாய் எடுத்தது.

“ஒன்றும் பேச வேண்டாம்!..... நேரே நடந்து போகலாம்.....” என்று அவன் கூறிவிட்டுத் தன்னிடம் இருந்த ரைபினை அவருக்கு நேரே பிடித்தான்.

அவனுடைய அந்தச் செய்கை, அவருக்கு ஏமாற்றத்தையும் அதிர்ச்சியையும்தான் கொடுத்தது.

சிங்கள இராணுவ அதிகாரிகளுக்கும், இவர்களுக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தார்.

உள்ளூர் பிரஜைகள் குழுவின் செயலாளராகப் பணியாற்றுகின்ற ந. அனந்தராஜா, பருத்தித்துறைப் பாடசாலை ஒன்றின் முதல்வராகக் கடமையாற்றுகின்றார். அவரும், மற்றும் பிரஜைகள் குழுவின் தலைவர் திரு. எஸ். செல்வேந்திரா, திரு. இ. நடன் சிகாமணி, திரு. அ. தில்லையம்பலம், திரு. பொ. யோகேந்திரன் ஆகியோரும் அந்தக் குழுவில் சேவையாற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் இந்திய இராணுவத்தினருக்கும், மக்களுக்கும் இடையில் பாலமாக இருந்து வந்தனர்.

ஒரு தடவை பருத்தித்துறை இந்திய இராணுவமுகாமில் இருந்து இந்திய ஜவான் ஒருவரை, உயிருடன் தமிழீழ விடுதலைப்

அ. அனையராமன்
1.9.13 - 2.8.89

து. ராகான்
29.8.61 - 3.8.89

அ. வேலுபிள்ளைப் பரவரன்
4.5.46 - 2.8.89

நி. நடராஜ்
62 வயது

புலிகள் கைதுசெய்துகொண்டு போனதைத் தொடர்ந்து, அவரை மீட்டெடுப்பதற்காக, வடமராட்சி எங்கும் ஆயிரக் கணக்கான இராணுவத்தினரைக் கொண்டுவந்து சல்லடை போட்டுத் தேடினார்கள். அவர்களால் அந்த ஜவானை மீட்க முடியவில்லை. இறுதியில், எதுவுமே முடியாத நிலையில், டெல்லிக்கு பதில் சொல்ல வேண்டி வருமே என்று, தங்கள் கௌரவத்தையும், நான்காவது பெரிய வல்லரசின் மானத்தையும் காப்பாற்றுமாறு, வல்வெட்டித்துறைப் பிரஜைகள் குழுவினரிடம், அமைதிப்படையினர் வேண்டிக்கொண்டனர். அவர்களும், எப்படியோ தேடிப்பிடித்து புலிகளின் வடமராட்சிப் பொறுப்பாளரான தீபன் என்பவருடன் தொடர்பு கொண்ட பொழுது, அவரும் அந்த ஜவானை விடுவிக்க இருப்பதாகத் தானாகவே கூறினார்.

இறுதியில் அந்த ஜவானை, உடுப்பிட்டி இராணுவ முகாம் பொறுப்பதிகாரியான கேணல் சர்மாவிடம் வல்வெட்டித்துறைப் பிரஜைகள் குழுவினர் கையளித்தனர்.

அந்த ஜவானைக் கையளிக்கும் பொழுது, புலிகளின் வடமராட்சிப் பொறுப்பாளர், தீபன் குறிப்பிடுகையில், "இந்திய மக்களை நாங்கள் நேசிக்கின்றோம். நாங்கள் இந்தியாவுக்கு எதிரானவர்கள் அல்லர். ஆனால் இந்திய அரசின் தவறான கொள்கையைத்தான் கண்டிக்கின்றோம். இந்த ஜவானை இதுவரைநாளும் எவ்வித தீங்குமின்றி எங்களுடைய சகோதரன் போலவே வைத்திருந்தோம். இந்திய மக்களுடனான எங்கள் நல்லெண்ணத்தைக் காட்டவே இவரை விடுதலை செய்கின்றோம்." என்று பெருந்தன்மையுடன் கூறிக்கொண்டே கையளித்தார். இப்படியான ஒரு நல்ல உறவை வளர்ப்பதற்கு, இந்திய அமைதிப்படையுடன் ஒத்துழைத்த பிரஜைகள் குழுவினர் செயலாளரையே, கைதுசெய்து கொண்டுபோனது, இந்தியாவுக்கு..... அதன் தார்மீகக் கொள்கைகளுக்கு எதிர்காலத்தில் மிகப்பெரிய ஒரு களங்கம் ஏற்படப்போகின்றது என்பதை உணராதவனாகக் கப்டன் பரீக் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

வல்வெட்டித்துறை ஜங்ஷனின் ஏற்கனவே தடுத்துவைக்கப்பட்ட சுமார் 50 பேரையும் வரிசையாக நிறுத்தி அவர்களில் இருந்து 34 பேரை உடுப்பிட்டியை நோக்கிப் போகுமாறு பணித்துவிட்டு, அங்கு நின்ற இராணுவ வாகனம் ஒன்றில் சிறிது காயம்பட்ட நிலையில் இருந்த அ. மதிவண்ணன், ஆ. பரம்சோதி என்ற இரு மாணவர்களையும் ஏற்றினார்கள்.

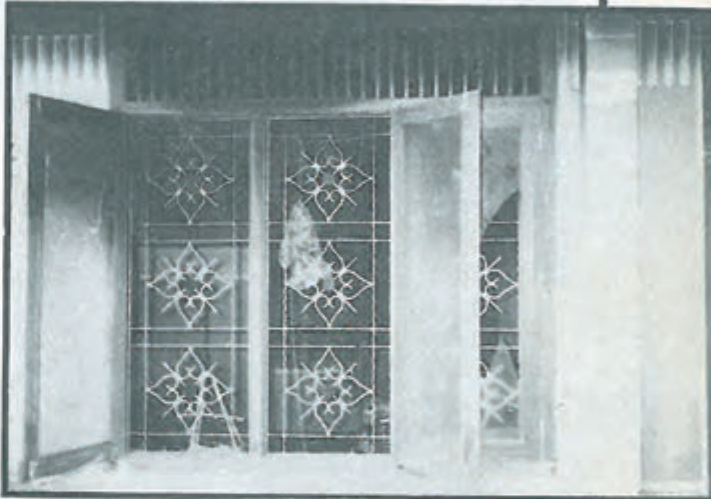
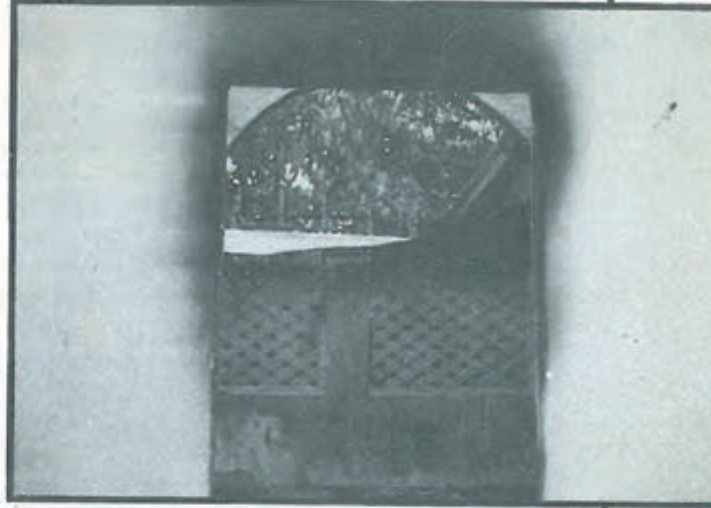
ஏனையவர்களை விடுகளுக்குப் போக அனுமதித்த இந்தியப்படையினர் மற்றைய 34 பேரையும் வரிசையாக முன்னே நடக்க விட்டு அவர்களுக்குக் காவலாக இருபக்கங்களிலும் தானியங்கி ரைபிள்களை நீட்டிப்பிடித்தபடி நடந்துகொண்டிருந்தனர்.

அவர்களின் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்த கப்டன் பரீக், அனந்தராஜாவைக் கூட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

உடுப்பிட்டி இராணுவ முகாம் நெருங்கியதும், பொறுப்பதிகாரி கேணல் சர்மாவிடம் கூட்டிச் செல்லாது, பின்புறமாக உள்ள சேர்ச் வழியாக அவரையும், மற்றையவர்களையும் கொண்டு சென்றான். ஒரு திறந்த வகுப்பறைக் கட்டிடத்தினுள், விடுதலைப் புலிகளுடனான மோதலில் இறந்த இராணுவத்தினரின் சடலங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

அங்கே நூற்றுக்கணக்கான ஜவான்கள் நின்றனர். அவர்களில் முன்னர் பொலிகண்டி இராணுவ முகாமில் இருந்த கப்டன் கோபால கிருஷ்ணமேனன், முகத்தில் கோபக்கனல் தெறிக்க நின்றான்.

அவனுடைய முகத்தில் பொதுவாகவே, புன்முறுவலைக் காண்பது அரிது.... அன்றோ அவனது முகம் இன்னும் கடுகடுப்பாக இருந்தது. அவனுடன், கப்டன் சுக்னா, கப்டன் சிகாரி, கப்டன் டாக்டர் சௌத்ரி ஆகியோரும் நின்றனர்.

அங்கு கொண்டுவரப்பட்ட, அந்த அப்பாவிப் பொதுமக்களை ஒவ்வொருவராகப் பிடித்துத் தனது பூட்ஸ் காலினால் உதைத்தும், கன்னத்தில் அடித்தும் ஒரு அறைக்குள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். அந்த அறையின் வாசலில், குண்டர்கள் போல், ஆறு ஏழு சீக்கியர்கள் உருளைக் கம்புகளினால், அடித்தும் குத்தியும் ஒவ்வொருவராக அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த அறை முழுவதும் "ஐயோ!... அம்மா!" என்ற அவலக் குரல்கள், அந்தப் பிரதேசத்தையே அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அதற்கு அடுத்த சுவரை அடுத்துள்ள, கூடாரத்தின் கீழ் இருந்த கேணல் சர்மா எதுவுமே தெரியாதவர்போல், யாருடனோ டெலிபோனில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

ஒரு இராணுவ முகாமில் நடைபெறுகின்ற ஒவ்வொரு விஷயமும், அந்த முகாம் பொறுப்பதிகாரி தெரிந்திருக்கவேண்டும், அல்லது அவரது உதவி இராணுவ அதிகாரிகள், அவரது சுவனத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

இவை இரண்டுமே இல்லாவிட்டால் அவர்களை ஒரு கட்டுக் கோப்பான இராணுவம் என்று எப்படி அழைக்க முடியும்?

கேணல் சர்மா, தனக்கு எதுவுமே தெரியாது என்று சொல்வது மிகவும் வேடிக்கை!

உலகின் 4வது பெரிய இராணுவம், இப்படியா செயல்படுகிறது?

அங்கிருந்த 34 அப்பாவிங்களையும், அந்த அறையினுள் தள்ளிவிட்டு, தமது வழமையான சித்திரவதைப் பரிசோதனைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுடைய நவீன, இஸ்ரேல் மொசாட் படையினரையும் மிஞ்சும், சில சித்திரவதைகள் நம்பமுடியாமல்கூட இருக்கலாம். ஆனால் அதில் இருந்து தப்பிவந்தவர்கள் கூறும் கண்ணீர்க் காவியங்களோ ஏராளம்.

ஆண் உறுப்பில் மின்சாரத்தைச் செலுத்துவது!....

ஆள் அளவு குழி தோண்டி, அதனுள் நிற்கவைத்து கழுத்து வரை மண்ணால் மூடிவிட்டு இரண்டு, மூன்று நாட்கள் வரை நீர் கூட இல்லாது விடுவது!....

தலை கீழாகத் தொங்கக் கட்டிவிட்டு, காய்ந்த மின்காய்ப்புகை பிடிப்பது!....

கைகளையும், கால்களையும் தைலோன் கயிற்றினால் கட்டிவிட்டு வாயினுள்ளும், மூக்கினுள்ளும் தொடர்ச்சியாகத் தண்ணீரை விடுவது!....

நான்கு, ஐந்து பேரை ஒன்றாகப் பிணைத்துக் அவர்களது கண்களைக் கட்டிவிட்டு ஓடவிடுவது, ஓடி விழுந்தால் அடி போடுவது!....

சித்திரவதை செய்வதற்கென்றே தாம் பயிற்றுவிக்கப்பட்டதாக கப்டன் கக்னாவும், கப்டன் சிகாரியும் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்த ஆனந்தராஜாவினால் அவர்களது அழகுரலைக் கேட்டதும் நெஞ்சே வெடிப்பதுபோல் இருந்தது.

கப்டன் மேனன், சற்றுத்தள்ளி அங்கிருந்த மாகோசா மரத்தின் கீழ் பதட்டத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த செயலர் ஆனந்தராஜாவிடம் வந்து,

"மிஸ்டர் ஆனந்தராஜா!.... உங்கடை புலிகள் எங்களுடைய ஜவான்கள் ஒன்பது பேரைக் கொன்று விட்டார்கள் பாருங்கள்.."

என்று சொல்லியபடி, எரிந்து கொண்டிருந்த சடலங்களைக் காட்டினான்.

"எங்களை யார் என்று அவர்களுக்குக் காட்டுகின்றோம்..... ஜனவரி 19 ம் திகதி என்ன நடந்தது? எனக்கு எதிராக முறைப்பாடு செய்து, என்னை அவமானப்படுத்தினீர்கள்.... இப்போ உங்களையும், உங்களுடைய ஊரையும் என்ன செய்கிறோம் பாருங்கள்...."

அவன் முகத்தில் என்னும் கொள்ளும் வெடிப்பதுபோல் இருந்தது, திடீரென அவனுக்கு என்ன வந்ததோ தெரியவில்லை, அவருடைய கழுத்தைப்பிடித்து, அந்த அறைக்குள்ளேயே தள்ளிவிட்டான்.

அவன், இரகசியமாகச் சைகை செய்திருக்க வேண்டும்....

அந்த அறையினுள் தள்ளப்பட்டதும், அங்கிருந்த ஜவான்கள், மற்றவர்களைத் தாக்குவதை நிறுத்தினார்கள்.

அங்கே நின்ற நான்கு சீக்கிய இராணுவத்தினர் ஆனந்தராஜாவை சூழ்ந்து நின்று உருளைக் கம்புகளினால் மாறி, மாறித் தாக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவரது பாடசாலையில் படித்துக் கொண்டிருக்கும், மாணவர்கள், முன்னிலையில் மோசமாகத் தாக்கப்பட்டார்! தலையில் இருந்து இரத்தம் ஆறாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முகத்தில் ஆழமான கண்டல் காயங்கள் ஏற்பட்டன!

இறுதியில் அவரைக் கீழே விழுத்திவிட்டு, அவருடைய தொண்டையின்மேல், ஒரு மரக்கட்டையை அழுத்தி வைத்து ஒரு சீக்கியச் சிப்பாய் அந்தக் கட்டையின்மேல் ஏறிநின்றான்.

இறக்கப்போவதை உணர்ந்துவிட்ட நிலையில், தனது பலம் கொண்ட மட்டும் அவனைப்பிடித்துத் தள்ளியதும், ஆத்திரம் கொண்ட அந்தச் சிப்பாய் அவருடைய தலையிலு், முதுகிலும் மாறி மாறி அடித்தான்.

அதைத் தொடர்ந்து மூச்சுத் திணறி மயங்கி விழுந்தும், இறந்துவிட்டதாகக் கருதியோ, என்னவோ அந்தச் சிப்பாய்க்கும்பல் விலகிச் சென்றது.

அப்பொழுது அவருடன் கைது செய்யப்பட்டுப் பின்னர் 20 நாட்களின் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்ட அவருடைய மாணவனான, சத்தியமூர்த்தி பாலமுருந்தன் அந்தச் சம்பவம் பற்றி கூறுகையில்,

"எங்களுக்கு அன்று விழுந்த அடியினால் வேதனையில் துடித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது, சாரைக் கொண்டுவந்து அடிக்கத் தொடங்கியதும், எங்களை அடிப்பதை விட்டுவிட்டார்கள்.... சேர்!... இப்படி உயிரோடு இருப்பார் என்று நாங்கள் நினைக்கவேயில்லை...."

என்று வியப்புடன் கூறித் தனது வாக்கு மூலத்தைச் சத்தியக் கடதாசியாகவும், (பிரமாண வாக்கு மூலமாகவும்) பதிவு செய்தான்.

சிறிது நேரத்தில், இராணுவ வைத்திய அதிகாரி கப்டன் சௌத்திரி, அங்கு வந்து வேறு இரண்டு ஜவான்கள் மூலம், மயங்கிக் கிடந்த ஆனந்தராஜாவை இராணுவ வைத்திய சாலைக்குக் கொண்டுவரப்போய்ச் சேர்த்தார்.

அவரை வெளியே கொண்டு சென்றதும், அங்கிருந்தவர்களை, இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து வெவ்வேறு அறைகளில்

பா. பிரேம்கார்
6.9.89 - 2.8.89

க. தங்கராஜ்
60 வயது

பா. அனந்தன்
4.6.83 - 2.8.89

ச. சத்தியமூர்த்தி
3.9.58 - 2.8.89

S H O T

D E A D

விட்டு இரும்புக் கூப்பிகளினாலும், மரக்கட்டைகளினாலும் மீண்டும் தாக்கத்தொடங்கினார்கள்.

அந்த இரவின் அமைதியில், எழுந்த மரண ஓலங்கள், அந்த உடுப்பிட்டிக் கிராமத்தையே அதிரவைத்துக் கொண்டிருந்தது!

நாய்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன!... ஆந்தைகள் அலறிக் கொண்டிருந்தன!... ஆனால், அந்த அப்பாவிகளின் மரண ஓலங்கள் மட்டும் ஓயவில்லை....

மெல்ல, மெல்ல இரவின் மடியில் அந்த நகரம் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஆகஸ்ட் திங்கள் 3ம் நாள்.....

அன்று,

அதிகாலையிலேயே பொழுது விடிந்து விட்டது போன்ற உணர்வில், மக்கள் பயந்தின் மத்தியில் விடிவை நோக்கி விழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

காலை ஏழுமணியில் இருந்தே ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தினர் வல்வெட்டித்துறை நகரை முற்றுகையிடத் தொடங்கிவிட்டனர்.

அன்றும், நகரின் நாலா புறத்தில் இருந்தும், இராணுவத்தினர் ஒவ்வொரு வீடாகச் சோதனையிடத் தொடங்கினர்.

பொலிகண்டியில் இருந்து, மானாங்கானை என்ற இடத்தில் உள்ள உதவி அரசாங்க அதிபர் சாலையின் ஊடாக வந்த இராணுவத்தினரில் ஆறுபேர், சோமசுந்தரம் இராஜேஸ்வரியின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள்.

"எல் ரி ரி ஈ இருக்கா?" அவர்கள் வடக்கு கிழக்கில் எந்த வீட்டினுள் போனாலும் கேட்கின்ற வழமையான கேள்விகள் இது.

அந்த வீட்டினுள் நுழைந்ததும் அவர்களில் ஒருவன் வாசலில் நின்ற 60 வயதுடைய இராஜேஸ்வரிக்கும், அவரது மகள் தனலட்சுமிக்கும் கன்னத்தில் மாறி மாறி அடித்தார்கள்.

இன்னுமொரு சிப்பாய்,

"எங்கே தம்பி?" என்று கேட்டுக்கொண்டே பின்புறம் உள்ள சமையல் அறைக்குள் போனான். அங்கே, பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த 19 வயது மாணவர்களான அருட்பிரகாசம் சுவர்ணதாஸ், குமாரவேல் செல்வானந்தவேல் என்பவர்களைக் கண்டதும் அவர்களின் தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். சுவணதாஸ் வெற்றிலைக்கேணி பரமேஸ்வரா வித்தியாலயத்திலும், செல்லானந்தவேல் வல்வெட்டித்துறை சிதம்பராக் கல்லூரியிலும் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

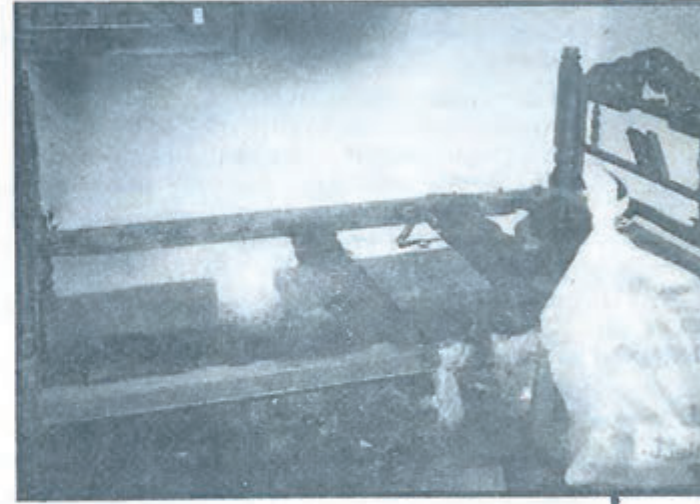
செல்வானந்தவேலின் வீடு, தீருவில் தெருவில் இருக்கின்றது. முதல் நாள் பிரச்சனையினால், பயந்துபோய் இங்குவந்து தங்கி இருந்தான்.

சம்பவம் நடந்த இடத்தில் இருந்து ஒன்றரைக் கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள இந்த இடத்திற்கு இராணுவம் வருமென்று அவன் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

சுவர்ணதாஸ், வெற்றிலைக்கேணியில் இருந்து தனது பாட்டிவீட்டிற்கு வந்து இருந்தவன்.

அந்த இரு மாணவர்களையும், வெளியே இழுத்து, அவர்கள் இருவரதும் கைகளை நைலோன் கயிற்றினால் கட்டி தெரு வழியே இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

அவர்களின் பின்னால், தள்ளாடும் வயதில் சுவர்ணதாசின் பாட்டி இராஜேஸ்வரி அம்மாள் அழுதுகொண்டு பின் தொடர, துப்பாக்கியின் கைப்பிடியினால் ஓங்கி, அவருடைய தோள்பட்டையில் அடித்தான்.

அந்த அடியின் வேதனையை, கிழவியினால் தாங்க முடியவில்லை.... அதற்கு மேல் அவளால் ஒரு அடிகூட நகரமுடியவில்லை. அப்படியே தரையில் விழுந்து விட்டாள்.

அந்த இளம் மாணவர்களின் அலறல், அந்தச் சாலையெங்கும் எதிரொலித்தது!

தமிழ் சமுதாயம் தமிழ்க்குழந்தைகளாகப் பிறந்ததற்காக இப்படியா தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும்?

அவர்களை அப்படியே கட்டி இழுத்துக்கொண்டு சென்று, கடற்கரையோரமாக உள்ள ஊறணி அரசினர் வைத்தியசாலைக்குச் சற்று எதிர்ப்புறமாக உள்ள 'தீர்த்தக் கடற்கரை'க்கு முன்னால் படுக்க வைத்து கத்தியினால் நெஞ்சிலும், தலையிலும் குத்திக் காயத்தை ஏற்படுத்தினார்கள்.

உடலில் இருந்து குருதி பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலையிலும் அந்த இரு சிறுவர்களும்,

"எங்களை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள்!.... நாங்கள் உண்மையிலேயே அப்பாவின்கள்..... படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்...."

சனஸ்வரத்தில் அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே, ஒரு சிப்பாய் அவர்களுக்கு மிக அருகில் நெருங்கி அவர்களைக் குறிவைத்துத் துப்பாக்கியின் விசையைத் தட்டி விட்டான்.

அவ்வளவுதான்!

"ஐயோ!.... அம்மா!...." என்று வானமே அதிரும் வண்ணம் ஒலித்த குரலைத்தொடர்ந்து அந்த இரு சிறுவர்களும் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்தனர்.

இந்தப் படுகொலையைப் பற்றி, நான்கு நாட்களின் பின் சுவர்ணதாசின் மாமி, குறிப்பிடும் பொழுது,

"வெற்றிலைக்கேனியில் இருந்து பாதுகாப்பான இடம் என்று இங்கே வந்திருந்த நேரத்தில் அவளை இப்படி அறியாமலாகக் குத்தியும், சுட்டும் போட்டுப் போயிற்றாங்களே!.... அவனுடைய தாய்க்கு என்ன ஆறுதலைத்தான் சொல்லப் போகிறோமோ?.."

என்று தலையில் அடித்துக் அழுதுகொண்டே, அவனுடைய சேட் பக்கெற்றினுள் இருந்து எடுத்த தேசிய அடையாள அட்டையைக் காட்டினார்.

அந்த அடையாள அட்டையில், அவனுடைய நிழல் படத் திற்கு நேரே (போட்டோ) கத்திக் குத்தினால் ஏற்பட்ட துவாரமும், இரத்தமும் காணப்பட்டது.

இருவரையும் சுட்டுப்போட்ட அதே நேரத்தில் ஐம்பதுக்கும் அதிகமானவர்களை, வைத்தியசாலையின் முன்னால் உள்ள தார் ரோட்டில் இருக்க வைத்திருந்தார்கள். இவர்களில் பாதிப் பேர், முதல் நாளே பிடித்துக்கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்.

"இங்கே பாருங்கள்!.... அவங்களைப்போல்தான் உங்களுக்கும் வெட்டிப்போடப்போகிறோம்...."

அங்கு நின்ற ஒரு சிக்கிய்சிப்பாய், பெருந்த அட்டகாசத் துடன் கறுவிக் கொண்டிருந்தான். அவன் அப்படிச் சொன்ன அதே கையோடு, அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்து எழுந்தமானமாக, ஆறுபேரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய்ச் சுடுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்தினான். அப்பொழுது, தூரத்தே வல்வெட்டித் துறைப் பக்கத்தில் இருந்து ஒரு இராணுவ ஜீப் வண்டி வரவகைக் கண்டதும், அவனுடைய சுவனம் திசைநிரும்பப்பட்டதால், அவன் அங்கிருந்து விலகிச் சென்றான்.

அந்த ஜீப் வண்டியில் இருந்து சுமார் ஆறு, இராணுவ பொலிசார் இறங்கினார்கள்.

அதில் இருந்து இறங்கிய ஒருவனுடைய உத்தரவைத் தொடர்ந்து, அங்கு ஏற்கனவே நின்ற இராணுவத்தினர் ஜங்ஷனை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்கள். அப்பொழுதுதான் அங்கிருந்தவர்களுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது.

இந்தச்சம்பவம் நடந்து கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், வல்வெட்டித்துறை ஜங்ஷனுக்கும், ஊறணிக்கும் இடையில் உள்ள கொத்தியால், காட்டுவளவு ஆகிய சந்துகளில் பல நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினர் சல்லடை போட்டுத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அங்கு ஒரு மரணவீட்டில், துக்கம் கொண்டாடுவதற்காக இருந்த ஆண்கள் அனைவரையும் வயது வேறுபாடின்றி வெளியே இழுத்துவந்து வரிசையாக நிற்கவைத்தார்கள்.

"நீங்கள் எல்லாரும் எல் ரீ ரீ ச. உங்கள் எல்லாரையும் சுட வேணும்...." அங்கு நின்ற சிப்பாய் வெறிபிடித்தவன்போல் கத்தினான். அங்கே சா வீட்டில் இருந்த பெண்கள் எல்லோரும் வெளியே ஓடிவந்து, மூர்க்கத்தனமாக நின்ற கொண்டிருந்த சிப்பாய்களின் காலில் விழுந்து அழுதார்கள்.

கருங்கல்லை இளக வைக்கலாம், இந்தக் கயவர்களை இளகவைக்க முடியுமா?

அந்த இராணுவத்தினர், தாங்கள் கைது செய்தவர்களை இழுத்துக்கொண்டு ஜங்ஷனை நோக்கி நடந்தார்கள். அவர்களின் பின்னால், அழுது கூக்குரலிட்டுக்கொண்டே ஓடி வந்த பெண்களைச் சப்பாத்துக்காலினாலும், ரைபிள் பிடியினாலும் ஓங்கி அடித்தார்கள். அந்தச் சிப்பாய்களில் ஒருவன், தனது கையில் உள்ள ரைபிளினால் குறிவைத்துக்கொண்டு நின்றதும், அந்தப் பெண்களின் வேகம் தடைப்பட்டது.

அவர்களுடன் சுமார் முப்பது பொதுமக்கள்வரை, சுட்டிச் செல்லப்பட்டனர்.

வல்வெட்டித்துறை ஜங்ஷனை அடைந்ததும், அவர்களை நடுச் சந்தியில் உள்ள தார்ரோட்டில் இருக்க வைத்தார்கள்.

முதல் நாள் சுடப்பட்டவர்களின் சடலங்கள் ஊதிப்பொருமல் அடைந்துபோய் இருந்தன.

சில நிமிடங்களில் ஒரு சிப்பாய், அவர்களுக்கு அருகில் வந்து, அங்கிருந்தவர்களில் சிலருடைய மயிரைப் பிடித்துத் தூக்கி இழுத்துச் கொண்டுபோய்ச் சந்தியின் எதிர்ப்புறமாக உள்ள எரிந்த கடை ஒன்றின் முன்னால் நிற்க வைத்தான்.

அங்கிருந்தவர்களின் முகங்கள் பேயறைந்ததுபோல் இருந்தன; கண்கள் இமைக்க மறுத்தன.... என்ன நடக்குமோ என்ற ஏக்கம் எல்லோரையும் கதிகலங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

எதுவுமே நடந்துவிடக்கூடாது என்று நினைத்துப் பார்ப்பதற்கு முன்னரே, அங்கு நின்ற ஜவான் ஒருவன், அந்த ஆறு பேரையும் 'படபட' வென்று சுட்டுத் தள்ளிவிட்டுத் தன் கையில் வைத்திருந்த செலவ் லோடிங் ரைபிளை (SLR) திருப்பிக் கொண்டு அப்பால் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள், அந்த ஒரு கணத்திலேயே விழுந்து கால்களைத் தரையுடன் அடித்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ந. பார்த்தசாரதி
3.1.66 - 2.8.89

க. சிவசுப்ரமணியன்
36 வயது

ம. அருள்ஜாதி
3.3.60 - 2.8.89

ந. சரீனிவாசன்
16.10.71 - 2.8.81

S H O T

D E A D

ஆண்டவன்கூட சில வேளைகளில், பாராமுகமாக இருந்து விடுகின்றானோ என்னவோ, அந்தச் சொற்ப நேரத்திற்குள் அவர்கள் பட்ட அவஸ்தையை வெறும் வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது.

ஆம்!... அவர்களுடைய மரண அவஸ்தையைத் தொடர்ந்து, அந்த ஆறு மனிதர்களின் உயிரும் சிறிது சிறிதாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கோரக் கொலையில், 28 வயதான தணிகாசலம் இரவிச்சந்திரன், ஓய்வுபெற்ற தைதியசாலை ஊழியர் செல்லக்க திரமலை மயில் வாகனம், 17வயதுடைய சுந்தரமூர்த்தி உமா சங்கர் 29 வயதான பருத்தித்துறை வர்த்தகர் ஆர். நவரட்ணம், இலங்கை சிமெந்துக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலைபார்க்கும் 29 வயதுடைய த. நாகதாஸ், அவரது மைத்துனர் பா. மகேந்திர தாஸ்-இவர் சிதம்பராக் கல்லூரியில் ஒன்பதாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்—

—இவர்கள் அந்த இடத்திலேயே, அவர்களுடைய உறவினர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் துடித்து இறந்தார்கள்.

இப்படியே அன்று முழுவதும் எங்கும் ஒரே துப்பாக்கி வேட்டுக்களும், செல் தாக்குதல்களுமாகவே இருந்தன!...

எரிக்கப்படாத வீடுகள், மேலும் எரிந்து சாம்பராக்கிக் கொண்டிருந்தன!

கடற்கரையோரமாகக் கட்டி விடப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் படகுகளும், இழுவைப்படகுகளும் வெளி இணைப்பு இயந்திரங்களும், வீடுகளிலும், கடற்கரைகளிலும் போடப்பட்டிருந்த நூற்றுக் கணக்கான மீன்பிடி வலைகளும் எரிந்து சாம்பராகின.

வல்வெட்டித்துறை இராணுவ முகாமில் இருந்து சில கெஜம் தூரத்தில் உள்ள பூச்சிபுத்தான் என்ற இடத்தில் இந்திரன் என்பவரின் கோழிப்பண்ணையில் இருந்த 500 கோழிகளும் எரிந்து கருகிப்போய் இருந்தன.

எரிப்பதற்கென்றே ஈழத்திற்கு வந்தார்களோ என்று நினைக்கக்கூடிய வகையில், இந்திய அமைதிப்படையினரின் செயல்கள் அமைந்திருந்தன.

அன்று பிற்பகல்—

வல்வெட்டி வேலில் பிள்ளையார் தேவஸ்தானம் அந்த ஊரில் இருந்து சிறிது ஒதுக்குப் புறமாக, அமைதியான சூழலில் அமைந்துள்ள கோயில்.

பொதுவாக எந்தப் பிரச்சனை ஏற்பட்டாலும், அங்கேதான் வந்து தஞ்சம் அடைவார்கள்.

அன்றும்,

சுமார் 400 பேர் வரையில் அந்த ஆலயத்தினுள் தஞ்சம் புகுந்திருந்தனர். கோயிலின் முகப்பில் உள்ள சிறிய சந்தினூடாக இராணுவத்தினர் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வருவதைக் கண்டதும் அங்கிருந்தவர்கள் எல்லோரும், பயந்து துடித்தனர்.

"பிள்ளையாரே!... கணபதியே!... விநாயகரே!... மூலிக வாகனனே!..."

கணபதியின் அத்தனை நாமங்களும் அங்கு உச்சாடனம் செய்யப்பட்டன.

அவ்வளவு மக்களையும் கண்டதும், அந்தச் சந்தினூடாகப் போய்க்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு சன்னதம் வந்ததோ, என்னவோ அவ்வளவு பேரும் அப்படியே கோயிலுக்குள் வந்தார்கள்.

சாராய நெடி!

பூட்ஸ் கால்கள்!!

அவ்வளவும் சிக்கிய இராணுவத்தினரே. அவர்கள் இந்துக்

களாக இருந்திருந்தால், நிச்சயமாக அந்த நிலையில் கோயிலுக்குள் நுழைந்திருக்க மாட்டார்கள்.

உள்ளே நுழைந்த சீக்கியர்களின், கண்களில் முதலில் பட்டவர் கோயில் அர்ச்சகர்தான். வல்வை முத்துமாரியம்மன் தேவஸ்தான பிரதம குரு தண்டபாணி தேசிகரின் மகனும், வேவில் விநாயகர் தேவஸ்தானத்தின் பிரதம குரு வேதாரணியக் குருக்களின் மகனும் அந்த வெறிகொண்ட சீக்கியச் சிப்பாய்களினால் மோசமாக கோயிலில் வைத்தே தாக்கப்பட்டனர்.

ஆலயத்தின் பவி பீடத்தின் பாதுகாப்பில் ஏறி நின்றார்கள்!

இந்து ஆலயம் ஒன்றினுள் நுழைந்த அந்தச் சீக்கிய இராணுவக் கும்பல், அந்த ஆலயத்தின் புனிதத்தையே அழித்துக் கொண்டிருந்தன.

இந்திரா காந்தி அம்மையார், பாரதத்தின் பிரதமராக இருந்த பொழுது அமீர்தசரஸ் பொற்கோயில் சீக்கியத் தீவிரவாதிகளின் குகையாக இருந்தது. ஆனால் தமிழீழப் போராளிகளினால் ஒருபோதும், எந்த ஆலயமும் பதுங்கும் இடமாகவோ, தாக்கும் இடமாகவோ பயன்படுத்தப்படவில்லை.

பொற்கோயிலினுள் பயங்கரமான ஆயுதங்களைப் பதுக்கி வைத்தும், மறைத்தும் இருந்த சீக்கியத் தீவிரவாதிகளைத் தாக்கி அழிப்பதற்கு இந்துக்களைக் கொண்ட இராணுவ அணியொன்றை அனுப்பியே அங்கு மறைந்திருந்த சீக்கியத் தீவிரவாதிகளைச் சுட்டுக் கொண்டும், அவர்களுடைய பெருந்தொகையான ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றியும் வெற்றிவாகை குடினார்கள். மெட்ராஸ் ரெஜிமென்ற்றின் இத்தாக்குதலுக்கு ஜெனரல் சுந்தர்ஜி என்ற இந்துவே, தலைமை வகித்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதற்குப் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையோ என்னவோ ஈழத்தின் பல இந்து ஆலயங்களைச் சேதமாக்கியும், அதன் புனிதத்தை அழித்தும் வருகின்றனர்.

அந்தக் கோயிலில் இருந்த இளைஞர்களை அடித்து, அடித்துச் சத்திக்குக் கூட்டிவந்தார்கள். அதே நேரத்தில் ஊறணி வைத்திய சாலையின் முன்னால் பிடித்து வைத்திருந்தவர்களையும் அங்கே கூட்டி வந்தார்கள்.

ஜங்சனில் இருந்து அத்தனை பேரையும், கொதிக்கும் தாரீரோட்டில், உருண்டு கொண்டே உடிப்பிட்டி அமைதிப்படை முகாமை நோக்கிச் செல்லுமாறு பணித்தனர். அவர்கள் உருண்டு கொண்டிருக்கும்பொழுதே பெரிய மரக்கட்டைகளினால் அடித்துக் கொண்டே சென்றார்கள்.

இதுபற்றி கண்டி பல்லைக் கழக எஞ்சினியரிங் மாணவரான மோகன் விபரிக்கையில்,

"நார் ரோட்டின் குடு ஒருபுறம் உடலைத்தாக்க அவங்களின் அடியோ அதைவிட மோசமாக இருந்தது. 3 கிலோ மீற்றர் தூரம் வரை அடித்துக்கொண்டே வர உருண்டு கொண்டிருந்தோம். சாலை ஓரங்களில் உள்ள மரங்களின் தடித்த கிளைகளை வெட்டி எடுத்து எங்களை அடிப்பதற்குப் பயன்படுத்தினார்கள்...."

சிப்பாய்களின் அட்டூழியங்களைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய அதிகாரிகளே, அவர்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆகஸ்ட் 3 ம் திகதி காலையில் உடுப்பிட்டி இராணுவ முகாமில் நடைபெற்ற சம்பவங்களோ வேடிக்கையாகவும், வேதனையாகவும் இருந்தது.

காலை 6.30 மணியளவில், வைத்திய சாலைக்கட்டிலில் படுத்திருந்த ஆனந்தராஜாவிடம், டாக்டர் கப்டன் செளத்திரி, உடல்நலத்தை விசாரிப்பதுபோல் வந்தார். முதல் நாள் இரவு பட்ட வேதனைகளின் தாக்கமோ என்னவோ, கட்டிலில் படுத்திருந்தபடியே டாக்டருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தலையில் ஏற்பட்ட காயத்திற்கு மருந்து போடப்பட்டு மிலாஸ்ரர் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. முகம் சிறிது பொருமல் அடைந்து வீங்கி இருந்தது. வலது கன்னத்தில் ஆழமான காயம் இருந்ததால், எழுந்து இருக்க முடியாது வலி எடுத்தது.

டாக்டருக்கு அருகே நின்ற சீக்கியனான கப்டன் ஹர்பத்சிங், அவரது தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்துத் தூக்கி நிமிர்த்தினான்.

ஏதோ, இந்தியில் பபபட வென்று பொரித்து தள்ளினான்.

"மீஸ்டர் அனந்தராஜா!... நேற்று வல்வெட்டித்துறையில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் மிகக் கொடூரமானது. இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

அவர் எதிரே நின்ற டாக்டர், தமது இராணுவத்தினர் இறந்ததைப் பற்றித்தான் குறிப்பிட்டார்.

"போரில் இருப்பக்கங்களிலும், இழப்புகள் வருவது தவிர்க்க முடியாததுதான்... ஆனால் போர் முடிந்த பின்னர் நீங்கள் நடந்து கொண்டமுறை அதைவிடக் கொடூரமானது..."

அந்த வேதனை மத்தியிலும் அனந்தராஜா கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

"அது இருக்கட்டும்.....எங்களுக்கு மெட்ராஸ் தலைமைச் செயலகத்தில் இருந்து, வல்வெட்டித்துறைப் பிரமுகர் ஒருவரைக் கொன்று விடும்படி ஆடர் வந்திருக்கிறது..... உங்களுடைய பெயரை அறிவித்து விட்டோம். இன்று 9.45 மணிக்கு வலி ஏதும் இல்லாமல் கொன்று விடும்படி ஆடர் போட்டிருக்கிறார்கள்..... நீங்கள் அதற்கு முன்னர் உங்களுக்கு விருப்பமான கடவுளை வேண்டிக் கொள்ளலாம்..."

இராணுவ டாக்டருடைய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்தராஜா ஆச்சரியப்பட வில்லை.... கடந்த இரண்டு வருடங்களாக இந்திய இராணுவத்தினர் எவ்வாறு எல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிந்ததனால், அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"முடிந்தால் எல்லரி யினரின் ஆயுதக் கிடங்குகள் இருக்கிற இடத்தைக் காட்டித்தந்தால் நான் கேணல் சர்மாவிடம் சிபார்சு செய்வேன். அவர் ஜெனரல் பல்லாவுக்குச் சிபார்சு செய்வார்..... அவர் தலைமைச்செயலகத்திற்குச் சிபார்சு செய்வார்..... நீங்களும் குடும்பஸ்தர்.....கௌரவமான உத்தியோகம் பார்ப்பவர். ஏன் விணாக உயிரை இழக்க வேண்டும்?"

கப்டன் செளத்திரி தனது நாடக வசனத்தைத் தானே தொடர்ந்தார். அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், அந்த வேதனையின் மத்தியிலும் வாய்திறந்து சிரித்துக் கொண்டே, "டாக்டர்!.... நான் கடவுளைப் பிரார்த்திக்கப் போகிறேன்."

என்று அவர் சொன்னதும், கப்டன் செளத்திரி மெதுவாக அங்கிருந்து விலகிச் சென்றார்.

அவர் போய்ச் சில நிமிடங்களின்பின், பலமான படை அணிகள் சகிதம், வந்து சேர்ந்த பிரிகேடியர் சங்கர் பிரசாத்தும், கேணல் அவுஜீலாவும், கேணல் சர்மாவும் ஜீப்பில் இருந்து இறங்கி, நேரே இராணுவ வைத்திய சாலையை நோக்கி வந்தனர்.

ச. சங்கராஜயர்
3.10.84 - 2.8.89

செ. சிவயாணி
18.3.57 - 2.8.89

க. ராமசுப்பா
30.8.86 - 3.8.89

ஏ. ராமசேத்திரன்
7.2.48 - 2.8.89

S H O T

D E A D

கேணல் அவுஜீலாதான், முன்னர் ஜனவரி 19 ம் தேதி நடைபெற்ற சம்பவம்போல் இனி நடக்க மாட்டாது என்ற உத்தரவாதத்தை வழங்கியவர்.

நேரே ஆனந்தராஜா படுத்திருந்த கட்டிலை நோக்கி வந்த பிரிகேடியர் ஆச்சரியப்படுபவர்போல் அவரைக் கண்டதும்,

"என்ன மிஸ்டர் ஆனந்தராஜ்? என்ன நடந்தது? ஏன் உங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள்?..."

"என்னை ஏன் கொண்டு வந்தார்கள் என்று எனக்கே தெரியாது..... பாருங்கள் என்னுடைய கோலத்தை....."

தனது இரத்தம் தோய்ந்த சேட், வேட்டி ஆகியவற்றையும், இரத்தம் ஓடி உறைந்து போயிருந்த தலையையும் பிரிகேடியருக்குக் காட்டினார்.

"உங்களுடைய நாடுதானா மகாத்மா காந்தியின் நாடு?.... சே!.... என்னால் நம்பவே முடியவில்லை..."

கட்டிலில் இருந்தபடியே மிகவும் வேதனையோடு குறிப்பிட்ட அவருக்கு, அந்த பிரிகேடியரின் வார்த்தைகள் ஆச்சரியத்தைத்தான் கொடுத்தது.

"மிஸ்டர் ஆனந்தராஜ்!.... வெரி சாரி!... உங்களைத் தற்செயலாகத்தான் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்..... அதற்காக மனம் வருந்துகின்றேன்..... உங்களுடைய சொல்லையோ எல்லிரியினர் இனிமேல் கேட்க மாட்டார்கள். எப்படியாவது நாங்கள் அவர்களை அழிக்க வேணும்.... அதற்கு உங்களைப்போன்ற படித்தவர்கள்தான் உதவி செய்ய வேண்டும்..... நீங்கள் அவர்கள் தங்கும் மறைவிடங்களைக் காட்டித்தந்தால், உங்களை டெல்லிக்கே அனுப்பி, அங்கே வீடும் மாதாமாதம் பணமும் எங்கள் அரசாங்கமே வழங்கும். நீங்கள் பயப்படத் தேவையில்லை.... உங்களை மூடிக்கவர் போட்டு விடுகிறோம்..... எங்களுடைய ஜீப்பில் வந்தே காட்டித் தரலாம்"

புகையிலை அடைத்துப்போய், புகைக்காது இருந்த கூங்கானைத் தட்டிக்கொண்டே கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

அமைதி காக்க வந்தவர்கள், இஸ்ரேல் மொசாட் படையினரை விடச் சிறிது முன்னேற்றமடைந்தவர்களாக இருந்தனர்.

பிரிகேடியரின் அந்தக் கோமாளித்தனமான வார்த்தைகள், அவருக்கு எரிச்சலைத்தான் கொடுத்தது.

"பிரிகேடியர் சார்!.... என்னை அப்படி எந்தவிதத்திலும் கேட்க முடியாது.... நான் செய்யப்போவதுமில்லை. அப்படியான முறையில் உங்களுடன் நாங்கள் தொடர்பு வைக்கவில்லை... நீங்கள் அவர்களை அழிக்க நினைப்பதைவிட்டு, அவர்களுடன் பேசிப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு வருங்கள். அதுதான் உங்களுக்கும், உங்கள் நாட்டிற்கும் கௌரவம். அதைவிட்டு, பள்ளிக்கூடப் பையன்களைக் கேட்பது மாதிரி என்னைக் கேட்கவேண்டாம்...."

வெறுப்போடு சொல்லிக்கொண்டே, அவரது முகத்தைப் பார்க்க விரும்பாதவராகத் தலையை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டார்.

"அப்படிச் செய்யாவிட்டால், உம்மை காங்கேசன்துறை முகாமுக்கு அனுப்பிவிடுவேன்."

புலிகள் என்ற சந்தேகத்தின்பேரில் கைதுசெய்யப்படுகின்றவர்களை, ஆண்கள், மாணவர்கள், பெண்கள் உட்பட எல்லோரையும் புனர்வாழ்வு முகாம் என்ற பெயரில் இயங்கும் சித்திரவதை முகாமான காங்கேசன்துறை தடுப்பு முகாமுக்கு அனுப்பி விடுவார்கள்.

அங்கே சுமார் 750 சதுர அடி கொண்ட வீடு ஒன்றினுள் 150 பேர் வரை அடைந்து வைப்பார்கள்.

ஒரே ஒரு மல கூடம்!

சாப்பாடு ஒழுங்காகக் கிடைப்பதில்லை!

பத்திரிகைகள் வாசிக்கக் கொடுப்பதில்லை! இத்தனைக்கும் மேலாக அந்தத் தடுப்புக் காவல் கைதிகளுக்கு நாளொன்றுக்கு வழங்கப்படும் ஐந்து ரூபாவை, மாதம் முடிந்தபின் அவர்களிடம் கையெழுத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அமைதிப்படையின் சில அதிகாரிகளே அபகரித்து விடுவார்கள்.

இவற்றை யாராவது தப்பித் தவறித் தட்டிக் கேட்டுவிட்டால் அன்று முழுக்க அவருக்கு அடியும், உதையும்தான் கிடைக்கும்!

நியாயம் கிடைக்காது

முன்பொரு தடவை காங்கேசன்துறை முகாமில் உள்ள கைதிகளைப் பார்வையிடுவதற்காகவும், அவர்களது குறை நிறைகளைக் கேட்டு ஏதாவது உதவி செய்வதற்காகவும் சென்ற குழுவில் ஆனந்தராஜாவும் ஒருவராகச் சென்றிருந்தார்.

"அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை.... நீங்கள் சுட்டுக் கொன்றால் கூட, அப்படியான கீழ்த்தரமான வேலையை நான் செய்யப்போவதில்லை. அப்படியான ஒரு குற்றவாளியாக மாறுவதற்கு என்னை தயவுசெய்து நிர்ப்பந்திக்க வேண்டாம்."

வல்வெட்டித்துறை மக்கள் கமிட்டியின் செயலாளரான அவர், எதையுமே ஏற்றுக்கொளாததுபோல் சொல்லி முடித்தும்.

"சரி!... சரி!... நான் பின்னேரம் வருகிறேன். அதற்குள் யோசித்து முடிவைக் கூறலாம்."

என்று சொல்லிவிட்டு, ஜீப்பில் ஏறி மீண்டும் வல்வெட்டித்துறை நோக்கிச் சென்றார்.

அவர் வல்வெட்டித்துறையைச் சென்ற பின்னரே, அன்றைய அனர்த்தங்கள்யாவும், தங்கு தடையின்றி இராணுவ ஜுவான் களால் மேற்கொள்ளப்பட்டன, என்று அந்த ஊர் மக்களே குறிப்பிட்டார்கள்.

அன்று இரண்டாம் நாள் முழுவதும், வல்வெட்டித்துறை மக்கள் பட்ட துயரம், வாழ்நாளில் என்றுமே அனுபவித்திருக்க மாட்டார்கள்.

ஸ்ரீலங்கா இராணுவத்தின் வடமராட்சி ஒப்பரேசனில் கூட!

அன்றைய இரவும், மெதுவாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது!

நாய்களின் ஊனையிடும் ஓசையும், ஆந்தைகளின் அலறலும், மீண்டும் அந்தப் பிரதேசத்தையே ஒரு பயங்கரமான சூழலாக்கிக் கொண்டிருந்தது.....

அன்றும் கூட, இரண்டு நாட்களிலும் கொல்லப்பட்ட பிணங்களுடன் அந்தந்த வீட்டுக்காரர்கள் அன்றைய இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

காடுலாவும் பேய்கள்கூட, இத்தனை சோதனைகளையும், வேதனைகளையும் அனுபவித்திருக்க முடியாது!

ஆகஸ்ட் திங்கள் 4 ம் திகதி..... மூன்றாவது நாள்!

இரண்டு நாட்களிலும், சுற்றிவளைத்துச் செய்து முடிந்த அக்கிரமங்களினால் இந்திய இராணுவத்தினர் திருப்தியடைந்து போயிருப்பார்கள் என்று நினைத்துத் தூக்கத்தில் இருந்தும் எழுந்த அந்த நகரத்தின் மக்களுக்கு அன்றும் அதிகாலையில்

இருந்தே நாய்கள் குரைப்பதைக் கேட்டதும் வயிற்றைக் கலக்கிக் கொண்டு வந்தது!

அன்றும் ஆயிரக்கணக்கில் இராணுவத்தினர் குவிக்கப்பட்டனர்.

காலையில் இருந்து வல்லை வெளிச்சந்தியில் இருந்து விதிக் காவல் என்ற பெயரில் பெருந்தொகையான இராணுவத்தினர் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

வல்லைவெளி உடுப்பிட்டியில் இருந்து 3/4 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில், யாழ்ப்பாண நெடுஞ்சாலையில் அமைந்துள்ளது. வல்வெட்டித்துறையின் ஒவ்வொரு சந்துகளினுள்ளும், இராணுவத்தினரின் சோதனைகள் தீவிரமாக்கப்பட்டன.

கடந்த மூன்று நாட்களிலும் அந்தப் பகுதி மக்கள் அடைந்த துயரங்கள் உச்சக்கட்டத்தை அடைவதுபோல் அன்றைய நடவடிக்கைகள் அமைந்திருந்தன.

பூட்டிக் கிடந்த வீடுகள் உடைத்துக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன!

எரிக்கப்படாத சில வீடுகள் அன்றும் எரிக்கப்பட்டன! இது பற்றிக் கந்தசாமித்துரை என்பவர்,

"இரண்டு நாட்கள் ஆடிய ஆட்டத்தினால் இராணுவத்தினரின் ஆத்திரம் அடங்கியிருக்கும் என்று நினைத்திருக்கும் பொழுது, 4.8.89 ல் காங்கேசன்துறை விதியில் உள்ள எனது வீட்டிற்குள் நுழைந்த சிக்கியப்படையினர், என்னையும் மனைவி பிள்ளைகளையும் வெளியே வருமாறுகூறி, வீட்டில் உள்ள அத்தனை பொருட்களையும் ஒரு அறையில் கொண்டு வந்து குவித்து எண்ணெய் ஊற்றி எங்கள் கண் முன்னாலேயே எரித்தார்கள். இந்திய இராணுவத்தினர் இவ்வளவு மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொள்வார்கள் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை."

என்று குறிப்பிடும் பொழுது, போரில், விடுதலைப் புலிகளை நேருக்கு நேர் சந்திக்கமுடியாத இராணுவத்தினரின் மனோவலிமையை உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

கொலைகள், எரிப்புக்கள், கொள்ளைகள்....இவற்றைவிடச் சில தனிமைப்படுத்தப்பட்ட இடங்களில் கற்பழிப்புக்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

உடுப்பிட்டி வீரபத்திரர் கோயில் விதியில் காவலுக்கு நின்ற சிக்கியச் சிப்பாய்கள், அங்கே உள்ள சில வீடுகளுக்குள் சோதனை என்ற பெயரில் நுழைந்து இளம் பெண்களை மட்டுமல்ல, தலைநரைத்துச் சிறிது முதுமை தட்டிய பெண்களையும்கூட அவர்கள், ஆடைகளை உரிந்து, நிர்வாணமாக்கி மாண்பங்கப் படுத்தித் தங்கள் காம வெறியை அடக்கிய கோரச் சம்பவங்கள் கூடப் பல இடங்களில் நடைபெற்றன.

ஒருமுறை திரு.ஜே.என். டிக்கிற் இலங்கைக்கான தூதுவராக இருந்தபொழுது, யாழ்ப்பாணம் அன்னையர் முன்னணியைச் சேர்ந்த பெண்கள், குழுவொன்று கொழும்பில் உள்ள இந்தியத் தூதரகத்தில் அவரைச் சந்தித்தபொழுது இடம்பெற்ற சுவையான சம்பாசனை இந்த இடத்தில் நினைவு கூரப்பட வேண்டும்.

தூதுக்குழுவில் சென்ற ஒரு பெண், யாழ் நகரில் இந்திய இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்ட முப்பது இளம் பெண்களின் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பிரமாண வாக்கு மூலங்களைத் தூதுவர் திக்கிற் அவர்களிடம், கொடுத்தது.

"மேன்மைக்குரிய தூதுவர் அவர்களே!... இப்படியான செயல்களை உங்கள் படைவீரர்கள் தொடர்ந்தும் செய்யாது

பா. மசேந்திரதாஸ்
25.10.73 - 3.8.89

பா. ஈசேந்திரன்
23.4.87 - 2.8.89

தி. புஷ்பராணி
30.10.44 - 2.8.89

த. ஜெயமோகன்
2.3.70 - 2.8.89

S H O T

D E A D

நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.... அவர்களுடைய இந்த நடவடிக்கைகள் பாரம்பரிய மிக்க பாரதத்திற்குத்தான் களங்கத்தை ஏற்படுத்தும்....."

அந்தப் பெண், டிக்கிரீட்டம் தனது மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி, அவர் என்ன சொல்லப்போகின்றார் என்பதைக் கேட்கும் பாவனையில் நின்றார்.

"என்ன சொல்கிறீர்?.. எங்களுடைய ஜவான்கள் ஒரு போதும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இவ்வாறான செயல்களில் ஈடுபட மாட்டார்கள்."

அவருடைய தன்மானம் அவரைச் சுட்டுகிறதற்கு வேண்டும், தனது ஜவான்கள், தனிமையில் இருந்தால்கூட இவ்வாறான பாவச்செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள் என்று அடித்துப்பேசினார்.

"ஓ...அப்படியென்றால் உங்களுடைய இந்திய ஜவான்களுக்கு ஆண் உறுப்புக்கூட இல்லாமல் போய்விட்டதோ?" சிரிக்காது, முகத்தில் எந்தவிதமான மாறுதலும் இன்றி அந்தப் பெண் சொன்னதும் தூதுவர் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. இந்தியப் படையின் நடத்திய காமவெறியாட்டங்கள்பற்றி ஆதாரங்களுடன் கொடுத்த புகார்களை அலட்சியம் செய்த தீட்சித்தின் மீது ஆத்திரமுற்ற அந்த பெண்மணி அவ்வாறு கேட்டாள்.

இப்பொழுது மீண்டும், வல்வெட்டித்துறையில் அது போன்ற சம்பவத்தினால் பதினைந்துக்கும் அதிகமான பெண்கள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இந்த வெறித் தனத்தால், பாதிக்கப்பட்டு நிலைகுலைந்து போன ஒரு பெண்ணின் சோகக் கதையைக்கேட்கும்பொழுது நெஞ்சே வெடித்துவிடும்போல் இருக்கின்றது.

36 வயதான, உடுப்பிட்டி, வீரபத்திரர் கோயிலடியைச் சேர்ந்த இந்திரா என்ற பெண், அன்று, தனது வீட்டில் ஆறு வயது மகனுடன் தனித்தே இருந்தாள். அந்தச் சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது,

"எனது கணவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வேலைக்குப்போனவர், ஊரடங்குச் சட்டத்தினால் வீட்டிற்குத் திரும்பவில்லை. நானும் எனது மகனும் வீட்டில் இருந்தபொழுது இந்திய அமைதிப்படையைச் சேர்ந்த நான்கு சீக்கியர்கள் எனது வீட்டிற்குள் வந்து, வீட்டைச் சோதனையிடப் போவதாகக் கூறினார்கள். நான், உடனே வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து, முற்றத்தில் நின்றேன் அப்பொழுது ஒரு சிப்பாய், எனது முதுகில் துப்பாக்கியினால் தள்ளிப்பிடித்தபடி, அறைக்குள் போகுமாறு கூறித் தள்ளினான். எனது ஆறு வயது மகன் பயத்தினால் வெளியே ஓடிப்போய் அழுதுகொண்டு நிற்க, மற்றைய சிப்பாய் அவனைப்பிடித்து இழுத்துவந்து ஒரு மூலையில் உட்காரவைத்தான். இரண்டு சீக்கியர்கள் என்னை பிடித்து அறைக்குள் இழுத்தார்கள். ஒருவன், நான் சத்தமிடாதபடி என் வாயை அழுக்கிப் பிடித்தான். மற்றவன் எனது ஆடைகளைக் கழற்றி மாணபங்கப்படுத்தினான். எல்லாம் முடிந்து போகும்பொழுது, அந்த வெறிபிடித்த சிப்பாய், என் அருகில் வந்து இதுபற்றி எவரிடமாவது முறையிட்டால் உங்கள் எல்லோரையும் குடும்பத்துடனேயே சுட்டுத் தள்ளி விடுவேன் என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினான்."

கண்ணீரின் மத்தியில் கூறிக்கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் குலங்கிக் குலங்கிக் அழுதாள்.

"நான் மற்றைய பெண்கள் மாதிரி தற்கொலை செய்யவோ, மூடி மறைக்கவோ போவதில்லை. அந்த வெறிநாய்கள் இங்கே அமைதிப்படையை என்ற பெயரில் வந்து செய்கிற அட்டூழியங்களை நாளை உலகுக்கு அம்பலப்படுத்தத்தான் போகிறேன்."

கண்ணீரின் மத்தியிலும், நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொண்டு சொன்னாள், அந்தத் தமிழ்ச்சி!

தமிழ்ப் பண்பாட்டில், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற நிலைப் பாட்டில் காலம் காலமாக வாழ்ந்து வருகின்ற இந்தச் சமுதாயத்திற்கு, அன்னியப் படைகளின் வருகையினால் இப்படி ஒரு இழிநிலை ஏற்படவும் வேண்டுமா?

அந்தத் துணிச்சலான பெண், தனக்கு நடந்த சம்பவங்களை ஒழிவு மறைவின்கூறி, வேடதாரிகளின் முகமுடியைக் கிழித்து உலகுக்கு அம்பலப்படுத்த வேண்டும் என்ற இலட்சிய வெறியுடன், இன்று தனது சொந்த வீட்டிலேயே இருக்க முடியாது தலை மறைவாகவே வாழ்ந்து வருகின்றாள்.

4 ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை காலை 10.00 மணிளவில் இராணுவ மருத்துவ மனையில் இருந்த ஆனந்தராஜாவிடம், டாக்டர் செளத்திரி கொண்டுவந்து ஒரு பைலைப் போட்டு அதில் அவரது கையெழுத்தை வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர்.

“மிஸ்டர் ஆனந்தராஜா!... இங்கே தடுத்துவைக்கப்பட்டவர்களில் ஆறு பேர் இங்கே இறந்துபோனார்கள். அவர்கள் அடையாளம் காணப்படாததால் இங்கேயே தகனம் செய்து விட்டோம்...”

தான் சொல்லப்போவது எவ்வளவு பாரதாரமான ஒரு விஷயம் என்பதை அறிந்தும், மிகச் சாதாரணமாகவே டாக்டர் கூறினார்.

இராணுவத்திற்குள் நுழைந்ததும், மனிதமனங்கள் கூட மிருகத்தன்மையானவையாக மாறுகின்றதோ?

“டாக்டர்!... எப்படி அவர்கள் இறந்தார்கள்? அன்று கொண்டு வரும்பொழுது எல்லோரும் நன்றாகத்தானே இருந்தார்கள். அவர்கள் விடுதலைப் புலிகள் அல்லவோ?”

அதிர்ச்சி அடைந்த ஆனந்தராஜா, டாக்டரிடம் இப்படிக்கேவியாகக் கேட்டதும் ஏதோ சாக்குப்போக்குச் சொல்லி எரித்ததற்கு ஆதாரமாக அவரிடம் இருந்து கையொப்பத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

சாதாரண அப்பாவி இளைஞர்களைப் பிடித்து அடித்துக் கொன்றுவிட்டுப் பின்னர் அவர்களைப் புலிகள் என்று கூறுவதில் இந்திய தூரதர்சனையும், ஆல் இந்தியா ரேடியோவையும் மற்றைய நாடுகளின் பிரச்சாரச் சாதனங்களும், மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களும் பிச்சை வாங்க வேண்டும்.

வித்தனை என்ற இடத்தில் உள்ள, 45 வயதான இந்திரா ஆதி அருணாசலம் என்பவர் தனது மூன்று ஆண் பிள்ளைகளையும் இழந்து தவிக்கின்ற அந்தச் சோகக் காட்சி இன்றும், அந்த ஊரைப்பார்க்க வருகின்றவர்களின் நெஞ்சையே உருக வைக்கின்றது.

“எனது மகன்கள் இருவர் ஜங்ஸனில் நடத்திக் கொண்டிருந்த கேசவன் ஸ்ரோர்ஸ் கடையை இராணுவத்தினர் குண்டு வைத்துத் தகர்த்து விட்டனர். எனது 11 வயது மகன் ஒருவரை வித்தனையில் உள்ள சுப்பிரமணியம் வீட்டில் வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டார்கள். மற்றைய இரு மகன்களான பரஞ்சோதி, பராசர் இருவரையும் இந்திய இராணுவத்தினர் பிடித்துக் கொண்டு போனவர்கள். இன்று இல்லை என்று கூறுகின்றார்கள். யாராவது கருணை உள்ளம் படைத்தவர்கள் எனது ஒரு மகனையாவது மீட்டுத் தந்தால் சந்தோஷம் அடைவேன்.”

தனது உள்ளக் கிடக்கையைக் கூறி வருவோர் போவோரிடம்

எல்லாம் இப்படிக்கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றார்.

சமூகத்தில் தமிழ் இனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கென்று கூறிக் கொண்டு வந்த இரட்சகர்கள், இன்று தமிழர்களை அடித்துக் கொன்று துவம்சம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

வல்லரசு நாடுகள் என்று தங்களைக்கூறிக் கொள்பவர்கள், சிறிய நாடுகளில் உரிமைக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்ற இனத்திற்குத் தங்கள் தார்மிக ஆதரவை வழங்கவேண்டுமே யொழிய இவ்வாறு நசித்து அழித்து அடிமைப்படுத்த முயலக் கூடாது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் முன்னெடுத்தச் செல்லப்படுகின்ற தமிழீழ சுயாட்சிப் போராட்டமானது மக்கள் ஆதரவு பெற்ற இயக்கமாக இருப்பதால் இந்திய இராணுவத்தால் மட்டுமல்ல உலகின் வேறு எந்த வல்லரசாலும் அடக்கி ஒடுக்கி விட முடியாது என்பதை இன்று இலங்கையின், வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் பரவலாக வெளிக் காட்டப்பட்டு வருகின்ற இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிரான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சமூகத்தின் பெரும்பாலான இடங்களில் “இந்திய இராணுவமே வெளியேறு” என்ற கோசங்கள் கூட ஒலிக்கத்தவறவில்லை.

3வது நாளான அன்றும் பல கொலைகளையும், கொள்ளைகளையும் செய்து முடிக்க இந்தியப்படையினர் தவறவில்லை.

அன்று வல்வெட்டித்துறை ஜங்ஷனில் இருந்து சுமார் அரை கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள வல்வெட்டி என்ற கிராமத்தில் வீட்டினுள் இருந்த 70 வயதான மூதாட்டியான நடராஜா நல்லமுத்து என்ற பெண்ணையும், 2 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள நாவலடி என்ற இடத்தில் 15 வயது பவப்பிருந்தா என்ற மாணவியையும், மூன்றரைக்கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள கெருடாவில் என்ற இடத்தில் ஏழைச் சீவல் தொழிலாளியான 29 வயதான செல்லன் கந்தன் என்பவரையும் சுட்டுக் கொன்று தமது நீண்ட நாளை திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்திய வெற்றிக்கனிப்பில், 4.8.89 வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் 2.00 மணி யளவில் தமது முகாம்களுக்குள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்கள் போகும்பொழுது, தங்களால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட மனிதர்களின் சடலங்களை உடனடியாக எரித்து அல்லது புதைத்துவிட வேண்டும் என்றும் சுட்டளையிட்டுவிட்டுச் சென்றனர்.

சம்பவம் நடந்து முடிந்த இரண்டு நாட்களின் பின், உடுப் பிட்டி முகாமில் நடந்த கூட்டம் ஒன்றில் பதினொரு பேரின் சடலங்களை எரித்து விட்டதாகவும், வல்வெட்டித்துறையில் இடம்பெற்ற சம்பவங்களையாவும் சண்டையில் இடையே சிக்கியதாலேயே ஏற்பட்டது என்றும் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் கூறினார்கள்.

இதையே இந்திய வானொலியும், தூரதர்ஷன் | தொலைக் காட்சியும்,

“இலங்கை, யாழ்ப்பாணம் வல்வெட்டித்துறையில் இந்திய அமைதிப்படைக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில் நடந்த மோதலில் சிக்கி 24 சிவிலியன்கள் கொல்லப்பட்டதுடன் விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதலை மேற்கொண்டதில் சில வீடுகளும், கடைகளும் சிறிது சேதம் அடைந்தன. இம் மோதலில் ஆறு விடுதலைப்புலிகள் கொல்லப்பட்டனர்.”

அ. கர்ணதாஸ்
20.3.71 - 3.8.89

கு. செல்வராஜ்
24.4.71 - 3.8.89

இ. பலராஜ்
16.2.76 - 2.8.89

த. பவப்பிருந்தா
15 வயது

S H O T

D E A D

என்று தொடர்ந்து பல நாட்களாகக் கூறிக்கொண்டிருந்ததை, அந்த ஊருக்கு வருகைதந்த ஐரோப்பிய நாடுகளினதும், இந்தியாவினதும் பத்திரிக்கையாளர்கள் எள்ளிநகையாடியதையும் மறக்க முடியாது.

அந்த வெறி பிடித்த இந்திய இராணுவத்தினர், அந்தப் பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறியதும், தமது வீடுகளில் இறந்து அழுதி நாற்ற மடித்துக் கொண்டிருந்த மனித உடல்களை அந்தந்த இடங்களிலேயே மரக்கட்டைகளையும், பழைய டயர்களையும் போட்டு எரித்தார்கள்.

கணவனின் உடலை மனைவியும், தந்தையின் உடலை மகளும், மகளின் உடலைத் தாயும் தகனம் செய்த அந்தக் கொடூரமான நெஞ்சை உருக்கும் நிகழ்வுகள், உலகின் எந்தப் பெண்களுக்குமே ஏற்படக்கூடாது. சில மனிதர்களின் உடல்கள் உறவினர்கள் எனும் இல்லாமலேயே விதிகளிலும், சந்துகளிலும் எரிக்கப்பட்டன. ஆம்!... நாய்களைப் புதைப்பது போல...

இலங்கையில் தமிழர்களின் உணர்ச்சிகளுக்கு எதிராக சிங்கள இராணுவத்தினரையும், அன்னிய கூலிப்படைகளையும் ஸ்ரீலங்கா அரசு பயன்படுத்தியது போல்,

இன்று பாரதம் தனது அரசியல் சாதாரியத்தால் சாதிக்க வேண்டியதை, இராணுவ பலத்தினால் சாதிக்க முனைகின்றது.

ஆம்!... இன்று பாரதத்தின் அரசியல் தலைமையைவிட இராணுவ ஆதிக்கம் அதிகரித்து வருகின்ற நேரத்தில், இதனைக் கட்டுப்படுத்தி இந்தியாவின் உண்மையான நண்பன்யார்?... பகைவன் யார்?... தமிழர்களின் உண்மையான பாதுகாவலன் யார் என்பதை அறிந்து நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் பாரதம், எதிர்காலத்தில் மகாத்மாவின் இந்தியாவாகத் தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடியாத நிலை ஏற்படும்.

அடக்கு முறைகளினாலோ, அல்லது ஆயுத பலத்தினாலோ தமிழினத்தை அடிமைப்படுத்தி விடமுடியாது என்பதை இந்திய, இலங்கை அரசுகள் புரிந்து கொண்டுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில், ஈழத் தமிழினம் அன்னிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் குரல் வளையை நெரித்து சுதந்திரக் காற்றை துருக்கும் நாள் வெகு தூரத்தில் இல்லை.

"ஒன்றுபட்ட இனத்தின் எழுச்சியானது அடக்கு முறை வாதிகளை ஓட விரட்டிவிடும்," துயரத்தின் பின்னணியில் நிகழும் வரலாற்று உண்மைகள் புகட்டும் பாடம் இது.

ஆம்!... வல்வெட்டித்துறை படுகொலைகள் நாளை புகட்ட விருக்கும் பாடமும் இதுதான்.

"வல்வைப் படுகொலைகள்" சம்பந்தமான உலக பொதுநிறுவனங்களினதும், பத்திரிகையாளர்களினதும் கருத்துக்கள்

1. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை (AI)

அம்னெஸ்டி இன்டர்நேஷனல் என அழைக்கப்படும் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையானது 1989 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 17 ம் திகதி வியாழக்கிழமை இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்திக்கு அனுப்பிய ரெலக்ஸ் செய்தியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டு, இது தொடர்பாக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுள்ளது.:

அந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டதாவது;

ஆகஸ்ட் 2 ம் திகதி, வல்வெட்டித்துறையில் இந்திய அமைதிப்படைக்கும், விடுதலைப்புலிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட மோதலில் ஆறு இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். அதைத் தொடர்ந்து இந்தியப்படையின் எதிர்த்தாக்குதலில் குறைந்தது 51 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர். இதில் ஆறு பெண்களும், ஏழு சிறுவர்களும் அடங்குவர்.

வல்வெட்டித்துறையில், பொதுமக்கள் வீடுகளில் இருந்து வெளியே இழுத்து வரப்பட்டு முதுகுப்புறமாகச் சுடப்பட்டும்,

சுவர்களைப்பார்த்து நிற்குமாறு கூறி நிறுத்திவைக்கப்பட்ட நிலையில் கடப்பட்டு, நூற்றுக்கணக்கான வீடுகள் எரிக்கப்பட்டும், ஏராளமான கடைகளும், போக்குவரத்துச் சாதனங்களும், மீன்பிடி வள்ளங்களும் எரித்து நாசமாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய அரசானது, தமக்கும் போராளிகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மோதலில் சிக்குண்ட 24 பொது மக்கள் மட்டுமே இறந்ததாகக் கூறி பெருமளவு கொலைகள் நடந்ததை மறுத்துள்ளது. ஆனால் நேரிடையாகக் கண்டவர்களின் சாட்சியும், சுயாதீனமான பொது அமைப்புக்களும் இந்தியப்படைகளின் கொலைகளை உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

ஆயுதம் ஏந்தியவர்களை அடக்குவதற்கான நிகழ்வுகளில், மக்களின் மனித உரிமைகளை மதித்து நடக்கும் அரசின் தலையான கடமையில் இருந்து விடுபடுவது என்பது "அரசு" என்ற ஒழுங்கமைப்பினால் புறக்கணிக்கப்பட முடியாதது ஆகும் என்றும் அவ்வறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நன்றி : AMNESTY INTERNATIONAL
NEWS RELEASE

2. "லண்டன் பைனான்சியல் ரைம்ஸ்"

17.7.89 அன்று, வெளியான முன்னணிப் பத்திரிகையான 'பைனான்சியல் ரைம்ஸ்' என்ற பத்திரிகையில் வல்வெட்டித்துறைக்கு நேரில் சென்றுவந்த அதன் நிருபர் டேவிட் ஹெளஸ்கோபிள் வருமாறு எழுதுகின்றார்.

தங்கள் நாட்டு இராணுவம் வெளிநாடு ஒன்றில் தங்கி கொள்ள லாக்களை எதிர்த்து சண்டை போடுவதாக இருந்தால், சில வேளைகளில் காட்டுமிராண்டித்தனமாக நடக்க வேண்டிய கட்டாயம் அதற்கு ஏற்படும் என்பதும், இதனால், உள்ளூர் மக்களின் வெறுப்பையும், அதிருப்தியையும் அது சம்பாதித்துக் கொள்ளும் என்பதும் மேற்கத்திய ஜனநாயக நாடுகளுக்கு அனுபவரீதியாகத் தெரிந்த விடயம்தான்.

அணிசாரா நாடுகளிலேயே முதன்முறையாக வெளிநாடு ஒன்றில் (இலங்கை) தனது இராணுவத்தைக் கொண்டுபோய் அமைதிக்காகும் நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ள இந்தியாவுக்கு இப்பொழுதுதான் அந்த அனுபவம் கிடைத்துள்ளது.

உறவினர்களையும், உடமைகளையும் இழந்தவர்கள் இனி வாழ்க்கையை எங்கே தொடங்குவது, எப்படித் தொடங்குவது என்று தெரியாமல் திகைத்துப்போய் நிற்கின்றனர். கடந்த 2 வருடங்களில், இந்தியப் படையினர்மீது கூறப்பட்டுவந்த பல புகார்களில் இதுதான் மிகப்பெரிய புகாராக இருக்கிறது.

இந்தியப்படைகளின் உயர் அதிகாரிகளின் முன்னிலையிலேயே இந்த அசம்பாவிதங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. பாரபட்சமற்ற பொது விசாரணை ஒன்றை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று பிரஜைகள் குழு கேட்டுக்கொண்டபோதிலும், இதனை இந்தியப்படையினர் எதிர்க்கின்றனர்.

3. ஏசியா வாச் (ஐக்கிய அமெரிக்க மனித உரிமைகள் கண் காணிப்புக் குழு)

"இலங்கையின் வல்வெட்டித்துறையில் இம்மாத ஆரம்பத்தில் இந்திய அமைதிப்படையின் படுகொலைகளை விசாரித்து நீதி வழங்குவதற்குப் பதிலாக இந்திய உயர் மட்டத்தினர் அதனை மூடிமறைக்க முயல்வது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது" என ஐக்கிய அமெரிக்க மனித உரிமை கண் குழு குற்றம் சாட்டியுள்ளது.

வல்வெட்டித்துறையில், இந்தியப்படையினர், 1989 ஆகஸ்ட் 2 ம் திகதி நிகழ்த்திய படுகொலையில் 51 பொது மக்கள் கொல்லப்பட்டதை இந்தியா, தமிழ் கொரில்லாக்களுக்கும், இந்தியப் படைக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட துப்பாக்கிச் சூட்டில் 8 சிவிலியன்கள் கொல்லப்பட்டதாகக் கூறுகிறது.

ஏசி யா வாச் நிர்வாக இயக்குனர் சிட்னி ஜோன்ஸ் கூறும் பொழுது, இந்தியா மூடிமறைப்பது வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றது என்கிறார்.

இந்தியப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு காணாமல் போன, 22 சிவிலியன்களைப் பற்றியும், படுகொலைகள் பற்றியும் விசாரணை நடத்தப்படவேண்டும் என்று ஏசியா வாச் வலியுறுத்தியுள்ளது.

வல்வெட்டித்துறையில் இறந்த 46 பேரின் பட்டியல் ஒன்றையும் ஏசியா வாச் வெளியிட்டுள்ளது.

நன்றி : "NEW STRAITS TIMES"
19.08.89

தி சன்டே டெலிகிராப் (THE SUNDAY TELEGRAPH) லண்டன்

"இந்தியாவின் மைலாய்" என்ற தலைப்பில் லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் "தி சன்டே டெலிகிராப்" என்ற பத்திரிகை ஆசிரியர் தலையங்கம் தீட்டியுள்ளது.

ஸ்ரீலங்காவில் அமைதி காப்பதற்காகவே விசேடமாக அனுப்பப்பட்ட இந்தியப்படைகள், இலங்கையில் உள்ள ஒரு சிறியகிராமத்தைச் (வல்வெட்டித்துறை) சுற்றிவளைத்து பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட 50க்கு மேற்பட்ட தமிழ் சிவிலியன்களைப் படுகொலை செய்துள்ளது. இந்தியாவும் சட்ட ஒழுங்கு அடிப்படையில், ஜனநாயகத்தின் வழி செயல்பட முடியாத வாறு மனச்சோர்வடைந்த பட்டியலில் வந்துள்ளது. படைவீரர் மத்தியில் ஒழுங்கு குலைந்துள்ளது. இந்தியாவின் இப்படுகொலையானது, வியட்நாமின் மைலாய் போன்றோ அல்லது அதனுடைய அமிர்சரஸ் படுகொலையைவிட அதிகமாகவோ உள்ளது.

தி இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் (THE INDIAN EXPRESS)

இந்திய அமைதிப்படையினர், தமது வீரர்கள் 6 பேர் விடுதலைப் புலிகளினால் கொல்லப்பட்டதைத் தொடர்ந்து எதிர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதில் நிராயுதபாணி களான ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

வல்வெட்டித்துறை இப்பொழுது பாலைவனமாகக் காட்சியளிக்கின்றது. சனத்தொகையில் அரைவாசிப்பேர் இடம் பெயர்ந்து அயற்கிராமங்களுக்குச் சென்றுவிட்டனர்.

50 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டும், 12 பேர் காணாமல் போயும், 123 வீடுகளும், மீன்பிடி உபகரணங்களும், கைக்கிகள் உட்பட 50க்கு மேற்பட்ட வாகனங்கள் எரிக்கப்பட்டும் உள்ளன.

எரிக்கப்பட்ட வீடுகளில் காந்தி, நேரு, கபாஸ் சந்திரபோஸ் போன்ற இந்தியாவின் தலைசிறந்த தலைவர்களின் படங்கள் கூட எரித்து நொருக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய இராணுவத்தினர் தம்மை எதிர்ப்பவர்களை அழிக்க காது அப்பாவிமக்களை எதிர்த்து அழிக்கும் கொலைகாரப் படையாகத்தான் அங்கு இப்பொழுது இருக்கின்றனர்.

ரி. கண்டம்
19.5.59 - 4.8.89

பொ. சதுசித்ரமூர்
13.11.64 - 2.8.89

க. தீர்மாலம்
21 வயது

வே. செவசத்திரன்
16.4.63 - 12.8.89

S H O T

D E A D

1989 செப்டம்பர் 3 ம் திகதி வெளியான இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் பத்திரிகையில் அதன் நிருபரான நீற்றா செபஸ்ரியன் விசேட அறிக்கையாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

6. தி காடியன் (THE GUARDIAN) 1989' ஆகஸ்ட் 12

லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் 'தி காடியன்' என்ற பத்திரிகையில் அதன் கொழும்பு நிருபரான கிறிஸ் நற்றோல் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

ஸ்ரீலங்காவின் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நிலைகொண்டுள்ள இந்திய அமைதிப்படையினரின் மிகவும் மோசமான ஒரு நடவடிக்கையில் 51 தமிழ் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

மூன்று நாட்களாக ஊரடங்கு உத்தரவைப் பிறப்பித்து இந்தப் படு கொலைகள் பற்றிய விபரங்கள் வெளியே தெரியாதவாறு இந்தியப்படையினர் மூடி மறைத்துள்ளனர். இந்தத் தாக்குதலில் அந்தக் கிராமத்தையே அழிப்பதற்கு முயற்சிசெய்துள்ளதுடன், வைத்தியர் குழுவைக்கூட அங்கு செல்வதற்கு அனுமதிக்கவில்லை.

வல்வெட்டித்துறையே, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் அவர்களின் பிறந்த ஊராக இருப்பதாலும், பல விடுதலைப்புலிகளின் போராளிகள் இங்கிருந்தே உருவாக்கப்படுவதாலும் பழிவாங்கும் ஒரு செயலாகவே இத் தாக்குதல் அமைந்துள்ளது.

இதில் பெண்கள், குழந்தைகள், உட்பட 51 பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

பெரும்பாலானவர்கள் தமது கையையோ, காலையோ இழந்த நிலையில் படுகாயமடைந்துள்ளனர். இந்தநகரத்தில் பெரும்பாலான மக்கள் இடம் பெயர்ந்துள்ளதால் இப்பொழுது பாலைவனம்போல் காட்சியளிக்கின்றது. 5000க்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஆலயங்களிலும், தேவாலயங்களிலும், பாடசாலைகளிலும் அகதிகளாகத் தஞ்சம் அடைந்துள்ளனர்.

உதவிப் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் அகதிகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் உயாஸ்தாவிசாரலயம் (UNHCR) செஞ்சிலுவைச் சங்கம் ஆகியவற்றிற்கு நிவாரண உதவிகோரி விண்ணப்பித்துள்ளனர்.

"இலங்கையில் உள்ள தமிழர்களின் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின்னரே இந்தியா படை விலகலைச் செய்யும் என்று இன்றும் கூறிக்கொண்டிருப்பதன்மூலம், இலங்கை அரசாங்கத்தின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இந்தியா தனது படைகளை மேலும் அங்கு வைத்திருப்பதற்கு நியாயம் கற்பிக்க முயல்கின்றது.

(The Guardian - 12.8.1989)

தி நியூஸ்லைன் (THE NEWS LINE) August 15, 1989

வல்வெட்டித்துறையில் ஆகஸ்ட் 2,3,4, ம் திகதிகளில் நடைபெற்ற படுகொலைகள், சித்திரவதைகள் பற்றிய செய்திகள் பல நம்பிக்கையான வட்டாரங்களில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

மக்கள் நெருக்கமாக உள்ள வல்வெட்டித்துறைச் சந்தைப்பு குதியில் இந்திய இராணுவத்தினர் சரமாரியாக எழுந்த மானமாகச் சுட்டதில் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் உட்பட பெருமளவில் கொல்லப்பட்டனர்.

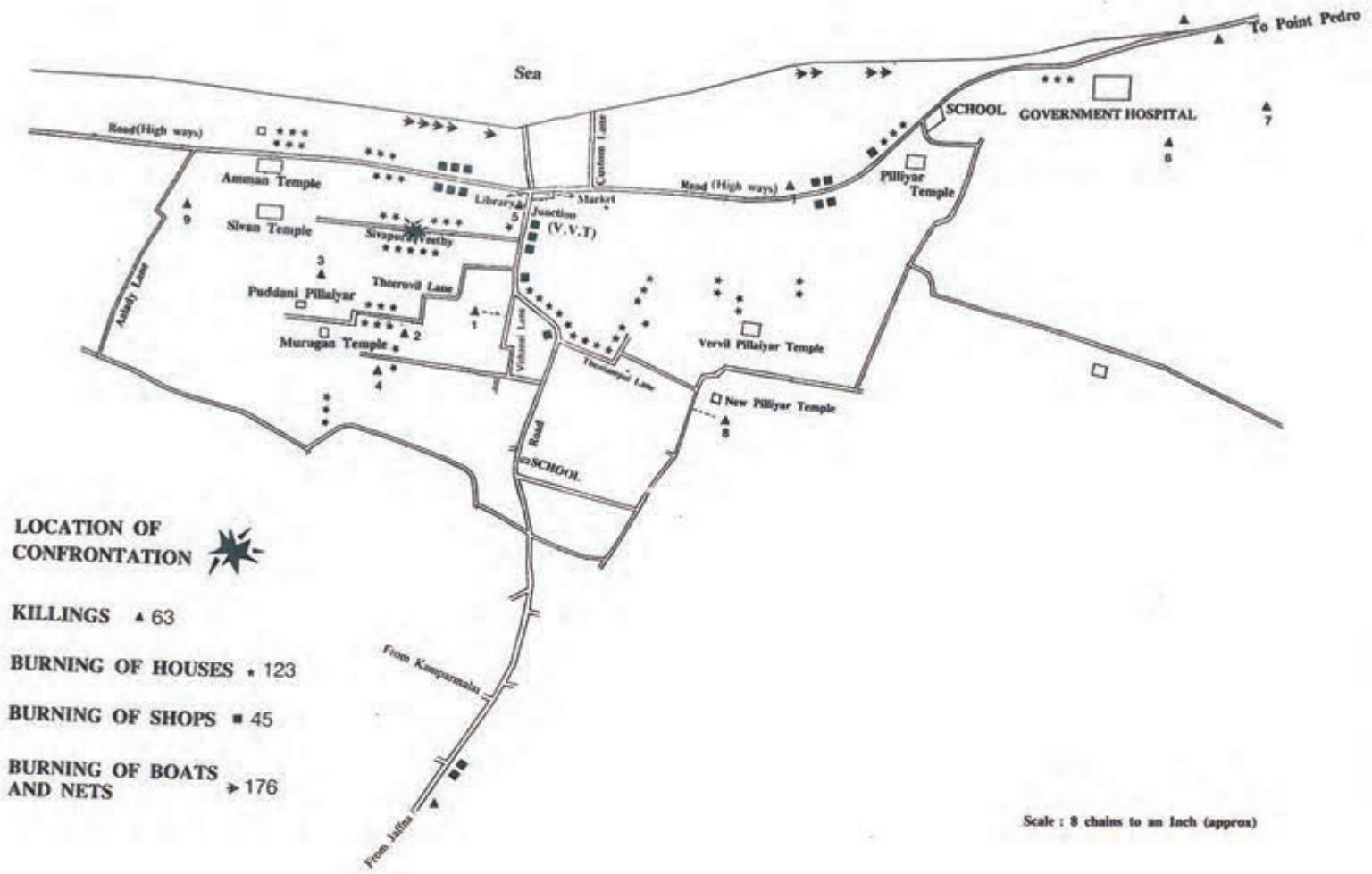
பின்னர் வீடுகளிலும், கடைகளிலும் இருந்து பொதுமக்களை இழுத்துச் சுட்டுக் கொன்று, பல வீடுகள், கடைகள், மீன் பிடி உபகரணங்கள் ஆகியவற்றையும் எரித்துச் சாம்பராக்கினர்.

திரு. பிரபாகரனினதும், மற்றும் சில விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர்களினதும் சொந்த ஊராக இருப்பதாலும், தமிழ்புலிகளை இந்தியப்படையினரால் வெல்ல முடியாது இருப்பதாலும் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையாகவே இத்தகைய படுகொலைகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

I.P.K.F. ATROCITIES AT VALVETTITURAI ON 2nd 3rd 4th AUGUST

VALVETTITURAI UC AREA (PART)

அ. அருண் குமார்
20.4.71 - 2.8.89

அ. அரூன்
26.9.69 - 2.8.89

அ. அருண் குமார்
12.11.71 - 2.8.89

H O T

D E A D

1989 ஆகஸ்ட் 2ம் 3ம் 4ம் திகதிகளில் இந்திய அமைதிப்படை யினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இழப்புகளின் விபரம்:

1989 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 2ம் திகதி வல்வெட்டித்துறைச் சந்தை சதுக்கத்தில் காலை 11.00 மணியளவில் எதிர்பாராத விதமாக விடுதலைப்புலிகளுக்கும், இந்திய அமைதிப் படையினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட மோதலில் ஆறு இந்திய ஜுவான்கள் இறந்ததுடன், 11 ஜுவான்கள் காயமடைந்துள்ளனர். அதைத் தொடர்ந்து வல்வெட்டித்துறையைச் சுற்றிவர உள்ள மூன்று இந்திய இராணுவ முகாம்களில் இருந்தும், ஆயிரக்கணக்கான இராணுவத்தினர் சுற்றிவளைத்து, ஆகஸ்ட் 4ம் திகதி பிற்பகல் 2.00 மணி வரை ஊரடங்கு சட்டம் பிறப்பித்துத் தாக்குதலை மேற்கொண்டனர்.

இதனால் வல்வெட்டித்துறை மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்புகளும், துயரங்களும் எண்ணில் அடங்காதன.

1. இறப்புகள் :- மொத்தம் கொல்லப்பட்டோர் 63.

1.1 வீடுகளில் இருந்தும், சாலைகளில் இருந்தும் 52 பொது மக்கள் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர். 11 பொது மக்கள் உடுப்பிட்டி இந்திய இராணுவ முகாமில் அடித்துக்கொல்லப்பட்டு அங்கேயே எரிக்கப்பட்டனர். இவர்களில் குழந்தைகள் பெண்கள், மாணவர்கள், வயோதிகர்களும் அடங்குவர்.

1.2 பலர் மருத்துவ வசதியின்மையால் இறந்தனர். ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்தபோது பிரெஞ்சு வைத்தியக் குழுவினர் வல்வெட்டித்துறைக்குள் வருவதற்கும், அனுமதிக்கப்படவில்லை.

1.3 தொடர்ந்து 3 நாட்கள் இராணுவத்தினர் ஊரைச் சுற்றி வளைத்திருந்ததால் இறந்த சடலங்கள் அழுதி உருத்தெரியாது போனதால் அந்தந்த வீடுகளிலும், தெருக்களிலும் வைத்தே எரிக்கப்பட்டன.

1.4 ஒரே குடும்பத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அங்கத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

1. தந்தையும் மகளும்
  - திரு. வெ. சுப்பிரமணியம் (தந்தை)
  - சு. அமுதன் மார்க்கண்டன் (மகள்)
2. இந்திரா ஆதிஅருணாசலம் என்ற தாயின் மூன்று மகன்கள்
  1. ஆ. பராசர்
  2. ஆ. பரஞ்சோதி
  3. ஆ. சுந்தரேஸ்வரன்
3. திருமதி தனையசிங்கம் என்ற தாயின் இரண்டு மகன்கள்
  1. த. சிவகுமார் (அண்ணன்)
  2. த. ஜெயமோகன் (தம்பி)
4. ஒரே வீட்டில் இரண்டு சகோதரர்கள்.
  1. சுந்தசாமி மகேந்திரராஜா (அண்ணன்)
  2. சுந்தசாமி வேலும் மயிலும் (தம்பி)
5. தந்தையும் மகளும்
  1. எஸ். கணேசலிங்கம் (தந்தை)
  2. சு. சசி (மகள்)
6. பாலசுப்பிரமணியம் என்பவரின் மகளும் மருமகளும்
  1. பா. மகேந்திரதாஸ் (மகன்)
  2. த. ஞானதாஸ் (மருமகன்)
7. தாயும் மகளும்
  1. இ. புஸ்பராணி 49 வயது விதவை (தாய்)
  2. இ. ஜவனராஜ் 11 வயது மாணவன் (மகள்)

2. காயப்பட்டோர்கள்

2.1 நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் கொதிக்கும் தார்போட்டில் உருட்டி விடப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டதால் காயமடைந்தனர்.

வல்வெட்டித்துறையில் 1989 ஆகஸ்ட் 2,3,4 ம் திகதிகளில் இந்திய இராணுவத்தினரால் கொல்லப்பட்ட பொதுமக்கள் பட்டியல்

பெயர், வயது	முகவரி	தொழில்
1. திரு. வெ. சுப்பிரமணியம், 60	வித்தளை, வல்வெட்டித்துறை	ஒய்வுபெற்ற நிலஅளவை சுப்பிரின்டன்
2. திரு. அ. இளையபெருமாள், 70	வைகுண்டம், வல்வெட்டித்துறை	ஒய்வுபெற்ற துறைமுக ஊழியர்
3. திருமதி. இ. புலப்பராணி, 49	சிவபுர வீதி, வல்வெட்டித்துறை	விதவை-பழக்கடை வியாபாரம்
4. மாஸ்டர். இ. யவனராஜ், 11	சிவபுர வீதி, வல்வெட்டித்துறை	மாணவன்
5. திரு. எஸ். கணேசலிங்கம், 33	மதவடி, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
6. பேபி. சசி கணேசலிங்கம், 11½	மதவடி, வல்வெட்டித்துறை	—
7. திருமதி. அமிர்தம் உமாதேவி, 26	வைகுண்டம், வல்வெட்டித்துறை	குடும்பப் பெண்
8. திருமதி. ஈ. இராஜலட்சுமி, 32	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	குடும்பப் பெண்
9. மாஸ்டர். ஆ.சுந்தரேஸ்வரன், 11	வித்தளை, வல்வெட்டித்துறை	மாணவன், சிதம்பராக் கல்லூரி
10. திரு. ஆ. இராமச்சந்திரன், 41	காட்டுவளவு, வல்வெட்டித்துறை	மேசன்
11. திரு. க. சிவநேசராஜா, 36	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
12. திரு. பொ. ரஞ்சித்குமார், 25	ஜங்சன் சந்து, வல்வெட்டித்துறை	மெக்கானிக்
13. திரு. ந. ரவீந்திரன், 32	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	வர்த்தகர்
14. திரு. க. மகேந்திரராஜா, 49	புட்டனி, வல்வெட்டித்துறை	வர்த்தகர்
15. திரு. க. வேலுமயிலும், 42	புட்டனி, வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
16. திரு. இ. நடராசா, 62	பருத்தித்துறையில் இருந்து வந்த அகதி	ஒய்வுபெற்ற அஞ்சல் அதிகாரி
17. திரு. வி. அருள்சோதி, 28	பருத்தித்துறையில் இருந்து வந்த அகதி	சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனம்
18. திரு. இ. இராசரத்தினம், 34	சிவன்கோயிலடி, வல்வெட்டித்துறை	வர்த்தகர்
19. திருமதி. க. சிவபாக்கியம், 45	நெடியகாடு, வல்வெட்டித்துறை	பெண் சலவைத் தொழிலாளி
20. திரு. க. தங்கராஜா, 60	பாலாவி, பொலிகண்டி, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
21. திரு. பா. பிரேமராஜ், 22	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	வாடிகைக் கார் சாரதி
22. திரு. சு. உமாசங்கர், 19	காட்டுவளவு, வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
23. திரு. த. ரவிச்சந்திரன், 28	காட்டுவளவு, வல்வெட்டித்துறை	வர்த்தகர்
24. திரு. செ. மயில்வாகனம், 55	வேம்படி சந்து, வல்வெட்டித்துறை	ஒய்வு பெற்ற வைத்தியசாலை ஊழியர்
25. திரு. த. நாசுதாஸ், 28	வேம்படி சந்து, வல்வெட்டித்துறை	சீமெந்துக் கூட்டுத்தாபனம்
26. திரு. பா. மகேந்திரதாஸ், 16	வேம்படி சந்து, வல்வெட்டித்துறை	மாணவன், சிதம்பராக் கல்லூரி.
27. திரு. ஆர். நவரத்தினம், 29	ஓடக்கரை, பருத்தித்துறை	தேங்காய் வியாபாரி
28. திரு. சி. தம்பித்துறை, 62	சிவகுரு வித்தியாலய சாலை,	தேங்காய் வியாபாரி
29. திரு. அரவீந்திரன், 20	வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
30. செல்வி. நா. பவப்பிருத்தா, 15	மதவடி, வல்வெட்டித்துறை	மாணவி
31. செல்வி. இ. உமாராணி, 19	நாவலடி, உடுப்பிடி	—
32. மாஸ்டர். அ. சுவர்ணதாஸ், 18	வைகுண்டம், வல்வெட்டித்துறை	மாணவன்
33. மாஸ்டர். கு. செல்வானந்தவேல், 18	மானாங்காளை, வல்வெட்டித்துறை	மாணவன்
34. திரு. கு. சண்முகவடிவேல், 36	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
35. திரு. செல்லன் கந்தன், 30	காட்டுவளவு, வல்வெட்டித்துறை	விவசாயம்
36. திரு. க. அமுதன் மார்க்கண்டன், 29	கெருடாவில், தொண்டைமானூறு	வர்த்தகம்
(கடையில் உயிருடன் கொளுத்தப்பட்டார்)	வித்தளை, வல்வெட்டித்துறை	
37. திரு. பி. சண்முகலிங்கம், 43	தீருவில், வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
38. திரு. பொ. காளிதாஸ், 25	அம்மன் கோயிலடி, வல்வெட்டித்துறை	கொல் வேலை
39. திரு. ந. பாணுகோபால், 23	அம்மன் கோயிலடி, வல்வெட்டித்துறை	கொல்ல வேலை
40. திருமதி. சிவமணி. செ, 35	குடியேற்றம், வல்வெட்டித்துறை	குடும்பப் பெண்
41. திருமதி. பி.வி. கிருஷ்ணவதனா, 33	உடையாமணல், வல்வெட்டித்துறை	குடும்பப் பெண்
42. திருமதி. ந. நல்லமுத்து, 70	சுவலில், வல்வெட்டித்துறை	—
43. திரு. கு. இராசசேகரம், 20	கம்பர்மலை, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
44. திரு. ச. துரைராசா, 59	இமையாணன், உடுப்பிடி	வர்த்தகம்
45. திரு. வி. முரளிதரன், 20	குடியேற்றம், பொடிகண்டி	மீனவர்
46. திரு. சோ. ரமேஸ்குமார், 18	குடியேற்றம், பொடிகண்டி	மீனவர்
47. திரு. செ. சக்திவேல், 23	காளிகோயில் சந்து, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
48. திரு. பொ. இராசேந்திரம், 23	ஆதிகோயிலடி, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
49. திரு. எஸ். பாலச்சந்திரமுர்த்தி, 31	மதவடி, வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
50. திரு. நா. நாகராசா, 23	ஊறனி, வல்வெட்டித்துறை	தொழிலாளி
51. திரு. வே. செல்வச்சந்திரன், 26	கொத்தியால், வல்வெட்டித்துறை	மீனவர்
52. இளம் காணப்படவில்லை		
53. திரு. பெர். சத்தியசூபன், 23	முல்லைத்தீவு	பொலிஸ் காண்ஸ்டபிள்
54. திரு. சி. சிவலிங்கம், 49	மானாங்காளை, பொலிகண்டி	சீவல் தொழில்
55. மாஸ்டர். த. சிவகுமார், 19	சிவபுர வீதி, வல் வெட்டித்துறை	மினி சினிமா தொழிலாளி
56. மாஸ்டர். த. ஜெயமோகன், 16	சிவபுர வீதி, வல் வெட்டித்துறை	கூலி
57. மாஸ்டர். த. சாம்பசிவம், 18	சிவபுர வீதி, வல் வெட்டித்துறை	கடற்தொழில்
58. மாஸ்டர். ஆ. பரம்சோதி, 17	வித்தளை, வல் வெட்டித்துறை	மாணவன், சிதம்பராக் கல்லூரி
59. மாஸ்டர். ஆ. பராசர், 19	வித்தளை, வல் வெட்டித்துறை	மாணவன், சிதம்பராக் கல்லூரி
60. மாஸ்டர். சு. பேரின்பம் 18	பாலாவி, பொலிகண்டி	மீனவர்
61. மாஸ்டர். செ. யோகராஜா, 18	கம்பர் மலை, வல் வெட்டித்துறை	விவசாயம்
62. மாஸ்டர். நா. சிவகுமார், 18	உடுப்பிடி (கம்பர் மலை தெற்கு)	கூலி
63. மாஸ்டர். அ. மதிவரணன், 17	கம்பர்மலை, வல் வெட்டித்துறை	மாணவன், சிதம்பராக் கல்லூரி

2.2 மோசமாகக்காயப்பட்டு வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் 43 பேர்கள்.

2.3 மிகுதிப் பேர் ஊரை விட்டே இடம் பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர்.

3. எரிக்கப்பட்ட வீடுகள்.

3.1 123 வீடுகள் அதனுள் உள்ள பொருட்கள், தள பாடங்கள், வானொலி, தொலைக்காட்சி, உடைகள் என்பவற்றுடன் சேர்த்து முற்றாகவே எரிக்கப்பட்டன.

3.2 மேலும் 40க்கும் அதிகமான வீடுகள் சிறிதளவில் பாதிப்பு.

4. எரிக்கப்பட்ட கடைகள்.

4.1 நகரில் உள்ள 45 கடைகள் முற்றாகவே எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலானது.

4.2 பெரும்பாலானவை மளிகைக் கடைகள். இதனால் மக்களுக்கு உணவுத்தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது.

4.3 சில கடைகளில் அவற்றின் முதலாளிகளை உயிருடன் வைத்து எரித்துள்ளனர்.

5. எரிக்கப்பட்ட கார், மோட்டார்சைக்கிள், சைக்கிள்

மொத்தமாக 62 போக்குவரத்து வாகனங்கள் எரிக்கப்பட்டன.

6. மீன்பிடி படகுகள், இயந்திரங்கள், வலைகள்

படகுகள், இயந்திரங்கள்.....12
மீன்பிடி வலைகள்.....176

7. கொள்ளைகள்

பல வீடுகளில் இராணுவத்தினர் தங்க நகைகள், பணம், எலக்ட்ரானிக் உபகரணங்களைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றுள்ளனர்.

8. மானபங்கப்படுத்தப்பட்டவர்கள்

8.1 15 திருமணமான பெண்கள் இந்திய இராணுவத்தினரால் கற்பழிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

8.2 பல இளம் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் தமது கௌரவம் கருதியும், எதிர்கால வாழ்வு கருதியும், பெயர்கள் வெளியிட விரும்பவில்லை.

பாரபட்ச மற்ற விசாரணை ஒன்று மேற்கொள்ளப்படுமானால் சகல சாட்சிகளும் சமூகமளிப்பர் என்று வல்வெட்டித்துறை பிரஜைகள் குழுவினர் தெரிவிக்கின்றனர்.

இணைக்கப்பட்ட மாதிரி வரை படத்தில் கொலைகள் நடந்த சில இடங்களும் அக்கொலைகளில் பின்னணியும்

இடம் - 1.

வித்தனை என்ற இடத்தில் - இது ஜங்சனில் இருந்து சுமார் 400 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. இங்கு இளைப்பாறிய சேவையர் சுப்பிரிண்டன் வெ. சுப்பிரமணியம் வீடு உண்டு.

இது சீமெந்துக் கூரையாதலால், இராணுவத்தினரின் செல் தாக்குதலில் இருந்து தப்புவதற்காக வீட்டுக்காரர்களுடன், அயலவர்களாக சுமார் 40 பேர் வரை இருந்தனர். 2.8.89 அன்று பிற்பகல் 1.30 மணியளவில் வீட்டினுள் புகுந்த இராணுவத்தினர் சரமாரியாகச் சுட்டில் 9 பேர் ஸ்தலத்திலேயே இறந்தனர்

1. வெ. சுப்பிரமணியம்	— 56 வயது
2. அ. இளையபெருமாள்	— 70 வயது
3. இ. புஸ்பராணி	45 வயது விதவை
4. இ. யனவராஜ்	— 11 வயது மாணவன்
5. ஆ. சுந்தரேஸ்வரன்	— 11 வயது மாணவன்

6. எஸ். கணேசலிங்கம் — 35 வயது

7. பேபி சசி கணேசலிங்கம் — 1½ வயது

8. அமிர்தம் உமாதேவி — 26 வயது

9. ஈ. இராஜலட்சுமி — 40 வயது

இந்த 9 பிரேதங்களும் 4.8.89 ல் அருகில் உள்ள குழியில் தகனம் செய்யப்பட்டது.

இடம் - 2.

திருவில்லில் அமைந்துள்ள காலம் சென்ற எஸ். சிவகணேசன் வீடு.

மோதல் நடைபெற்ற இடத்தில் இருந்து 400 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. இங்கு 150 பேர் வரை தஞ்சம் அடைந்திருந்தனர். 2.8.89 அன்று பிற்பகல் 3.30 மணியளவில் அந்த வீட்டினுள் நுழைந்த இந்திய இராணுவத்தினர் ஆண்களை வேறாகவும், பெண்களை வேறாகவும் பிரித்து அங்கிருந்த கார் செட்டின் முன்னால் அவர்களை முழங்காலில் நிற்க வைத்துச் சரமாரியாகச் சுட்டில் நான்கு பேர் ஸ்தலத்திலேயே கொல்லப்பட்டனர். மிகுதி நால்வர் படுகாயமடைந்தனர்.

கொல்லப்பட்டோர் -

1. ஆ. இராமச்சந்திரன்	— 41 வயது
2. க. சிவனேஸ்வராஜா	— 36 வயது
3. பொ. ரஞ்சித்குமார்.	— 25 வயது
4. ந. ரவீந்திரன்	— 32 வயது

இடம் - 3.

புட்டணிப் பிள்ளையார் கோயிலின் முன்னால் அமைந்துள்ள க. மகேந்திரராஜா வீடு -

இது மோதல் இடம் பெற்ற இடத்தில் இருந்து 450 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. இங்கே புகுந்த இராணுவத்தினர் அடுக்களையினுள் இருந்த இரு சகோதரர்களை இழுத்து வந்து சுவருடன் நிற்க வைத்துச் சுட்டுக் கொன்று, அவர்களது தாயையும் சுட்டுக் காயப்படுத்தினார்கள். அங்கு நின்ற மோட்டார் காரையும், வீட்டையும் எரித்தனர்.

1. க. மகேந்திரராஜா	— 49 வயது
2. க. வேலும்மயிலும்	— 42 வயது

இந்த இரண்டு சடலங்களும் மனைவிமார்களால் அவருடைய வீட்டிலேயே தகனம் செய்யப்பட்டது.

இடம் - 4.

திருவில்லில் நினைவுத் தூபிக்கு அருகில் உள்ள முருகன் ஆலயத்திற்கு எதிரில் இருக்கும் எஸ். சிவலிங்கம் வீடு -

இது ஜங்சனில் இருந்து சுமார் 500 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. இந்த வீட்டில் புகுந்திருந்த இராணுவத்தினரின் நெருக்கடிகளினால் இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாக வந்திருந்த இருவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

1. இ. நடராஜா	— 62 வயது இளைப்பாறிய போஸ்தர் மாஸ்டர்
2. வி. அருள்சோதி	— 25 வயது சீமெந்துக் சுட்டுத்தாபனம், இவரது மருமகன்

இடம் - 5.

வல்வெட்டித்துறை சந்தி (ஜங்சன்) - 2.8.89 ல் (1 ம் நாள்)

பிற்பகல் 1.30 மணியளவில் இருந்து ஆங்காங்கே உள்ள வீடுகளில் இருந்தும், கடைகளில் இருந்தும் பொது மக்களை இழுத்து வந்து சுட்டில் நால்வர் கொல்லப்பட்டனர், 50 க்கு மேற்பட்டோர் காயமடைந்தனர்.

கொல்லப்பட்டவர்கள் -

1. க. சிவபாக்கியம்	— 40 வயது
2. இ. இராசரத்தினம்	— 35 வயது
3. க. தங்கராஜா	— 60 வயது
4. பா. பிரேம்ராஜ்	— 22 வயது

வல்வெட்டித்துறை சந்தி - 3.8.89 ல் (2 ம் நாள்)

சந்தியில் இருந்து 300 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள கொத்தியால் என்ற இடத்தில் உள்ள ஒரு சா வீட்டில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டவர்களும், ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் இருந்து தார் ரோட்டில் உருண்டு வருமாறு அடித்துக் கட்டி வரப்பட்டவர்களும் சந்திக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, அவர்களில் இருந்து சிலரை எழுமாற்றாகத் தெரிந்து சந்தைக் கட்டிடத்தின் முன்னால் வரிசையாக நிற்க வைத்துக் கட்டிடம் 6 அப்பாவிகள் துடி துடித்து இறந்தனர்.

1. த. ரவிச்சந்திரன்	— 28 வயது
2. செ. மயில்வாகனம்	— 55 வயது
3. க. உமாசங்கர்	— 19 வயது
4. த. நாகதாஸ்	— 28 வயது
5. பா. மகேந்திரதாஸ்	— 16 வயது
6. ஆர். நவரட்ணம்	— 29 வயது

இடம் - 6.

உதவி அரசாங்க அதிபர் சந்து, மானாங்காணை, வல்வெட்டித்துறை.

மோதல் இடம் பெற்ற பகுதியில் இருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ளது. 3.8.89 ல் திருமதி. சோ. இராஜேஸ்வரியின் வீட்டில் புகுந்த இந்திய இராணுவத்தினர், அங்கிருந்த இரண்டு மாணவர்களைப் பிடித்து அவர்களின் கைகளை நைலோன் கயிற்றினால் கட்டி இழுத்துச் சென்று அங்கிருந்து 200 மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள ஊரணி என்ற இடத்திற்குக் கொண்டு சென்று கத்தியினால் குத்தியும், துப்பாக்கியினால் சுட்டும் கொன்றனர்.

1. அ. சுவர்ணதாஸ்	— 18 வயது மாணவன்
2. கு. செல்வானந்தவேல்	— 18 வயது மாணவன்

இடம் - 7

பொலிகண்டி இந்திய இராணுவ முகாமில் இருந்து வந்தவர்கள், வல்வெட்டித்துறையை நோக்கி வரும் வழியில் பின்வருவோரைச் சுட்டுக் கொன்றனர்.

1. வி. முரளிதரன்	— 20 வயது
2. சோ. ரமேஸ்குமார்	— 18 வயது
3. பொ. இராசேந்திரம்	— 23 வயது
4. எஸ். சிவமணி	— 35 வயது
5. பி.வி. கிருஷ்ணவதனா	— 33 வயது

இடம் - 8.

வல்வெட்டி - சம்பவம் நடந்த இடத்தில் இருந்து 1 1/2 கி.மீ. தூரத்தில் உள்ளது. சாலையில் ரோந்து சென்ற இராணுவத்தினர் வீட்டில் இருந்த 70 வயது ந. நல்லமுத்து என்ற மூதாட்டியைச் சுட்டுக் கொன்றனர்.

இடம் - 9.

சிவன் கோயிலின் பின் வீதி வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்த 60 வயது. சி. தம்பித்துரை என்ற வயோதிபர்திகாவல் நின்ற இந்திய இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

உடுப்பிட்டி இந்திய இராணுவ முகாம்.

இங்கு சுற்றி வளைத்துப் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட 11 இளைஞர்கள் அடித்துக் கொலை செய்யப்பட்டு எரிக்கப்பட்டனர்.

1. த. சிவகுமார்	7. சி. சிவலிங்கம்
2. த. ஜெயமோகன	8. க. பேரின்பம்
3. ஆ. பராசர்	9. பொ. சத்தியரூபன்
4. ஆ. பரமசோதி	10. அ. மதிவரணன்
5. த. சாம்பசிவம்	11. நா. சிவகுமார்
6. செ. யோகராஜா	

மற்றைய இடங்கள் :

இதே போன்று பல இடங்களில் ஆண்களும், பெண்களும் வயது வேறுபாடின்றிக் கொல்லப்பட்டனர்.

Front Page :
Cold-blooded murder
at Mahalingam's house

Right : on 2.8.89,
E. Nataraja (60) and
V. Aruljothi (29) were
shot dead at Mahalingam's
house. People deserted
the village and took refuge
at temple. After three
days when the curfew lifted they
returned
to find the corpses in
putrified stage. As most
of the men were taken
into custody, women
burnt out the corpses
in the compound.

Front Page :
Mrs. Sivanesarajah, with
her children, crying for
the death of her husband.

Right :
Mrs. Rajeswari Subramaniam
and her son Ragithan.
Her husband was shot dead
and her elder son Amuthan
burnt alive in his shop.

